

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Мерилайл Роджърс

РЕЛИКВАТА

МЕРИЛАЙЛ РОДЖЪРС РЕЛИКВАТА

Превод: Елеонора Керина, Борис Христов

chitanka.info

Драги читатели,

Тези от вас, които са чели предишните ми девет книги, разбират, че „Реликвата“ е ново начинание за мен. Уверявам ви, че сърцето ми си остава в английското средновековие, а този разказ е само една кратка ваканция в късновикторианската епоха. Гледам на този период като на „завръщането на Регентството“, защото, въпреки че Бърти се нарича сега Прини, повелителят на народа е отново Уелски принц с вкус към удоволствията. С тази разлика, че този път американски наследнички завъртат главата на британски лордове. Този разказ е едно празнично пътуване (независимо от това, че някой се опитва да убие нашия герой и че се навъртат търговци на бели робини). Надявам се, че ще ме последвате сред въртележката от градински партита, следобедни чайове и балове. Самата аз се забавлявах прекрасно през тази „ваканция“ с Грей и Лиз и се надявам, че и вие ще ѝ се наслаждавате!

Мерилайл Роджърс

На Карълайн Толи, без чиято помощ, тази книга не би съществувала, с признателност за търпението и подкрепата, благодарение на които ти успокои страховете на този нервен автор.

ОТ АВТОРА

По време на шестдесетгодишното управление на кралица Виктория, най-големият ѝ син и наследник Албърт Едуард, принц на Уелс, не бе натоварен с никакви сериозни задължения, които да занимават ума му. Останал почти без избор, той се обърна към развлеченията и ги атакува с ентузиазъм. Той разори не един от приятелите си като ги удостоверяше със съмнителната чест да го забавляват на своя сметка — и то с подобаваща щедрост, каквато той считаше за дължима на един бъдещ монарх (Едуард VII). Веднъж омъжен за хубавата датска принцеса Александра, той вече се почувства напълно освободен от всякакви задължения, с изключение на едно — да се забавлява, както и с когото си иска, въпреки че достопочтената му майка нямаше добро мнение за приятелите му.

По-старите и по-консервативните британските благородници започнаха да гледат на принца с нарастващо неодобрение, но той не признаваше никакви граници и приемаше за свои другари същите онези новобогаташи (*nouveaux riches*), които бяха низвергнати от някои трезвомислещи членове на Нюйоркското общество. Тези хора разполагаха с достатъчно големи средства, за да го забавляват според неговите изисквания.

Тъкмо по това време много аристократи започнаха да осъзнават, че ако техните собствени богатства им позволяваха да водят такъв начин на живот, за какъвто са били родени, то добивите от земите им не им даваха възможност да поддържат обширни имения и огромни дворци. Затова те обърнаха поглед към чужбина, за да потърсят нови начини да попълнят липсващите им средства. Баснословно богати американски татковци и амбициозни майки, отблъснати от самомнителните младежи на нюйоркския елит, тук, така да се каже, бяха добре дошли.

Омъжването на Джени Джером за лорд Рандолф Чърчил (родителите на Уинстън) през 1872 сложи началото на една вълна от подобни женитби, мощна като природно явление. Скоро американски

търговски капитали, под формата на богати наследнички, заплуваха през Атлантика и бяха жертвани за британски титли. Един известен по това време илюстратор, Чарлз Дана Гибсън, ни разкрива историята на две такива американски хубавици, които, както пътуват из Европа, стигат и до Британия, където настъпва кулминацията на забавните приключения на мистър Пий, техния баща.

През 1891–92 членове на камарата на лордовете разследваха търговията с бели робини и издадоха „Отчет на комисията на камарата на лордовете във връзка със закона за защита на млади момичета“. За разлика от средновековието, през деветнадесети век женитбите между братовчеди не са били нито забранени от църквата, нито нещо необичайно. Все пак държа да подчертая, че братовчедите в тази книга нямат кръвна връзка.

ПРОЛОГ

Източен Уайоминг, март на 1882

— Ей, момче!

Лиз нежно потупваше любимия си кон, докато той спря пред обора. Като пренебрегна предложената от конярчето ръка, на която не бе сигурна, че може да разчита, тя се плъзна от седлото на земята. Наместо това усмихнато разроши косата на момчето, която слънцето бе изрусило на кичури, и щипна луничавия му нос.

— Оу! — Санди се дръпна, разтърквайки похитеното място с печално изражение. — Мис Лизи — с изпълнен от престорено възмущение глас, той повтори съобщението, което му бяха наредили да предаде, — в къщата ви чака телеграма.

Закачливата усмивка на Лиз изчезна. Изящните ѝ вежди се приближиха и набърчиха челото, придобило златист оттенък от часовете, прекарани навън под слънчевите лъчи, чиято сила се увеличаваше при отразяването им от снега. Думата телеграма бе синоним на беда. Като прехвърли през рамо заплетена от вятъра морковено червена коса, свободно падаща до кръста ѝ, Лиз се забърза към къщата. Обзета от тревога, за първи път не зарея поглед към откритото пространство над скъпите за нея заснежени земи на Дабъл Ейч.

Лиз бързо се качи по стъпалата на верандата и безмълвно пое телеграмата от очевидно разтревожения иконом.

На нея тя видя думи, които прочете с ужас:

„Баща Ви лежи на смъртния си одър. Елате незабавно!“

— Харви, обърни каретата! Ако тръгнем до четвърт час, ще успеем за влака в три и десет.

Без да губи повече време, Лиз се втурна в къщата.

И двамата знаеха, че тъй като беше петък, ако изпуснеше този влак, тя щеше да бъде принудена да чака цели три дена до следващия влак в понеделник. В малкото градче Клиъруотър изобщо нямаше да има гара, ако то не бе родното място на собственика на железницата,

но и дъщерята на самия Самуел Хюс не можеше да промени разписанието.

Каквото и да ѝ струваше това, до понеделник Лиз смяташе да бъде в Ню Йорк и близо до болния си баща. Както и в къщата, избрана и декорирана от майка ѝ с пестелива изисканост, която бе предизвикала пренебрежението на снобите от обществото. Те бяха низвергнали семейство Хюс, като ги бяха причислили към онези лишени от изтънченост *ouveaux riches*. Когато майка ѝ почина, Лиз бе на дванадесет и оттогава не прости никога на онези строги диктатори на Обществото за това, че бяха отлъчили така нейната мила, но и амбициозна майка.

Като стигна до стаята си, Лиз отвори вратите на огромен, висок до тавана гардероб, заемащ една от стените. Оттам тя извади една неголяма мека чанта и я хвърли на леглото.

— Мога ли да помогна с нещо?

Лиз погледна през рамо към отворената врата и момичето, което ѝ бе нещо като домашна прислужница. Лиз чувстваше неудобство заради това, че според традицията трябваше да има обучена девойка, която непрекъснато да се върти около нея, винаги да изниква на пътя ѝ и да подбира „подходящите“ за нея дрехи. Но за щастие Мили никога не се намесваше нито в избора, нито в действията на господарката си.

— Да, Мили. Можеш да сложиш вътре четката ми, гребени, лосион и... — тя направи гримаса и кимна към малкото лични вещи, разпръснати по бюрото. — Сложи всичко това в дамската ми чанта. Баща ми е сериозно болен и аз заминавам за Ню Йорк.

— Ще имате ли нужда от прислужница да ви придружава?

Лиз забеляза надеждата, затрептяла в гласа ѝ, освен безспорно откровената загриженост за болния господар на Дабъл Ейч.

— Не и този път, Мили. Баща ти по-скоро ще напусне, отколкото да ми позволи да завлека петнадесетгодишната му дъщеря към греховните опасности на големия град. А не мога да си позволя да рискувам да загубя толкова добър иконом. Още по-малко сега, когато господарят на Дабъл Ейч е толкова близо до края си.

Закачливата усмивка на Лиз мигновено се стопи и лицето ѝ придоби мрачно изражение. Лиз набързо прибра два чифта дрехи в чантата си. Те трябваше да са достатъчни за пътуването. И като си представи прекалено голямото количество от модни „градски“ рокли,

които оставяше зад себе си, тя реши, че наистина не се нуждае от повече. Това, че тези, с които тръгваше, от години вече не бяха на мода и бяха шити за ученичка, не бе в състояние да промени решението ѝ. След като баща ѝ бе тежко болен, по време на престоя си тя едва ли щеше да излезе извън къщата. За да намали малко напрежението, докато търсеше и после опаковаше втория чифт обувки, Лиз си спомни за гардероба в Ню Йорк, което извика и един друг спомен — за училището за млади девойки на мис Браун. При това тя изкриви плътните си устни в една от характерните си дръзки усмивки. Тя бе завършила повече от успешно образованието си там, макар и освен жаждата за знания да имаше и един скрит стимул за това. С постигането на тази цел тя изпълняваше своя дял от сделката, сключена с баща ѝ. След като се дипломира, той трябваше да ѝ разреши да се върне в Дабъл Ейч, вместо да я включи в борбата за лов на съпрузи редом с останалите дебютантки в обществото.

Гордостта от победния завършек на нейния план сега бе попарена от реално съществуващите многобройни мили между нея и обичния ѝ баща, който имаше нужда от нея. Огромното разстояние я довеждаше почти до вътрешно отчаяние, но тя посрещна смело проблема, сви решително устни, докато тюркоазните очи проблясваха. Както си беше все още с дебелото вълнено палто, взе само дамската чанта от Мили и грабна другата от леглото, за да поеме на път.

ГЛАВА ПЪРВА

— Татко! — Лиз коленичи до леглото на стареца и притисна в дланите си ръката му, някога здрава и силна, а сега немощна.

Тежки драпирани завеси спираха лъчите на късното следобедно слънце и така затъмняваха стаята, че мебелите в нея приличаха едва ли не на зловещи сенки.

— Охо, Мис Елизабет, слава на бога, най-сетне пристигна... и то навреме.

Проницателните сини очи се спряха на внушителната фигура на лекаря, който стоеше прав пред леглото. Доктор Фаръл, по принцип кротък човек, напълно лишен от желание да привлича вниманието върху себе си, сега изглеждаше обезпокояващо разтревожен. Навреме? Какво искаше да каже той? Нима краят на Самуел Хюс бе толкова близо?

Докато сърцето ѝ не спираше да бие силно и настойчиво, Лиз отново се взря през здрача на стаята в мъгляво очертаната фигура, заровена в юргана. Изтръпваше при мисълта, че този изнемощял, повален на легло човек, бе онзи червендалест, здрав като бик неин баща, какъвто го бе познавала през целия си живот. Ако телеграмата я бе изпълнила с тревога, при настоящата гледка тя просто не бе на себе си от страх.

— Тръгнах не по-късно от час след като пристигна телеграмата, но преди Оклахома влакът започна да закъснява поради снежна буря.

Отчаянието, породено от ненавременен развихрилия се гняв на бурята, все още затъмняваше погледа, който обикновено те сепваше с тюркоазен блясък.

— Елизабет — Самуел се помъчи да вдигне главата си, но немощният му вик потъна в тишината и той се отпусна на леглото, сякаш това съвсем малко усилие го изтощи.

— Оттеглете се, мис Елизабет — прошепна настоятелно доктор Фаръл. — Не знаех кога точно ще пристигнете и дадох на баща ви лекарство, което ще му осигури тази доза почивка, от която той

отчаяно се нуждае. Елате — със съжалителна усмивка докторът я подкани да мине пред него. — Най-доброто, което можем да направим за него сега, е да го оставим да поспи. А през това време аз ще ви кажа как стоят нещата.

Лиз целуна безжизнената ръка, после я положи на гърдите на баща си и неохотно се изправи, за да последва семейния доктор навън от стаята на болния. По природа упорита, тя никога не бездействаше, когато предприемането на някаква стъпка предполагаше дори съвсем малка надежда за по-бързо разрешение. Но изправила се пред сериозната болест, тя се сблъска с нещо, което не бе по силите ѝ да промени. Нейната безпомощност да направи каквото ѝ да било превърна първоначалната ѝ тревога в отчаяние.

— Ох! — изпъшка Лиз, когато Марни, някогашната ѝ гувернантка, а сега домакиня в къщата на баща ѝ, затегна връзките на корсета. За да си възвърне кислорода, въпреки старателно пристегнатия си гръден кош, тя пое няколко малки глътки въздух.

Отвратителният корсет бе за Лиз символ на всичко, което тя считаше за омразно в градския живот — толкова силно я стягаше, че можеше да я задуши. Направи гримаса на отвращение от самата себе си. Изминал бе малко повече от един ден и тя вече копнееше за широките открити пространства на Дабъл Ейч и за свободата да бъде господарка на своя собствен живот. Но не сега. Не сега. Как можеше да бъде такава егоистка, да мисли за собствените си желания, когато баща ѝ бе толкова болен? Ако той бе могъл да направи далеч по-трудното — да посрещне нея, която идваше от толкова далече, как смееше тя да се оплаква от незначителния дискомфорт.

— Заради татко! — Лиз се обърна към огледалото с купидончета по ъглите, което майка ѝ бе купила на малкото си момиче, и направи физиономия на отразения в него образ — на прилично прибраната коса и прекалено богатата дантела, обрамчваща ленената шемизетка, затворена в желязната прегръдка на дебело подплатения корсет.

Доктор Фаръл изрично бе предупредил Лиз да бди над спокойствието на бащата. По-точно, бе я посъветвал на всяка цена да предотвратява изблиците на невъзможния нрав на Сам. Ако тя не успееше, болното сърце на стария можеше да го предаде.

— Само заради татко! — Лиз се извърна, за да издърпа от полирания гардероб от черешово дърво първата рокля, на която

попадна ръката ѝ.

— Не сте ли взели нещо по-подходящо, мис Лизи?

Лиз надникна изпод полуоблечената рокля и поклати глава.

— Не и сега, когато татко е болен. Дойдох само с това, което е на гърба ми. Освен това смятах, че ще се грижа за него, а не че ще забавлявам гостите.

Тя раздражено сбърчи лице. Това бе самата истина, но не цялата. Практичните дрехи, които неизменно носеше през делниците на ранчото, дори и скромните рокли за посещения в църквата и на събирания, едва ли биха подхождали за този случай.

Шита за ученичка, плисираната рокля съвсем не отиваше на нейните двадесет години. Все едно, Лиз се напъха в роклята. Никога не се бе тревожила за това кое е модно и кое не, а и сега съвсем не бе моментът да започне да го прави, независимо от лошо овладяното недоумение на Марни.

Веднага щом се озова в салона на приземния етаж, Лиз се отправи към баща си, който чакаше, облегнат на цяла купчина басмени възглавнички.

— Татко! — Както бе коленичила до него, Лиз нерешително подхвана темата, която се страхуваше, че може да възпламени стария и да го изложи на риск. — Сигурен ли си, че е разумно при тези обстоятелства да се наемаме със светски задължения?

— По-сигурен от всякога — тайнственият отговор и блясък в очите, сини като нейните, породиха нови въпроси у Лиз, но нямаше как да получи техните отговори, тъй като в този момент икономът Дейвис оповести пристигането на госта за вечерта.

— Негова светлост дук Ашли.

Като си представи стария и изсушен благородник, когото очакваше да се появи, Лиз все пак не забрави дълга си да го посрещне почтително: стана и направи няколко крачки към вратата, където се закова на място.

Дукът бе зашеметяващо красив, с гарваново черна коса, подчертана от посребрели кичури по слепоочията, които се съчетаваха със студения сребърен блясък на очите му. Защитната ѝ реакция се събуди моментално. Лиз нямаше доверие на изключително красиви мъже. Малкото от тях, които бе наблюдавала от безопасната дистанция на юношеството по време на бизнес събиранията на баща си, бяха

прекалено обиграни, с преувеличеното съзнание за собственото си значение. Тя бе свидетел на това как те се оказваха опасност за сърцата и дори за добродетелта на наивно податливи представителки на женския пол. А този мъж бе решително най-привлекателният от всички тях. И най-опасният.

— Грейсън, позволете ми да ви представя дъщеря си Елизабет — гласът на седналия бе тих, но твърд.

— Самуел, да не би да си болен?

Лиз забеляза удивителната грация, с която посетителят минаваше покрай нея, наистина удивителна — за необикновения му ръст. Мъжът се спря близо до домакина.

— Трябваше да ми изпратиш известие — нахока го чернокосият. — Вечерята ни можеше да бъде отложена за по-подходящ момент.

— Пфу! — Самуел немошно махна с ръка. — Може и да не дойде по-подходящ момент. Освен това зная, че престоят ти по нашите земи е ограничен и трябва да бързае със сделката.

— Дъще — в този момент Самуел повдигна глава и отправи любяща усмивка към дъщеря си, — запознай се с Грейсън Брант, осмия по ред дук на Ашли.

Кроткото изпуктяване, заместило в случая доста по-пиперливите ругатни, които обикновено излизаха от устата на баща ѝ, развесели Лиз. Докато техният гост се изправяше в цял ръст, трудно удържим смях танцуваше в дълбоките сини очи, които се срещнаха с другите — искрящите със сребърен блясък.

Грей се приближи, за да поеме ръката на своята домакиня, докато в същото време разглеждаше отблизо жената, чието пристигане в Ню Йорк бе очаквал. Подозрението, че зад безупречно правилните черти на това лице се спотайва някаква палава веселост, го заинтригува до такава степен, че той забрави за първоначалното си удивление от нейната смайващо енергична фигура. Самуел му бе казал за червената ѝ коса, но той си я бе представял или като златисточервеникавото на зората, или като тъмночервеното на превъзходен коняк. Ала нейното бе морковено червено, като на прясно откъснати моркови. Още по-удивителна бе кожата ѝ — със златистия си оттенък тя бе способна да измести на заден план жените, които се нареждаха сред неговите познати, а после и да го накара напълно да ги забрави. Очите ѝ бяха красиви — големи, раздалечени и с цвета на поразително ярък

тюркоаз... ако и с поглед доста по-прямо отколкото подобава на едно девойче.

— Удоволствие е за мен да се запознаем, мис Хюс.

Докато докосваше с устни ръката ѝ, Грей се питаше дали с невинно бялата си рокля на ученичка тя не се опитваше да го заблуди относно годините си. Лиз премигна, докато се вглеждаше в тила на черната глава, при това осъзнаваше с все по-отблъскваща яснота неговия магнетизъм.

Докато освобождаваше ръката ѝ, но все още близо до нея, Грей срещна нейния непоколебим и открит поглед и отхвърли възможността тя да се стреми съзнателно да го заблуди не само за възрастта си, но и за каквото и да било.

Мислено Грей се отказа от чувството, че е бил измамен. Въпреки че мис Елизабет Хюс в нищо не се покриваше с неговите очаквания, не го бяха подвели. Вместо това направо му бяха казали възрастта, откровено, макар и малко безцеремонно, както и за червената коса и за енергичната ѝ природа. Сега, когато тя бе пред него, се опасяваше, че определението „енергична природа“ може би е толкова осакатяващо пестеливо, колкото и простото споменаване на това, че е с червена коса. Бяха подписани вече всички онези документи, които решаваха, че американският железопътен магнат се разделя с една значителна сума пари, за да види дъщеря си като дукеса. Самоиронията, която пробягваше по устните му, отстъпи пред един безспорен факт: дори и да не бяха подписани документите, Грей беше дал дума, а един джентълмен — един дук — никога не нарушава обещанията си.

Подложена на пронизателно изследователския поглед на госта, Лиз се чувстваше все по-неловко. Присви очи, което се надяваше, че той ще схване като неизказано предупреждение да не си губи времето в опити да я омайва. Тя беше нащрек с мъжете — не искаше да бъде подчинена на властта на съпруга си. Не се нуждаеше от мъж, с изключение на някой, който да контролира работата в ранчото, за да върви всичко гладко. И разбира се, от баща си. Мисълта за Самуел Хюс рязко върна Лиз в действителността. Вниманието ѝ светкавично улови замисления блясък в погледа на стария. По дяволите! Очевидно бе наблюдавала прекалено дълго презрения дук. Толкова дълго, че баща ѝ бе взел предупреждението за интерес.

— Татко, може би е най-добре да ви оставя да си поприказвате...

— Вечерята е сервирана — звучният глас на Дейвис прекъсна предложението ѝ.

Веднага след това икономът отстъпи назад, за да освободи вратата и за да може компанията от салона да влезе в трапезарията.

— Позволете ми — Грей предложи ръка на жената, буквално притисната между тревогата за болния си баща и раздразнението си от ситуацията... и от него.

Лиз нямаше друг избор, освен този да го хване под ръка, но все пак, докато се придвижваха, тя повдигна глава. Всяка черта на лицето ѝ изразяваше гордо презрение.

Когато младите тръгнаха към трапезарията, Дейвис пристъпи зад господаря си и задвижи плетения стол, който дори мис Елизабет бе пропуснала да забележи, че е на колела.

— Пътували ли сте до континента, мис Хюс? — вежливо попита Грей, след като вече бяха седнали и предястието от пъстърва в лек винен сос бе сервирано от лакей в тъмен костюм и бели ръкавици.

— Не — най-краткият поглед придружи едносричния отговор на мис Лиз. Тя не пожела да прибави, че отвъд Атлантика почти нищо не привлича интереса ѝ. Не фактът, че това би било прекалено грубо, я спря. Бе мотивирана единствено от решението да накара баща си да разбере по-скоро, че тя съвсем... абсолютно не се интересува от този повече от приемлив кандидат.

Бе станало отчайващо ясно, че баща ѝ бе уредил тази вечеря с единствената цел да я срещне с дука. Трябваше наистина да положи усилие, за да не скръцне със зъби. Очевидно болестта бе превърнала баща ѝ в точно толкова безсрамен сватовник, колкото и майката на дебютантка в обществото. Лиз не би позволила това! Тя не би направила нищо прибързано, с което да ядоса баща си, но не би направила и нищо, което дукът да може да изтълкува като насърчение!

Ако зависеше от Лиз, вечерята щеше да завърши в пълно мълчание. И това, при все галантните опити на дука да я въвлече в разговор. Неговите усилия бяха възнаградени с настойчиво отклоняване на поглед и такива обезсърчителни едносрични отговори, че той потърси помощта на мистър Хюс и се въвлече в почти изцяло еднопосочна дискусия на тема достойнствата на американската и британската железопътна система, съотнесени една към друга.

Всички участници изпитаха облекчение, когато прахосването на усилията на един талантлив готвач се прекрати. Обикновено жените след вечеря оставяха мъжете да се оттеглят с тяхното порто; така Лиз се надяваше, че ще може да избяга от присъствието на мъжете. Но сгреши.

— Лиз — слабият глас на Самуел, противно на логиката, придоби по-голяма сила от треперенето, — позвъни на Дейвис да дойде в кабинета ми.

Нетърпелива да направи всяка крачка, която ще ускори момента на освобождаването ѝ, Лиз моментално вдигна малкия сребърен звънец. Докато неговият звън се разнасяше, баща ѝ продължаваше да дава инструкциите си.

— Ти ще дойдеш с мен и Грейсън в кабинета ми.

— Защо? — Лиз се опита да отклони неочакваната и нежелана покана, въпреки че бе очевидно, че това не бе покана, а заповед.

— Имам важни новини за теб.

Лиз с нарастващ ужас извърна погледа си към техния прекалено и поразително красив гост. Какво общо имаше тази толкова доверителна новина, която можеше да бъде разкрита единствено в уединението на кабинета, с непознатия, чийто поглед се спря продължително на нея? В отчаяние тя мислено търсеше някой безобиден предлог. Беше ли свързан с железницата на баща ѝ? Може би дукът се занимаваше със същия бизнес в своята страна? Затова ли темата доминираше в разговора на вечеря? Свиването на стомаха ѝ опровергаваше тази възможност като неприятна шега.

Самуел Хюс водеше, придвижван със стола си от Дейвис. Лиз не отместваше поглед от пътеката — дебел турски килим, застлан в коридора, по който те преминаха, за да стигнат до малката, пълна с книги стая, където баща ѝ се оттегляше винаги, откакто тя се помнеше.

Дейвис заобиколи масивната инвалидна количка и безшумно отвори добре смазаната врата. Широко бюро от махагон бе разположено пред единия ъгъл на стаята, така че оставяше свободно триъгълно пространство, което се заемаше от стойка за цветя и папрат в нея, специално подбран от майката на Лиз. Папратът бе достигнал забележителни размери и въпреки че зелените му разклонения настъпваха към стола на баща ѝ и заплашваха да запълнят пространството зад него, той не позволяваше на никой да го измести от

мястото, определено му от обичната съпруга десетилетия преди това. Докато с няколко маневри придвижиха Самуел зад бюрото, Грейсън настани Лиз в едно кресло и сам седна в друго.

— Елизабет... — Отпускатки ръце на лъскавата повърхнина на бюрото, Самуел направи пауза, за да прочисти гласа си, който очевидно се бе преуморил от няколкото думи, казани от него на вечеря.

Лиз се изпъна, застивайки в неудобно положение на тялото. С изключение на случаите, при които я представяше на някого, баща ѝ никога не я наричаше Елизабет.

Усетил добре познатото упорство, което придаваше все по — твърдо изражение на долната част на лицето ѝ, Самуел целенасочено обезоръжи дъщеря си с една малко тъжна и молеща усмивка.

— С голяма бързина се приближава краят на дните ми — Лиз отвори уста да отрече мрачното предсказание, но Самуел с трепереща ръка махна, за да предотврати нейните възражения. — Наближаването на неизбежния ми край ме направи по — чувствителен към неудържаните обещания, дадени от мен на смъртния одър на майката ти.

Несъзнателно Лиз бавно се отпусна назад, притискайки се в дебелата тапицерия на креслото, сякаш някак си можеше да избегне това, което се страхуваше, че ще последва.

— Знаеш, че съм се заклел да те видя образована не по-зле от другите, които встъпват в обществото.

— И ти си успял, татко, успял си. Наистина, аз превъзхождах съученичките си в училището за млади момичета на мис Браун. Знаеш, че бях тяхната най-добра ученичка във всичко — от езиците до ездата.

Треперещата ръка отново отклони протестите ѝ.

— Наистина беше. Но това беше само едно от двете обещания, които дадох тогава.

Гъстите кехлибарени мигли се спуснаха на златистите ѝ страни. Никога не бяха говорили за това, но тя знаеше от Марни. Знаеше.

— Обещах на майка ти да видя дъщеря ни добре уредена и, въпреки че според теб, за да удържим на дадената дума, е достатъчно да се грижиш за Дабъл Ейч, това не е така. Не, тъкмо това обещание не съм изпълнил, защото майката ти ме помоли и аз ѝ се заклех да те видя добре задомена.

Лиз отвори очи и започна толкова силно да клати глава, че модно прибраната ѝ прическа бе застрашена от разваляне.

— Преди няколко дни — безмилостно продължи Самуел, а гласът му подозрително се засилваше — аз и негова светлост подписахме официални документи, които се касаят за бъдещето ти.

Тюркоазни пламъчета проблеснаха и Лиз рязко се изправи.

— Няма да се омъжа за него! Нито ти, нито той можете да ме накарате да кажа думите, които ще направят това!

Грейсън бе достатъчно добре възпитан, за да стои до този момент като безмълвен свидетел на нарастващите разногласия между баща и дъщеря, но това вече бе обида, която той не можеше да пренебрегне. Имаше достатъчно жени от благороден произход, и с далеч по-голяма красота, в неговата собствена страна, които с радост биха приели честта, която тази американка грубо презря.

— Така да бъде — дукът се изправи и от височината на внушителния си ръст погледна ледено надолу към неблагоприятната годеница. — Договорът е анулиран.

Лиз отвърна на смразяващия му поглед с друг, така огнен, че бе в състояние да го изпепели.

Тогава, преди някой да успее да каже или да направи още нещо, крехкото напрежение от тяхното сблъскване бе разпръснато от пронизителен вик на болка, последван от звук от трошене. Те се обърнаха по посока на звуците.

Здраво хванал се за гърдите, Самуел Хюс агонизираше върху парченца от глинени съдове, откъснати папратови листа и върху раздробения на части плетен стол и прекатурената стойка за цветя.

ГЛАВА ВТОРА

Церемонията приключи и за първи път откакто преподобният Джей Ел Филипс бе започнал, Лиз вдигна поглед от мястото, където баща ѝ лежеше неподвижно след преживяния удар и изглеждаше така сякаш щеше да се задуши под натрупаните върху него множество одеяла. Дукът с леденото изражение, сега вече — какъв ужас! — неин съпруг, се стараеше да не изглежда по-доволен от нея самата.

Като се вгледа в прекрасните очи на своята съпруга, Грей призна пред себе си колко се различаваше тя от жената, която си бе представял; бе пълната противоположност на първата му съпруга — Камелия, бледа и крехка, както подсказваше и името ѝ. Споменът за бялата кожа и удивително златистата коса хвърли сянка от болка по студеното му изражение.

Лиз забеляза това и съвършено изваяните вежди се срещнаха и набърчиха позлатеното от слънцето чело. Макар и висока на ръст, сега, когато бе застанала до непроницаемия дук и когато той леко я привлече към себе си, тя сякаш изчезваше в могъщата му прегръдка. Въпреки предварителните инструкции на преподобния отец, тя бе неподготвена за целувката му. Цялото ѝ същество се преобърна, когато устните му срещнаха нейните и се притиснаха. Как бе възможно този толкова студен мъж да запали така устните и? Демон! Прекалено красивият дук бе наистина опасен!

Грей се залюля от вкуса на необиграната, но напълно неподправена страст на странната хубавица, докато за Лиз преживяването бе разстройващо противоречиво. Собствената ѝ реакция ѝ се струваше чужда и както сама се увери, крайно неприятна. Тя решително се овладя с помощта на отрезвяващата мисъл за баща си и потискащото съзнание за задължението си към него, което решително проваляше собствените ѝ планове за бъдещето. През изтеклите няколко решаващи часа, от момента на отказа ѝ до този момент, грубо се бяха намесили в сценария, който тя предвиждаше за собствения си живот и го бяха обърнали с главата надолу.

Стоически стискайки все още парещите си устни, Лиз си припомни, че тя би дала много повече от обич към болния си баща.

„Слава богу, свърши се.“ Самуел отхвърли от себе си тежките одеяла, скочи от леглото и съблече пижамата си, под която бе напълно облечен.

— Когато проклетата снежна буря забави Лиз, се страхувах, че всичко е загубено, но ние успяхме. Нали, Грейсън? — гърленият му глас в никакъв случай не изглеждаше сподавен заради кърпата, която плътно опасваше гърлото и част от лицето му.

Лиз премигна шокирана при вида на „болния“ си баща, който изведнъж прояви завидно здраве и заизбърсва болестната си бледнина. Пудра? Бяла пудра! Тя бе повярвала! Повярвала на този грим, с който на сцената създаваха илюзия за реалност. Трик, който всяка жена, полагаща грижи за постигане на изключително важния ефект на млечнобялата кожа, би разобличила на секундата.

Грей бе не по-малко изненадан; би могъл да намери невероятната сцена за забавна, ако самият той не се бе почувствал изигран. Стискайки юмруци, Лиз се обърна към единственият мъж на света, на когото бе имала пълно доверие.

— Ти се подигра с мен! — Сините очи засвяткаха от ярост. — Собственият ми баща ме накара да изглеждам като глупачка! Глупачка и още нещо, което презирам дори повече — съпруга.

— Хайде Лизи, агънцето ми — Самуел отмахна мръсната кърпа и протегна ръце към раменете на дъщеря си. — Знаеш, че никога не бих направил нещо, което би било лошо за теб. Никога. Просто съм ти намерил съпруг, какъвто твоите съученички биха били безумно щастливи да спечелят.

Грей се чувства отвратен, когато думите на Самуел потънаха в тишината. Въпреки, че те може би изразяваха добри намерения и нищо повече, той бе неволен съучастник в нелепа постановка. Нещо повече, не му харесваше да присъства при разгорещените пререкания между баща и дъщеря. Тези американци нямаха никакво чувство за благоприличие, никакви задръжки, които можеха да предотвратят излагането на личните им недоразумения на показ пред преподобния отец и още по-лошо, пред двамата прислужници, които просто попиваха прибързано разменените между тях думи.

С ъгълчето на окото си Лиз забеляза гримасата на дука и се досети за причината ѝ. Тя ни най-малко не съжаляваше за това. Би била безкрайно доволна, ако можеше целият свят да разбере, че тази женитба е един фарс. Лиз се освободи от прегръдката на баща си.

— В такъв случай е трябвало да запознаеш бившите ми съученички с него! — Гневният ѝ поглед смрази ръцете, които отново се протягаха към нея. — Ти ме предаде! Възползва се от моята загриженост, от най-нежните чувства, на които съм способна, за да ме подмамиш към тази... тази женитба. Отне ми всичко, което обичах, всичко — от Дабъл Ейч до бащата, за когото смятах, че ме обича достатъчно, за да се съобразява с моето желание за независим живот в Уайоминг.

Лицето на Самуел побеля, този път без помощта на пудра.

— Лизи, аз наистина те обичам. Обичам те толкова много, че направих всичко това заради теб — гласът му трепереше умоляващо. — А и не съм ти взел ранчото. Наистина, според условията на брачния договор, Дабъл Ейч преминава изключително в твои ръце. Това е моят сватбен подарък за теб.

— Така ли? Че за какво може да ми е Дабъл Ейч сега, когато според сделката, която си сключил, аз ще бъда далеч от родното си място... и от ранчото си.

Ако не бяха строгите обществени правила, които никой джентълмен не би пренебрегнал, дори и да не му се налагаше (по политически причини) да бди за неопетнената си репутация. Грей би бил повече от склонен да позволи на младоженката да отиде в нецивилизованото си ранчо в Уайоминг. Тя очевидно предпочиташе неговите пущинаци пред положението, към което много жени от неговата аристократична английска среда се стремяха, положение, което явно тя не бе способна да оцени. Добрите маниери му бяха наложили въздържането от по-раншно намесване в разногласието между неговите домакини, но всяко нещо си има граници, а в случая те бяха преминати.

— Мис Джоунс — Грей се обърна към млада прислужница с изцъклени очи, която стоеше, зашеметена от вълнение, — бихте ли се погрижили жена ми да бъде облечена за заминаването ни след час?

Лиз видя как мис Сара Джоунс се изпъна и неохотно сведе любопитните си очи, като се поклонил почтително. Почти виждаше

какви връзки се осъществяват в механизма на този, макар и млад, мозък изцяло посветен на клюката. Бе сигурна, че вече е свързала тази неочаквана измама с причината за подозрителната болест на Марни и отказа ѝ да присъства като свидетел на всичко това. Устните на Лиз се свиха в гримаса на отвращение. Знаеше, че верният Дейвис никога няма да повтори пред никого подробностите от разгорещения спор между баща и дъщеря, но Сара щеше да го направи. Лиз тръгна надолу по коридора като знаеше, че сега, както вървеше след нея Сара, без съмнение мислено изгаряше от нетърпение да привлече вниманието на онези от долния етаж с пикантната случка.

Когато Сара влезе, Лиз затръшна вратата с крак. Ожесточеното покушение срещу вратата, незаслужила с нищо подобно отношение, не помогна... но ѝ олекна!

— Роклята ви за път е изпрана и ширитите ѝ са защити там, където се бяха разкъсали.

Лиз погледна към леглото, от което Сара взе роклята, носена от нея във влака на път за насам. Нейният тъмнозелен цвят бе така практичен, както и скромният ѝ модел. Но вместо да изрази одобрение, както обикновено, когато Лиз я взе, за да я огледа, ръцете ѝ трепереха. Онзи изблик на гняв, от който ѝ бе олекнало, бе изплашил Сара.

— Прощавай за избухването ми, Сара — Лиз сви извинително рамене. — Страхувам се, че перспективата за предстоящото неочаквано заминаване ме изнерви повече, отколкото ми се ще да призная.

Лиз изведнъж осъзна, че казаното разкрива прекалено много и веднага заговори отново, опитвайки се със закъснение да ограничи обхвата на догадките на момичето.

— Никога не съм се качвала на кораб — да не говорим за огромен метален трансатлантик.

Като потисна все още незатихналото си раздразнение, Лиз отправи към любопитната прислужничка една подкупваща усмивка.

— За мен идеята, че нещо, изработено от толкова желязо, в действителност не потъва, е против всякаква логика.

Сара кимна в знак на съгласие. Не че имаше и най-далечната възможност да провери тази теория. Нетърпелива да приключи със задълженията си, за да разнесе клюката долу, Сара сложи настрана

зелената рокля и побърза да помогне на Елизабет да свали сватбената рокля и да се облече за първата част от дългото си пътуване.

Докато Сара сгъваше вече забравената дреха в един куфар, Лиз отново прехапа долната си устна. Смътните очертания на масивен океански лайнер застрашително изпълниха съзнанието ѝ. След не повече от час, тя и онзи опасен, демонично красив дук щяха да са на борда на едно чудовище, задвижвано от пара, което ги чакаше на пристанището, за да ги пренесе през Атлантика.

— Елизабет, готова ли сте?

Лиз се втрени с ужас в свързващата врата между нейната и неговата каюта. Два часа след напускането на пристанището и ето че вече звъняха за вечеря.

Готова? Не! Не бе готова!

— Един мо... ох!... — тя не успя да довърши, тъй като се блъсна в едно бюро, за щастие добре закрепено за пода.

Океанът нощем бе неспокоен и това отвратително постоянно клатушкане от една страна на друга превръщаше и едно най-просто обличане в предизвикателство по-голямо и от яздене на най-опърничавия жребец от конюшната на Дабъл Ейч. При това свалянето на практичните дрехи за пътуване бе само един от подвизите, които изискваха от нея. Като се държеше за бюрото, тя се опита да заговори отново. Този път успя да процеди един отговор на въпроса на своя мъчител, докато същевременно се измъкна от зелената рокля.

— Ще бъда готова след един момент.

Във всеки случай крайно скромните ѝ дрехи, шити за една по-ранна възраст, бяха без многобройни волани, и без множество редички от малки копченца, които украсяваха облеклата на модните жени. Лиз предпочиташе удобството на своите дрехи. Като остави току-що съблечената рокля в краката си, докато здраво се държеше с една ръка за ръба на бюрото, с другата измъкна още една момичешка рокля.

— Мога ли да ви предложа помощта си при закопчаването на роклята?

Тъй като имаше значителен опит с подобни, често мъчителни за изпълнение задачи, Грей с основание предположи, че може да помогне, и направи предложението си без задни мисли.

Лиз не вярваше, че е способен да прояви такъв алтруизъм, и странно как вратата не се подпали под нейния гневен поглед.

— Не, не можете!

Как смееше той? След като откри, че за тях бе резервиран апартамент с две отделни спални, Лиз бе убедена, че успешно е избегнала първото препятствие. Откритието, че дукът е достатъчно чувствителен, за да не я вкарва насилствено в плашещи я интимности, за първи път бе омекотило отношението ѝ към младоженеца. И сега това „мило“ предложение да изпълни една толкова лична услуга отново я настрои срещу него.

— Аз просто предложих услугите си — лекият смях, който съпътстваше това изявление още повече увеличи гнева ѝ, — тъй като зная, че не сте прислужничка на дама, за да вършите това сама.

Хуморът бе единствената надежда на Грей да се справи със ситуацията. И въпреки, че Елизабет едва ли повярва на това, не само тя бе недоволна от положението, до което бяха доведени и двамата.

Съпругата му в никакъв случай не бе онази, за която Грей си бе представял, че ще се ожени и щеше да е необходимо време и внимателен подход, за да свикне с тази мисъл. Въпреки това обаче, не можеше да отрече пред себе си, че физически Елизабет съвсем не бе непривлекателна — просто не бе подходяща за дукеса. Не само заради пиперливия си език и предизвикателното си поведение, но също и защото бе мислил да си избере жена, която не би представлявала заплаха за емоционалното му равновесие. Грей бе преживял достатъчно радости от любовта и болка от загубата. Търсеше спокоен живот, незастрашен от нито едно от двете нежелани чувства, които със сигурност довеждаха до разочарование или до красивата илюзия за щастие, неизбежно опровергавана от истинската реалност.

Докато от едната страна на свързващата врата Грей размишляваше върху бъдещето на тяхната връзка, от другата Лиз излезе от кръга на падналата рокля, за да се облегне на стената. Като ругаеше на ум, тя напъха неколцината копчета в съответните им илици. Тъкмо в това време вторият и последен звънец за вечеря би; тя отвори вратата — съвсем не навреме. Една наистина голяма вълна наклони кораба. Лиз се озова в ръцете на съпруга си, който я държеше в здравата си прегръдка, като се мъчеше да запази равновесието и на двамата.

За да прикрие вълнението си от съприкосновението си с нейното повече от добре оформено тяло. Грей погледна неприязнено към фигурата, отново неподходящо облечена.

Лиз схвана неодобрението му толкова ясно, сякаш го бе изрекъл. Лицето ѝ пламна наново и тя разгорещено започна да се защитава.

— Като тръгнах на изток, нямах никакво намерение да предприемам пътешествие по море, а камо ли да се женя за англичанин с вирнат нос.

Лицето на Грейс се вкамени, а в очите му заблестяха ледени висулки.

Лиз се засмя с горчиво задоволство. Студенината на дука я удовлетвори. Заслужаваше си целенасочено да поддържа леденото му отношение към себе си и да не допуска топлината на несъмнения му чар да проникне през защитната ѝ стена, за която не бе сигурна, че ще устои на подобно нападение. Една решителна тръпка изкриви още повече усмивката на устните ѝ. Ако даваше свобода на изблиците на нрава си, който толкова сигурно го отблъскваше, може би ще успее да постигне целта си.

— Освен това — пренебрежително добави Лиз, — съмнявам се, че ще ви харесат повече бричовите от еленова кожа, с които ходя из ранчото. Единствените дрехи, които притежавам, са, освен тази рокля, още два костюма за път и роклите, останали в Ню Йорк още от училищните ми години.

Това не бе истина, поне не цялата истина. Лиз имаше и известно количество селски дрехи в Дабъл Ейч, но това, което каза, със сигурност имаше по-голям ефект.

— Не мога да ти съчувствам, че след като ме измами да се омъжа за теб, като част от сделката, която си сключил заради богатството на баща ми, теб са те натресли с такова бреме, каквото представлявам за теб. — Тя махна с ръка. — А аз няма да се променя, за да стана по-приемлива в твоите очи.

— Преди да се срещнем снощи, ми внушиха, че вие приемате... и то на драго сърце мерките, които баща ви взема за вашето бъдеще.

— Ами! — Лиз изпухтя съвсем не като дама. — По-скоро бих се доверила на гърмяща змия, отколкото да вярвам на вашите приказки. Освен това, знаете как се чувствах преди церемонията днес сутринта.

— Да — светлината на газената лампа, закачена на стената, се разпръскваше над гладко вчесаната черна коса, когато Грей кимна утвърдително.

— Но аз също бях измамен от представлението на баща ви. Извърших нещо, което иначе никога не бих сторил. Това, че се ожених за Вас, независимо от факта, че неговото твърдение за вашето съгласие се оказа невярно, показва, че не съм мерзавец, който може да обърне гръб на болен човек и да остави дъщеря му сама на света.

Той ѝ отпрати най-ледената си усмивка, от която Лиз потръпна, сякаш я лъхна неговата студенина.

— Уверявам ви, че не съм по-доволен от Вас от изхода на тази сделка, сключена и изпълнена чрез измама. Но независимо от обстоятелствата или човека, виновни за това, ние сме женени.

Лиз бе изненадана, както никога преди това. Увереността ѝ в неговата непочтеност се разколеба и тя не можеше да не признае, че той изглеждаше истински раздразнен от ситуацията.

— Отдавна трябваше да се отправим към вечерята, но няма да продължим, преди да се закълнете в гроба на майка си, че поне ще се стараете да се държите учтиво в обществото.

Начинът, по който я погледна, не остави у Лиз никакво съмнение, че той смята маниерите ѝ за непоправимо лоши. Това, както и студените му думи, отново ѝ върнаха поразклатената за момент сигурност в безчестната му природа. Тя отново пламна. Ако Грейсън Брант, високопоставеният и могъщ дук, смяташе, че тя просто ще се примири с намеците му, че тя бе някаква дива варварка, неспособна на добри маниери... Ами, той заслужаваше да получи урок по това изкуство. Тя не обърна внимание на факта, че това бе пълен обрат спрямо първоначалния ѝ план да поддържа леденото му отношение чрез грубо поведение.

— Съгласна съм, че вече трябва да тръгваме или ще закъснеем за вечеря и за да не направим впечатление, добре ще е да не се бавим повече — меките тонове на лекия ѝ упрек бяха съпътствани от такава сладка усмивка, че той я погледна подозрително, но незабавно ѝ подаде ръката си и я отведе от апартамента.

— Вече съм предприел някои мерки, за да компенсирам вашата липса на дрехи, достойни за дукесата на Ашли — тихо проговори Грей, докато си проправяха път по коридора и той се забавяше на

всеки няколко крачки, за да даде възможност на Лиз да закрепя баланса си.

Макар да оценяваше загрижеността, която проявяваше дукът, това накара все пак Лиз да се почувства тромава в сравнение с него. Въпреки ледената си овладяност, той се движеше с гъвкавата грация на голяма черна пантера.

— Като стигнем до Ливърпул, ще сменим кораба и ще отпътуваме направо за Париж — продължи Грей. — Телеграфирал съм в Рю дьо ла Пе. След като му вода дукеса, която се нуждае от попълване на гардероба, мосю Шарл Уърт несъмнено ще ни посрещне добре.

По подробното описание на крайната цел на пътуването им бе ясно, че дукът я бе сметнал за прекалено необразована, за да предположи, че тя не знае кой бе известният човек. Това не бе така. Дори и по време на годините си, прекарани в относителна откъснатост от света в училището на мис Браун, тя бе чувала съученичките ѝ да говорят за известния дизайнер с благоговейно възхищение. Баща ѝ беше прав. Всяка от тях би дала всичко, за да се намира в нейното положение — омъжена за благородник, и то дук, и на път за Париж, където Уърт ще направи за нея не една рокля, а цял гардероб. Въпреки това, ако бе възможно, Лиз по-скоро би се върнала в Дабъл Ейч.

Първокласната трапезария, блестяща от светлината, пречупена през стъклените чаши със столче и сребърните прибори, бе почти пълна и тъй като все още пристигаха хора, тяхното закъснение остана незабелязано. Настаниха ги на маса за четирима и като приближиха, човекът, който седеше там, стана учтиво.

— Ашли — русият, тъмноок джентълмен се усмихна приветствено, — не съм и предполагал, че сте от тази страна на Атлантика.

Лиз почувства едва забележимото притисване на ръката ѝ, но усмивката на дука не разкри нищо от откровеното му отношение към човека. Реакцията му бе странна, много странна. Лиз инстинктивно се почувства неловко при изражението на лицето на непознатия.

— Ако знаех, бихме могли да се срещнем на вечеря или за някоя вечерна разходка, като онези, които споделяхме в Оксфорд. Той се ухили на Лиз и добави:

— Добре си живеехме. Спомняш ли си, когато...

Непознатият прекъсна при звука от деликатното покашляне на дамата. Това бе леко напомняне както за нейното присъствие, така и за това какво изисканите мъже могат и не могат да си позволят да дискутират в присъствието на дама.

Познатият на Грей хвърли на Лиз една очевидно извинителна усмивка и изостави темата в полза на друга, по-безобидна.

— Радвам се да откроя приятели, с които бихме могли да се виждаме по време на нашето пътуване.

Като мислеше за реакцията на мъжа до себе си към този човек, Лиз се запита не бе ли прекалено самонадеяно от негова страна да обявява Грей за свой приятел, а какво остава за непознатата като нея.

— Елизабет, позволи ми да ти представя Лорънс Бъри, граф Хейтън. — Сребристият поглед се прехвърли от съпругата към самообявения се приятел. — Хейтън, запознай се с моята съпруга Елизабет.

Русите вежди се повдигнаха.

— Женен? Не съм предполагал, че отново иде си сложиш веригите.

Отново? Лиз бе изненадана от новината за бивша съпруга, но не толкова, за да не забележи, че графът внимателно взе ръката ѝ и я докосна леко с устни. Това бе напълно приемливо упражнение по добри маниери, като се изключи бързото намигване, което последва. Макар и разсеяна, Лиз отговори по единствения възможен за една изискана дама начин. Тя го пренебрегна и зае мястото, в което Грей я настани.

Следваха блюдо след блюдо и масите около тях започнаха да се изпразват. Хората, които ставаха, изглеждаха видимо засегнати от морското вълнение, но това не се случи с Лиз и нейната компания. Все пак, след като часове си бе сдържала езика, за да не се изразява така, както на малко жени и на още по-малко младоженки бе позволено, и след като поупражни правилата на етикета, на които я бяха научили в училището на мис Браун, Лиз почувства облекчение, когато вечерята приключи. Докато дукът ставаше, за да я отведе обратно до каютата, другият заговори.

— Очарован съм от запознанството си с Вас, Елизабет — Хейтън стана и пое ръката на Лиз, този път, за да я целуне за сбогом. — Осмелявам се да се надявам, че ще ме считате за ваш приятел.

Усетила мигновената студенина, с която съпругът ѝ реагира на тази покана, Лиз разбра, че най-уместният отговор е хладна усмивка. Но след наложеното си дълго въздържание, тя не можеше да потисне дяволитото си желание да го жегне.

— Ако ще бъдем приятели, Лорънс, тогава, моля, наричайте ме Лизи. Както всичките ми приятели.

— Вашите американски приятели — веднага се намеси Грей с желанието да поскастри безцеремонната си жена. Както в този случай, така и отсега нататък, поривът, подтикнал я да направи публична сцена, щеше да бъде заплаха за положението му в цивилизованото общество и за неговото емоционално равновесие. Като притисна ръката ѝ в своята, с покровителствена усмивка, спокойно ѝ посочи грешката в мисленето ѝ.

— Лизи не е подходящо прозвище за дукесата на Ашли.

Лиз разбра, че двете кратки изречения бяха пълно отрицание на целта, заради която бе прекарала часове наред в съобразяване със скучния етикет. И без това нейният преизтънчен съпруг едва ли бе впечатлен от положените от нея усилия по време на вечерята.

Хейтън отстъпи встрани, за да им направи път, но когато те минаваха покрай него, той смигна съучастнически на Лиз. Това повторно намигване я накара да се замисли дали поканата му за приятелство не бе акт на върховна глупост.

Лиз бе посвикнала с клатенето на кораба и така на Грей не му бе толкова трудно да я придружава, както преди вечеря. Никой не проговори по пътя към апартамента. Лиз копнееше да остане сама, като смяташе, че всеки ще се оттегли в своята спалня. Смяташе? Не, вярваше, дори се молеше да стане така. Но бе обречена на разочарование — независимо от леката съпротива, пантерата я поведе към стаята с креслата, която бе обща за двамата и внимателно затвори вратата, зад която останаха само двамата... сами.

— Налага се да поговорим откровено с Вас — за много неща.

Но вместо да говори, Грей се заразхожда като котка, преследваща жертвата си, и едва след като мина известно време, внезапно се обърна към съпругата си, чието напрежение бе нараствало с всяка негова стъпка.

— Първо — започна рязко той, като не спря да крачи — Хейтън не е човек, подходящ да ви бъде приятел.

Въпреки че сама бе стигнала до този извод, Лиз настръхна и пламна от смесицата от страх и вълнение, което той бе предизвикал у нея. Опитът на Грей да контролира избора ѝ на приятели преобърна собственото ѝ решение да се държи на разстояние от графа. Не би го потърсила сама, но и не би отблъснала опитите му да общува с нея, което той несъмнено щеше да направи.

— По-нататък — Грей спря пред жена си, — крайно време е да обсъдим очакванията на всеки от нас от нашия съюз.

Защо, сепна се Лиз, бе смятала, че дискусиата ще бъде изцяло едностранна — че той ще ѝ каже само какво очаква от нея и ще нехае за нейните желания. Докато Грей продължаваше, устните ѝ се присвиха в упорство, заради което баща ѝ я подкачаше години наред.

— Както и двамата се съгласихме вече, никой от нас не е желал този съюз...

— О, но вие сте го желали — моментално го обори Лиз. — Подписали сте споразумение с баща ми да се ожените за мене, въпреки че не бяхте ме виждали, заради наследството ми.

— Която не бях виждал, да, но...

Смутен от умението ѝ да напада най-слабите моменти в неговите доводи, Грей продължи да се движи предпазливо по острието на бръснач, а една сребърна светкавица проблесна в погледа му.

— За да взема решението си, аз поисках и ми бе дадено напълно неточно описание, да не кажа и пълни лъжи, по отношение на външността ви, и особено за характера ви. Ако знаех истината, нямаше за никое богатство на света да ви избира за своя съпруга.

Тази жена бе наистина пълната противоположност на онази, която бе търсил, и той бе съвсем искрен.

Неимоверно съкрушена от презрението на красивия си съпруг, Лиз хвърли яростен поглед към ледените очи, които я изследваха от глава до пети и безцеремонно преценяха недостатъците ѝ.

— Можем да поискаме анулиране — гневно заяви Лиз в отговор със скоростта и силата на картечен изстрел, уверена, че това е разрешението на тяхната дилема, разрешение, което може да избави и двамата от тяхното мъчение.

— Не, не можем! — леденото възражение на Грей с лекота отхвърли предложението ѝ. — Не и след като публично те представих за своя жена.

— Не и на някого, от когото зависи това.

Макар и да направи отчаян опит да се измъкне, Лиз бе осенена от едно смущаващо прозрение: ако се разделят, ще ѝ липсва войната на остроумие и, разбира се, самият вид на този унищожителен мъж, който можеше и вече бе успял напълно да разруши обикновено непоклатимото ѝ равновесие.

— О, от граф Хейтън зависи повече, отколкото ми се ще да призная. — Грей забеляза странното ѝ изражение, широко отворените ѝ очи, втренчени в него, сякаш на мястото му бе застанало някакво митично същество, но продължи да следва неоспоримия си аргумент, който не ѝ оставяше никакви основания да смята, че има изход. — Нещо повече, няма съмнение, че Хейтън изгаря от нетърпение да разкаже както новината за нашия съюз, така и да направи детайлен отчет за нашата среща на всеки, който би се заинтересувал. И повярвайте ми, много от тях ще го попият със задоволство, граничещо със злоба.

Лиз схвана логиката на думите му, но скорошното откритие на предателските си чувства така я завладя, че тя се отпусна на едно от меките кресла.

— Ние сме, както вие тактично се изразихте, вързани един за друг. Но има правила, според които аз трябва да живея и с които и моята дукеса е длъжна да се съобразява — изискване, което смятам, че не сте в състояние да изпълните. Изглеждате неспособна да се съобразявате дори и с основните правила на добрите маниери.

Това я жегна дълбоко особено след старанията, които положи по време на безкрайната вечеря.

— И нещо още по-неприятно — и уверявам ви, че е така и за двамата — аз трябва да имам наследник и вие трябва да ми го осигурите.

Това грубо заявление събуди най-страшните подозрения на Лиз. Но още по-лошо от безцеремонното му съобщение бе обидата от заявената неприязън към нея и в същото време настояването му тя да се подчини. Лиз скочи и отвърна на удара му, като се насочи към мястото, което за две години във фермата бе установила, че е най-уязвимото на мъжете.

— Толкова си студен, че и пещ не би могла да те разтопи, да не говорим, че изобщо не си способен на онази топлина, която е

необходима, за да станеш баща на дете.

Като пряко опровержение на обвинението ѝ сивият поглед потъмня и в очите му, заприличали на горещи въглени, запламтя едва удържим огън.

— Студен?

Тази единствена дума на Грей не прозвуча като въпрос. И това стана ясно от чувствената усмивка, появила се, за да стопи леда. Много го бяха наричали така, но това, че тази жена го направи, така го жегна, че го подтикна към необмислено действие.

Едно вътрешно предупреждение да се оттегли се надигна у Лиз, но тя се почувства прикована на място от притегателната сила на сребристия поглед. За първи път в живота си се озова в плътната прегръдка на мъж, който не ѝ бе роднина. Безмилостно я завлече към неподозиранията огнена стихия под плътния лед на повърхността, огън, достатъчно мощен, за да стопи съпротивата ѝ, когато той надвеси тъмната си сила над устните ѝ в няколко мъчително кратки целувки.

Сега повторно и още по-пълно Грей вкуси от главозамайващото сладко вино на невинност и тревога по устните на младата си съпруга. Това инстинктивно го преизпълни с нежност, за да я съблазни отвъд пределите на страха и в тези на удоволствието.

Мъжът, когото още в първия момент на запознанството им Лиз бе преценила като опасност за самообладанието, на която и да е жена, лесно я подведе да забрави първоначалното си намерение за съпротива. Отдавайки се на унищожителната му целувка и лишена от способността да разсъждава рационално, тя се разтопи в него. Странен, див, слаб вик се изтръгна от гърлото ѝ. Трепереща от необходимостта да бъде още по-близо до него, тя се притисна плътно към високата му фигура.

Грей забрави защо бе започнал това, забрави яда си към нея, остана да съществува само желанието да бъде близо до мекото ѝ тяло, да пие от опияняващия прасковен нектар на устните ѝ. И когато задълбочи целувката, дива и завладяваща сила запрати Лиз още по-надълбоко в огнения въртоп и я прилепи към него в нещо подобно на отчаяна безразсъдност, когато...

За щастие равномерното поклащане на кораба се наруши в полза на Лиз. Ако преди я бе хвърлило в ръцете на Грей, сега сякаш за изкупление я освободи. Едва след като бе на разстояние от арогантния

мъж и от неговия коварен чар, тя почувства камшика на предателството спрямо себе си. Лиз смело използва единственото отбранително оръжие в арсенала си, макар и то да бе доказало своята неблагоприятност.

— Може да притежаваш парите на баща ми, но проклета да бъда, ако някога притежаваш мен!

За да избяга от възможността той да ѝ докаже несъстоятелността на твърдението ѝ, Лиз се втурна в стаята си и я залости; така бе сигурна, че той няма да може да се приближи до нея... поне не тази нощ.

Докато Грей разтърсваше глава, за да разсее мъглата на страстта, раздражението му отново го разгневи. Той вкопчи ръцете си една в друга. Така водеше вътрешна борба, от една страна, срещу желанието и от друга срещу яростта, предизвикана наново от това, че тя отблъсна една страст, която, без съмнение, бе споделила.

Последвалата проява на неуправляемия ѝ характер и език, който никоя дама не би използвала, само потвърди един по-рано констатиран факт. Никога не би посмял да представи Елизабет в цивилизованото Лондонско общество или на соарета на членове на парламента. Не, най-добре би било да я остави в къщата в провинцията, докато сестра му Юфемия, с нейния дългогодишен опит, продължи да се грижи за тази в Лондон.

Елизабет, разбира се, трябваше да разбере, че законите, управляващи съпругите в неговата родина са съвсем различни от тези, валидни за нейната необлагодородена страна. Грей се спря пред масата и от единия сребърен щанд, прикрепен за полираната ѝ повърхност, взе една гарафа и си наля силно уиски. В действителност Елизабет му принадлежеше с душа и тяло. Всички жени бяха собственост на мъжете си. И тя щеше да бъде принудена да прави всичко, което той изискваше. Той глътна питието на един дъх и си наля второ, преди да започне да се разхожда отново.

Не се беше натрапил на жена, която не го искаше. И това стана ясно. Въпреки това, отвратен от загубата си на контрол преди малко, той се закле никога повече да не позволява на пламенната ѝ природа да взривява стената от станалата пословична за него ледена уравновесеност. Вместо това ще използва опита си, за да я подчини и

да насочи природата ѝ в една по-полезна посока, тази, която ще му осигури наследник.

Преди смъртта на баща си той бе водил безотговорния живот на безделен благородник, пренебрегвайки мъдрия съвет на стария и противопоставяйки се на опитите му да го вкара в правия път. Но смъртта безвъзвратно бе разбила красивата стъкленница на младостта на Грей с нейните безкрайни партита ѝ безгрижни удоволствия. Тогава грубата действителност го застави да поеме на раменете си отрезвяващата отговорност за наследството, която включваше редица необходими стъпки — от женитба до място в камарата на лордовете. Въпреки всичко бе имал възможност да натрупа повече от достатъчно опит по време на нехайната си младост, а също и по-късно от тайните си връзки с жени, за да бъде напълно сигурен, че ще успее да пречупи съпротивата на младата си жена.

Като се огледа раздражено наоколо из полуосветената стая, той рязко се обърна и излезе от апартамента. В салона за пушене щеше да намери компания по-благоприятна към джентълмен с добро възпитание.

— Ашли, не го ли вземаш прекалено навътре? — Хейтън зае мястото до Грей и се наведе да надникне в блуждаещите сребристи очи под кичурите тъмна коса, падащи на челото му. Графът мислено потри ръце от необичайната гледка. Никога, дори когато като млади вършеха лудории извън университета, не бе виждал Грей да пие толкова много.

— Хейтън, ти знаеш старче — Грей заваляше думите и виждаше другите като през мъгла, — имам опит. Никога не съм насилвал жена. И никога не ще го направя.

Хейтън, който се бе ограничил само до две бири, имаше бистър поглед и не откъсваше очи от рядката гледка — Ашли насмукан до забрава, Ашли — самотен младоженец. Графът едва не изрева от задоволство, че по някаква приумица на съдбата той се бе случил тук в същия този момент.

— Точно така, няма нужда да насилваш жените. Те просто се тълпят пред теб, опитвайки се да привлекат твоето внимание и да стопят пословичната ти студенина, да се разкрият пред теб, за да направиш избора си и да им докажеш собствената им глупост.

— Няма да се наложи да насилвам и жена си. Ще стопя Лизи.

Черната коса проблесна, когато Грей отхвърли назад глава, за да глътне още едно силно питие на един дъх.

Чрез успокояващи увещания и от време на време с по някоя дума, подпомагаща трудноразбираемия изказ на Грей, Хейтън изкопчи от него разказа за опърничавата младоженка.

ГЛАВА ТРЕТА

Лиз гледаше през прозореца на внушителна карета, замъглен от капчиците влага, останали по него от мокрите храсти, покрай които бяха минали. Слънчеви лъчи се прокрадваха през облаците и осветяваха ту една, ту друга част от зелените ливади, а нервно вкопчените ѝ тънки пръсти заплашваха да намачкат безобразно изящния костюм за пътуване. Той беше сив, но (точно като неговите очи) притежаваше някакъв блясък. Деликатен, но в никакъв случай скупен, той прекрасно се съчетаваше със съвършено сплетената ѝ коса и блестящия син поглед.

За първи път Лиз желаше отношенията между нея и съпруга ѝ да не бяха толкова обтегнати, та дори и най-обикновения разговор да представлява предизвикателство. Изглежда никой от тях не бе готов да преглътне гордостта си и да наруши напрегнатото мълчание. Лиз никога не е била предразположена към нервните припадъци, така типични за „чувствителните“ жени от обществото, но предстоящото пристигане в непознат дом така я разстройваше, че би приела с радост и най-баналния разговор, който би я разсеял от тежките ѝ мисли.

Непознати хора очакваха пристигането им, непознати, които едва ли щяха да бъдат по-възторжени по отношение на новата си графиня от господаря си, особено след като се разбереше какви са отношенията между двамата младоженци. Лиз бе нервна. Нейният опит показваше, че любопитните прислужници са в състояние да усетят и най-малкото и добре прикрито недоразумение.

Грей се размърда от неудобство на седалката в червена кожена облицовка и смени положението на краката си, за които и това луксозно превозно средство бе малко. Усещаше нарастващия смут на жена си. При други обстоятелства би се опитал да успокои човека до себе си. Състраданието му в този случай бе предварително изчерпано от неподходящото ѝ поведение и от това, че го отблъсна при единствената им прегръдка на кораба. През останалата част от пътуването тя симулираше морска болест и не излезе от каютата. Това

имаше само един положителен резултат: че осуети по-нататъшните опити на Хейтън де се доближи до нея. Всичко, което Грей си спомняше от онази вечер, бе смътен спомен за похотливото лице на Хейтън и зверското си главоболие на сутринта.

След като се прехвърлиха от трансатлантическия лайнер на по-малък кораб за Париж, те безмълвно се споразумяха да поддържат формални отношения, което продължи през цялото пътуване и пребиваването им във Франция.

Грей бе преизпълнен с ярост заради това, че тя очевидно очакваше той да играе ролята на разкалялия се глупак. Не бе направил нищо, за което да иска прошка. А тя, от друга страна, бе доказала склонността си да използва същия похват, с който баща ѝ ги ожени, като симулира болест. Независимо от това какво смяташе тя, той не я бе подмамил да се омъжи за него. И нямаше нищо нередно в това да очаква, че тя ще изпълнява задълженията, които произтичаха от положената от нея клетва.

Нещо повече, той не се поскъпи, за да облече жена си в подобаващо облекло, макар и с парите за екстравагантния ѝ гардероб да можеше да поправи покрива на Ашли Хол. Честен по сърце, Грей не можеше да не признае, че резултатът си заслужаваше неимоверната цена. Парижките дрехи превръщаха необичайния ѝ тен и коса в зашеметяващо предимство. От самото начало той я бе преценил като привлекателна, макар и напълно неподходяща за дукеса, но след часовете, прекарани в талантливите ръце на придворния дизайнер...

Усетила тежестта на стоманения поглед върху нервните си пръсти, Лиз внезапно осъзна, че е повредила неволно изящния плат. Нейното нехайно отношение към един толкова скъп костюм несъмнено даваше на мъжа ѝ още един повод да я упреква. Тя започна неспокойно да приглажда тежката копринена материя с длани с несъзнателното желание да отклони от себе си смуцаващия му поглед.

— Ашли Хол се намира там — съобщението на Грей бе пропито от някаква странна привързаност.

Лиз охотно прие възможността да се разсее. Доловила емоцията в гласа му, тя бе заинтригувана да види кое придаваше такава топлина на иначе ледения глас и се наклони напред. Те се придвижваха по дълга алея между две редици от стройни тополи, а сега каретата

направи остър завой, за да заобиколи огромен фонтан, разположен в центъра на градина с разцъфнали лалета и ириси.

Докато каретата намаляваше и спираше, сините очи поглъщаха грандиозната постройка. Розов камък се извисяваше на височината на няколко етажа и се простираше на също така внушително разстояние от двете страни на масивна двойна врата.

— Нашата прислуга е готова да посрещне новата господарка на замъка. Тези, които работят на полето, са от двете страни на тухлената пътека до началото на стълбите, а другите, които прислужват в къщата, са наредени по самите стълби според мястото си в йерархията.

Посребрелите слепоочия на Грей проблясваха на слънцето, когато той кимна първо на тези, които се бяха струпали по края на алеята и после на онези тридесетина души, наредени като по конец от основата до върха на огромните стълби.

— Място в йерархията — повтори на ум Лиз. Това ѝ бе съвсем чуждо. О, тя бе чувала за теорията за йерархията на прислугата. В училището на мис Браун я бяха запознали с правилника за прислужниците в големи имения, но практически не бе имала съприкосновение с обичая. Те имаха няколко прислужници в къщата в Ню Йорк и на ранчото в Уайоминг и всички се третираха еднакво.

— Да — каза Грей, раздразнен от това, което бе чул и което бе неочаквано усложнение, тъй като нямаше време да я образова в това отношение. — В Англия многопластовата система, управляваща слугите, съществува от векове. Тези, които се трудят вътре, са третирани с по-голям респект от работещите навън. Разграничението, което се прави между най-високопоставените от тях — иконом, домакин, гувернантки и лакеи — и най-нископоставените — готвач, ваксаджии и прочие — е редно да се спазва със същата прецизност като разграничението между господар и слуга — при изричането на този неоспорим факт сребристите очи посрещнаха твърдо тюркоазните. — Не би им допаднало някой чуждоземец да се намесва в техните работи. И по-нататък, лесно се засягат от всичко, което би се изтъкувало като пренебрежение към привилегиите им. Ако искате да се разбирате с тези, които се грижат за вашето удобство, съветвам ви да запомните това и да бъдете нащрек.

Грей се почуди дали Елизабет е в състояние да комбинира ловко сила с деликатност. В силата ѝ не можеше да се съмнява, но дали

притежаваше и капчица деликатност?

Лиз кипна. Стената от благоприличие, която бяха издигнали помежду си през седмицата във Франция рухна под нанесената обида върху възпитанието ѝ.

— Аз съм свикнала да се разбирам с прислужници — в думите ѝ се почувства сдържано негодувание.

Грей кимна.

— Но смятам, че опитът, който ти имаш със слугите в твоята страна, е неприложим за моята.

Лиз не се съмняваше, че това бе самата истина, но ѝ стана неприятно заради намека, че не би могла да се справи. Макар ѝ да не пожела да отговори с думи, погледът ѝ решително се сблъска с неговия.

— Към иконома и моя личен прислужник се обръщам с фамилно име.

Докато Грей ѝ даваше този урок жената кипеше заради съдържащия се в него намек, че тя би могла да не е наясно с традицията в начина на обръщение, обща и за двете страни. Грей не бе искал да я обиди, а само да ѝ даде един съвет, който би могъл да ѝ спести евентуалните затруднения. Фактът, че това я разстрои, затвърди решението, което бе взел няколко дни по-рано. За някой, който се засягаше така лесно, би било пълен провал, ако се появеше в обществото, където навсякъде човек бе заобиколен от остриета.

— Към фамилиите на готвачката, домакинката и личната прислужничка на господарката се прибавя мисис, независимо от семейното им положение, за разлика от всички по-низши слуги, които се назовават с малкото им име. — За нейно добро Грей продължи с подробности, които щяха да улеснят живота ѝ. — Да се обърнеш погрешно към тях, би ги обидило и би прозвучало като знак за твоя чуждоземен и — както някои несъмнено биха решили — по-долен произход.

Каретата плавно спря и Лиз се изнесе напред на седалката, за да не бъде близо до него нито минута повече, отколкото се налагаше.

— И най-накрая — Грей я придърпа за лакътя леко, но настойчиво, — особено държа на това никога да не се излагат на показ лични проблеми.

Лиз схвана това предупреждение като поредния упрек, в случая намекващ за разгорещения спор с баща ѝ веднага след сватбената церемония. Сигурна бе, че дори и за тези изискани англичани реакцията ѝ би била оправдана заради бащиното ѝ предателство.

Вратата на каретата бе отворена от лакей в ливрея и за да избегне опасното покачване на напрежението, Лиз концентрира вниманието си върху незначителните детайли. Мъжът бе красив, но далеч не в такава смайваща степен като дука. Всички лакеи бяха хубави. Те бяха наемани заради своята привлекателност, така както и личните прислужнички заради красотата им.

Подразнен от продължителното задържане на погледа на жена му върху един от прислужниците, Грей съзнателно застана помежду им. Докато се обръщаше да ѝ предложи ръката си, мрачно се запита дали тя няма да го срещне с още един проблем. Дали фактът, че тя бе американка и вероятно смяташе, че всички мъже са равни, не означаваше, че не би сметнала за нередно да започне връзка с този лакей? Опитвайки се да се пребори с внезапното желание да уволни този човек и същевременно ядосан на себе си за това, че допусна до съзнанието си този пристъп на ревност, той наложи ледена маска на лицето си, без обаче да успее да прикрие бурята, развилняла се в погледа му.

Смуцението на Лиз от наредените за посрещането хора се изпари като срещна гнева на Грей. Какво бе сторила? И какво можеше да направи, освен да приеме протегнатата му ръка. Макар и напълно объркана, тя се постара да слезе по стълбите на каретата като истинска дама. Но когато посегна да повдигне полата си, ръката ѝ така трепереше, че се вдигна прекалено високо и неволно откри добре оформен глезен.

За кого, попита се Грей, бе направила това подмамващо разкритие? Той стисна зъби, сигурен, че не бе го направила заради него.

Вече стъпила на твърда земя, но чувствайки се нищожна при изключителния ръст на Грей и на гнева му, тя бавно тръгна до него покрай дългата редица от прислужници, на които той я представяше. Успяваше да се усмихва, но остави на него да приема поздравленията, които те придружаваха с поклон.

По-скоро бе невъзможно да запомни имената на всички, но за да се отърси от тежкото бреме, породено от гнева на съпруга ѝ, Лиз се опита да направи това с имената на горната прислуга. Бремер се казваше икономката, мисис Хейнз бе домакинката, Дулси и Естър бяха имената на сервиращите прислужнички. Останалите прислужнички в къщата и лакеите бяха прекалено много, за да ги научи толкова бързо. И никой не очакваше от нея да помни имената на ваксаджиите и момчетата за всичко, или на някой от множеството безименни, които сервираха на подземния етаж. Вниманието на Лиз бе привлечено от мисис Симз, жена с изпито лице, която се представи като прислужничката на господарката. Лиз бе изненадана, стъписана. По всичко изглеждаше, че тази жена бе определена да се грижи за нея. Перспективата я потискаше.

Нито веднъж съпругът ѝ не бе споменавал за семейство. И тя бе приела, че такова не съществува. Затова ѝ подейства като шок, когато, след като преминаха през вратата, която икономката държеше широко отворена, пред тях се появи внушителна жена. Тя не само бе обгърната от арогантност като във всеобвиващо наметало, но и определено приличаше на дука. Със стоманеносивите си очи тя безмълвно оглеждаше съществото, осмеляващо се да влезе в къщата, сякаш „то“ бе куче помияр, което минаваше през ниско окосените ливади на имението.

— Юфемия, представям ви съпругата си Елизабет. — Грей изведе жена си напред.

На Лиз ѝ прималя. Вече ѝ бяха поднесли пълна порция беди и сега тази непредвидена опасност просто бе повече, отколкото можеше да понесе. Въпреки това тя изтласка мисълта за задаващото се поражение и смело посрещна неодобрението на другата жена, без да предаде непобедимия си дух.

— Елизабет, запознайте се със сестра ми Юфемия.

Въпреки незатихналия си гняв, Грей се съжали над младата си жена, която посрещаша толкова неприветливо и реши да направи каквото е по силите му, за да облекчи ситуацията. Щеше да отведе сестра си възможно най-скоро.

— Добре дошла в Ашли Хол, дукесо.

Привидното съдържание на приветствието бе отречено от ледения тон. Този факт, както и паузата, която по-възрастната жена

направи, преди да произнесе, не без известна горчивина, последната дума, не оставиха никакво съмнение, че обектът, към когото бе отправена тя, бе преценен като недостоеен за титлата.

— Благодаря — отвърна Лиз не по-дружелюбно.

Накратко, макар че жената бе очаквала пристигането на булка, не бе подготвена за такава, на която липсваше всякаква изтънченост. Още по-малко за такава, която не свеждаше скромно глава, за да покаже, че не желае да се натрапва.

Грей долови първите признаци на започващата буря и се намеси, преди тя да се разрази.

— Юфемия, налага се да отпътуваме за града възможно най-бързо. Надявам се да успея още тази вечер да говоря със сър Дейвид и да обсъдим предлагането на закона за обсъждане от камарата на общините.

Перспективата за незабавното заминаване успя да отвлече вниманието на сестрата. Тя кимна рязко на Грей.

— Вашето закъснение не ви позволява да направите много — упрекът към по-малкия брат бе сдържан, но на място. — Парламентът започва работа след два дни, а заедно с това се открива и сезонът.

— Непредвидени и непреодолими обстоятелства ме забавиха — Грей не си даде труда да обяснява нито за снежни бури, нито за причините, наложили отбиването им до Париж. — Разчитам на твоята обиграност, за да постигна целта си... така, както си успявала досега с добър съвет и ловко умение.

Строгото изражение на Юфемия се разтопи от удоволствие под въздействието на чара, който брат ѝ използваше с лекота.

Докато брат и сестра разговаряха, Лиз стоеше безучастно. Нямахше желание да бъде център на внимание, но бе непоносимо грубо от тяхна страна да се отнасят с един новопристигнал така, сякаш не съществуваше. Британските аристократи за повечето хора бяха олицетворение на добрите маниери. А може би тези двамата просто не я смятаха за достойна, за да си правят труда пред нея. Бе очевидно, че за тях тя не представляваше нищо повече от едно неудобно допълнение към богатството, което им бе необходимо. Такова отношение не я изненадваше у сестрата. А всъщност и у Грей. Все пак Лиз бе наранена от това, че мъжът, когото тя бе започнала да смята за все по-очарователен, гледаше през нея така равнодушно, както вероятно

гледаше и през мравуняците от хора, за които бе, чела, че обитават лондонските бордеи.

— Бремър — извика лейди Юфемия на тъмната фигура, която стоеше някъде отзад, — погрижи се лакеите незабавно да разтоварят куфарите на нейна светлост. После да качат в каретата онези от моя апартамент.

При тази заповед Лиз внезапно осъзна пълния смисъл на разговора, протекъл между двамата. Съпругът ѝ възнамеряваше да замине за Лондон заедно със сестра си и да я остави, закотвена в Ашли Хол, както оставят някое палаво дете в яслите. Няма значение, че ако я бяха попитали малко по-вежливо какво предпочита, щеше с радост да остане в провинцията. Неговият безапелационен маниер разбунтува бурната ѝ природа. И въпреки неприязънта, която хранеше както към обществото, така и към политическите интриги, каквото и да ѝ струваше, Лиз щеше да осуети намерението му да я изостави сама тук!

Най-сетне вниманието на дука се насочи към съпругата му — прекалено късно, за да я омилостиви, дори и все още раздраженият жених да бе поискал да го направи. При срещата му с открития ѝ поглед това раздражение нарасна, заради предварителното съзнание, че би изглеждал като глупак, ако я упрекнеше за това, че само е погледнала към друг мъж. Не само че би изглеждал глупак, нахока се Грей, глупаво бе дори да допусне толкова дребен факт да го тревожи. Осъзнаването на тази истина не допринесе за подобряването на нещата.

— Елизабет, моля ви да дойдете с мен в кабинета ми. Има въпроси, които трябва да обсъдим, преди да замина.

Въпроси за обсъждане? Без съмнение имаше! Кипяща от гняв, Лиз последва неимоверно ядосания мъж в една пълна с книги стая, чийто приятен мирис на кожа и стари книги тя не можеше да оцени, защото бе прекалено разстроена. Той се настани зад масивно писалище, а тя потъна в огромно кресло в черна кожа, посочено ѝ от него.

— Както чухте — Грей укроти гнева си, натиквайки го в затвора на своите задръжки, след което с отиграна чаровна усмивка започна с дълбок глас, постепенно придобиващ кадифена мекота, на който малко жени бяха в състояние да устоят — имам задължения, които изискват незабавното ми заминаване за града.

Осъзнала невъзможността си да се противопоставя, когато чарът на този мъж влезеше в действие, Лиз не се подмама от убийствено привлекателната му усмивка. Тя не бе забравила колко лесно с няколко целувки той бе преодолял съпротивата ѝ на кораба и не възнамеряваше някога да си позволи да бъде така неподготвена.

— Вместо да ви карам да ме придружавате в Лондонската въртележка от непознати лица и обичаи, ще ви оставя тук, в Ашли Хол, с надеждата, че това ще ви осигури един период на адаптация към вашите нови отговорности и стил на живот.

Период на адаптация? Можеше да се закълне, че този период нямаше да свърши. Усмивката, с която Лиз му отвърна, бе ледена, а блясъкът в сините очи — заплашително дързък.

Разбунтуваното изражение на Елизабет затвърди решението на Грей. Тя не притежаваше нито опита за поведение в обществото, нито такта, необходими за домакинята на политик — черти просто вкоренени у Юфемия.

— Това не означава, че ще бъдете сама. Моята доведена племенница, Друзила, също ще остане.

— Дете? — запита раздражено Лиз, като се зачуди дали се предполагаше, че това би трябвало да ѝ донесе успокоение. По-скоро се потвърждаваше първоначалното ѝ впечатление, че я наказват като в училище заради някакво провинение.

Като се наруга мислено за това, че не е предвидил тази противоположна на очакванията му реакция, Грей спокойно опроверга подозренията ѝ:

— Дру скоро ще празнува осемнадесетгодишния си рожден ден.

Плътните ресници се спуснаха над тюркоазните очи. Новината, че бъдещата ѝ другарка бе на осемнадесет, възбуди любопитството ѝ. Практиката беше на седемнадесет младежите да излизат в обществото. Следователно племенницата на Грей е била дебютантка предната година. От това, че Дру оставаше в провинциалната къща на семейството, когато в същото време новият сезон се откриваше, ставаше ясно, че тя също бе наказана за неприемливо държание. За първи път, откакто бе стъпила на английска земя, Лиз потръпна в очакване. Тя не се стърпяваше да се запознае със своята съмишленичка в рамките на техния общ затвор, за да могат може би заедно да вдигнат бунт срещу веригите си.

Леката усмивка на прасковените устни и кимването на червената глава увеличи неловкостта на Грей. И все пак, каква пакост можеше да направи една чужденка в непозната страна, за да застраши ревниво пазената репутация на него и на семейството му? Това не успя да го успокои. На Грей не му се щеше да обмисля сериозно подобни възможности.

— Няма защо да се чувствате засегната от тези мерки — говореше бързо Грей, за да разсее тревогата си, защото се почувства гузен. Побърза да замени неприятното усещане с убеждението, че след като тя спокойно премисли нещата, ще бъде доволна от оставането в Ашли Хол. В края на краищата, само минути след подписването тя бе заявила, че предпочита дивата природа на Уайоминг. Така че със сигурност щеше да избере провинциалното имение пред градския живот и компанията на отблъснатия от нея съпруг. — Наистина смятам, че ако трябваше да избирате, вие бихте предпочели този дом с неговите относителни възможности за уединение пред лондонския живот, преизпълнен със задължения към обществото, разпределени по график.

Не забравила решението си да не се поддава нито за миг на неговите хитрини, Лиз не допусна привидната откровеност на думите му да разрушат нейната безмълвна защита.

— Ще бъдете допусната до моите конюшни. Вече съм дал инструкции на техния надзирател да ви осигурява каквото поискате — Грей с раздражение откри, че дори и в собствените му уши думите му звучаха като лесно разобличим опит за подкуп. — Най-краткият път от къщата до конюшните е оттам — той кимна към френския прозорец на отсрещната стена, който тя бе взела за най-обикновен прозорец, стигащ до тавана.

Лиз не бе омилоствивена. Предложението му да язди конете не означаваше нищо, след като, като негова дукеса, те и без това бяха и нейни. Убедена, че цялата му реч целеше да я примамва да се превърне в дружелюбна провинциална съпруга, тя отприщи кипналия си гняв в необмислени думи.

— Така поне няма да сте тук, за да настоявате за изпълнението на това, както го нарекохте, „неприятно“ задължение да осигурим вашия наследник — Лиз стана и се изпъна, устните ѝ се изкривиха в преувеличено отвращение. — Вашето име много подхожда на

интригант като вас — нито черен, нито бял, нито студен, нито топъл, а само хладен.

— Хладен? Нямахме ли наскоро подобен разговор? И предния път твърдахте, че съм студен.

Притиснат между яда си и нещо по-трудно за определяне, Грей се усмихна — бавна, чувствена и въздействаща усмивка, която секна дъха на противника му. Той стана и започна да се движи покрай писалището със застрашителната грация на пантера.

— Нима сте забравили как завърши вашето предизвикателство?

Грей живо си представи тяхната физическа схватка, как тя бе загубила, отдавайки мекотата си на него, като му поднесе главозамайващото прасковено вино на устните си. Но най-вече си спомняше неистовата страст на Дивия ѝ вик. Въпреки че трябваше да тръгне незабавно, искаше да го чуе отново.

Лиз схвана, че бе направила грешка. Грешка, която го наведе на мисълта, че тя сама се предлага за плячка на пантерата. Ужасяващото подозрение, че подсъзнателно бе искала точно това, я парализира и лиши от възможност да отстъпи назад, когато Грей приближаваше към нея с разтопен сребрист поглед, примамващ с обещания за непознати наслади.

— Може би просто сте искали да ме подмамите към повторна демонстрация на факта, че заключението ви е погрешно? Ммммм?

Гласът на Грей бе дълбок и плътен, когато той се спря пред буйната жена, която сега стоеше като вцепенена. С неподозирана нежност той прокара пръсти по страните и изящната ѝ шия.

Напрежението и шокиращото прозрение така бяха изострили сетивата на Лиз, че необикновено лекият му допир предизвика у нея тръпка на удоволствие. После, все още на един дъх разстояние, Грей се наведе и докосна с кратки подмамващи целувки първо крайчеца на устните, после страните, клепачите, чувствителните вдлъбнатини под ушите.

Невъоръжена с опита на Грей в страстта, коленете на Лиз заплашваха да се подкосят, когато в нея запулсираха неудържими сили. Тя се залюля в ръцете му и веднъж затворена в техния кръг, усещането за огромното му, мускулесто тяло опасно я завладя и я отведе извън границите на рационалната мисъл.

Грей похити устните ѝ с нежност, която бързо ги разтвори, допускайки го да изследва вътрешността. Секунди по-късно тя започна стремително да пропада в пристъп на ненаситен копнеж и инстинктивно се притисна още по-надълбоко в прегръдката му. Замаяна от мъглата на горещата наслада, тя обгърна с ръце този непоклатим огнен стълб, като вкусваше в забрава неговата мощ, преди да вдигне ръце, за да зарови пръсти в хладните черни кичури на косите му.

С една ръка Грей я прилепи към мощното си тяло, докато с другата започна завладяващ поход от кръста към подмишницата ѝ, вкопчи се в широките ѝ рамене и продължи, за да се спре на една от гърдите. Действието изтръгна лека, опияняваща въздишка и една завоевателна усмивка се появи на устните, които се придвижиха надолу, за да оставят огнена следа по шията ѝ чак до съвместно покритата вдлъбнатина на ключицата ѝ. Внезапно устните слязоха надолу, за да захаят върха на пулсиращата под ръката му плът.

Изтръгнато от дълбините ѝ стенание придружи неудържимото треперене на цялото ѝ тяло. Пръстите ѝ неволно се заровиха по-надълбоко в черната коса и тя привлече към себе си източника на непознатото, но невероятно разтопяващото удоволствие.

Като съдържа порива си да отмахне дрехата, която пречеше на тази интимна ласка, която младата му съпруга невинно изискваше, Грей зарови глава в нейните пищни форми. Той отчаяно пожела това, което не можеше да има, не тук и не сега. Грей повдигна главата си, като се опитваше да възвърне контрол над себе си, но вместо това безумно се втренчи в примамливия огън на косата ѝ, която обрамчваше зачервено от страст лице, очи, потъмнели до тъмносиньо, прасковени устни, влажни и леко подпухнали, копнеещи за неговите. Тази опияняваща гледка постави в сериозна опасност всяка надежда да ѝ устои.

Той бе решил да докаже на жена си колко лесно му бе да я накара доброволно да се предаде. Намерение, приело непредвидена насока, когато неопитната, безразсъдна страст, с която тя откликна, разклати способността му да се контролира и му разкри собствената му почти безпрецедентна уязвимост. Ето че тази жена отново заплаши да разбие неговото ревниво пазено емоционално равновесие, а на Грей това не му харесваше!

Грей рязко отблъсна Елизабет на ръка разстояние, докато със саркастична усмивка и метален проблясък в полуотворените очи ѝ се присмя заради лекотата, с която се предаде.

— Вие ще ми се отдадете и ще ме сдобиете с наследник със съвсем малко усилие от моя страна... няколко целувки и вие сте моя.

Почувствала се така, сякаш бе вкарана под студен душ, Лиз се сепна, но много бързо се измъкна, избухвайки в пристъп на ярост. Завъртя се и се втурна навън от кабинета, а малко по-късно и от къщата.

Грей бавно тръгна след нея и започна да я наблюдава през френския прозорец, който буйната му жена бе оставила отворен. Циничната усмивка на устните му се изви в презрение към самия него. Тя очевидно вярваше, че той отново бе спечелил, но не знаеше, че това не бе съвсем така. Тя го бе разтърсила така, както никоя не бе успявала от много години.

Той се облегна на рамката на вратата и зачака. Костюмът ѝ за езда не бе най-подходящият за случая, но той разбираше силата, която я движеше. През своята младост той самият много пъти бе прибягвал до дълго и енергично яздене за успокояване на избухналия темперамент. Смяташе, че нейният план да направи същото, бе чудесна идея... когато вратите на конюшната се отвориха и оттам изскочи неговият личен темпераментен жребец с една жена с огненочервена коса на гърба си, която го яздеше не само без седло, но и като мъж!

Той инстинктивно се втурна навън с намерението да подгони черната стихия и еднакво темпераментната ездачка. След две крачки се спря, сдържайки порива си да я хване и да я нахока, да я накара да разбере колко ужасно неподходящо е такова поведение за жена — и още по-ужасно за дукеса. Миднайт бе най-бързият кон в конюшната му и да се опитва да догони жена си означаваше да рискува да изглежда като глупак. Вместо това той щеше да запомни това импулсивно действие и да го прибави към останалите факти, доказващи, че тя би се провалила в строгите рамки на лондонското общество. В града, наред с тайните любовни връзки и политическо интригантстване, кипящи под спокойната повърхност, най-важното правило бе неумолимото изискване за безупречни маниери и безукорен вид. Очевидно Елизабет нямаше шанс да се впише в тези рамки.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Гневът на Лиз премина във въодушевление, когато мощният жребец я понесе с невъобразима скорост по зелените поляни. Вятърът издуха фибите от червената коса, която, изведнъж на свобода, се превърна в ярък флаг, развяващ се зад нея, докато животното намали при навлизането им под хладната сянка на гората.

— Коя сте вие? — я запита внезапно мъжки глас, идващ отпред.
— И защо сте на най-хубавия жребец на братовчед ми?

Като подръпваше животното за юздите, за да спре напълно, Лиз с любопитство започна да изучава младия мъж, който стоеше на тясната пътечка и бе приблизително на нейната възраст. Процеждащите се през клоните слънчеви лъчи осветяваха кафявата коса, придавайки ѝ по-светъл оттенък, а една намръщена гримаса измести обичайната топлина на това лице. Лиз се изненада. Бяха ѝ казали за племенница, но никой не бе споменавал за братовчед.

— Аз съм дукесата на Ашли — развеселена от неговата проява на лоялност, лицето на Лиз грейна в усмивка и незабавно отвърна на предизвикателството. — А вие кой сте?

Този отговор определено сепна стража на пътечката. Недоумението, изпълващо тъмния поглед, докато преценяваше съмнителния вид на тази лейди, изрази скептичното му отношение.

— Не, Тимъти. Сигурно казва истината.

При тези, изречени с плах тон думи, иззад рамото на младежа свенливо се подаде симпатично, кръгло женско лице, около което падаха тъмни къдрици.

— Мама очаква завръщането на Грейсън от няколко дена.

Лиз, която никога не се въздържаше от смели предположения — защото те обикновено се оказваха верни — сега бе сигурна, че това нежно момиче трябва да е нейната съмишленичка в Ашли Хол.

— Ако е така, защо не си ми казала по-рано?

Нежно укорителните думи на младежа навеждаха на мисълта, че той смяташе това мило момиче със състрадателна природа за способно

да измисля историйки, за да го накара да омекне. Но тя се обоснова с жар, която укрепи гласа ѝ.

— Защото мама едва тази сутрин пожела да ми каже, че чичо вероятно ще доведе за съпруга една от недодяланите американки.

При внезапното осъзнаване на непреднамерената обида, която бе нанесла на новопристигналата, страните ѝ, зад кичури измъкната от плитката коса, се заляха от чаровна руменина.

— Да — засмя се Лиз, като се спускаше с лекота от гърба на черния жребец. — Аз съм тази недодялана американка.

Щедрата ѝ усмивка се поизкриви, когато се замисли и откри, че според техните разбирания тя вероятно съответстваше съвсем точно на подобно описание.

— Не обръщайте внимание на прибързаните предсказания на леля Юфемия — засрамен, младежът бързаше да се разкае заради първоначалното си недоверие и да се опита да попречи случилото се да засегне бъдещото им приятелство. — Тя е класически сноб, предубедена към всичко, което не се е практикувало от времето на Завоевателя до наши дни, и към всеки, от вените, на когото не би протекла кръв, толкова синя, колкото без съмнение би потекла от нейните собствени.

— Не си прав. — Задръжките, които обикновено сковаваха Дру, се бяха разчупили от непринудения смях на чужденката и тя тупна с малкото си краче по скоро поникналата трева и листата, останали там от миналата есен. — Мама подкрепя реформите на чичо за бедните.

Младият човек се извърна, за да се усмихне мило на тъмнокосото момиче, но това не намали сарказма в думите му, когато каза:

— Всичко за братята бедни — дотолкова, доколкото това е традиционната роля на господаря, който благоволява да оказва помощ на по-низшите.

— Не обръщай внимание на този нещастник. — Момичето потупа закачливо другаря си по ръката и мина напред, за да застане до него. — Чичо Грей е искрен, като се опитва да помогне за подобряването на живота на всички — и не само на тези в нашата околност, но и на онези в лондонските бедни квартали.

Сгълчаният по този чаровен начин младеж прие разкаяно изражение.

— Вярно е. Чичо Грей е искрен.

Като вдигна ръка към устата си и леко се наклони напред той прошепна:

— Това, което казах за леля Юфемия, също е вярно.

Лиз бе изненадана от неочакваните си разкрития за достойните за уважение усилия на Грей по отношение на онзи същия „мравуняк“, към когото тя бе смятала, че той е равнодушен.

С шеговито пренебрежение към своя другар момичето пристъпи напред, за да се представи, както трябва.

— Аз съм Друзила Елуей, заварена дъщеря на лейди Юфемия и племенница на дука.

Тя изтънчено разпъна полата от фин лен на чудесната розова всекидневна рокля и направи нисък поклон.

— Очарована съм да се запозная с Вас, мис Елуей.

Пародирайки една изключително неприятна и арогантна представителка на висшето общество, която бе имала нещастieto да срещне в Ню Йорк, Лиз кимна леко, сви устни и вдигна надменно брадичка. Снизходителното изражение явно бе добре познато и тук, в Англия, тъй като това предизвика бурния смях на нейната публика.

— А този безподобен младеж — за да придаде благоприличен тон на запознаването, Друзила изтри веселието от лицето си и хвърли на младия човек строг неодобрителен поглед, който не успя нито да укроти пламъчетата, танцуващи в очите ѝ, нито да изличи от гласа ѝ нотките на топла привързаност и гордост — е Тимъти Брант, братовчед на дук Ашли и председател на камарата на лордовете.

Обектът на това представяне се обърна към Лиз с гримаса и гореща молба.

— Моля ви, не ме наричайте мистър Брант. Членовете на семейството ми го правят само когато са ми ядосани.

— Кое не се случва рядко — прошепна Друзила, като на свой ред се наведе напред.

— А как тогава да ви наричам? — запита Лиз докато разсеяно галеше по врата удивително търпеливия жребец.

Младата жена отговори вместо своя другар.

— Тимъти, разбира се, а аз съм просто Дру.

— Или Сили^[1] — Тимъти се ухили на момичето, което погледна назад с разтапяща топлина. — Така я наричам... повече ѝ подхожда,

макар и официално да е лейди Друзила.

Дотолкова, доколкото момичето бе от фамилията на един дук, титлата ѝ не изненада Лиз. И още, това не можеше да я заблуди относно закачливо невинните, но непринудено — искрени прояви на един флирт, който обещавахе да прерасне в по-дълбока връзка, отколкото предполагаше роднинството между двама братовчеди, макар и некръвни. Когато забелязаха и схванаха значението на погледа ѝ, двамата се почувстваха неловко. Тя разсея смущението им, като махна широко с ръка към себе си и отново поде стария разговор.

— Аз съм Елизабет Хюс — или поне бях. — Ръката ѝ се отпусна безцелно, а раменете ѝ се свиха в признание на една много важна подробност. — Сега и аз съм Брант, но се надявам, че ще ме наричате Лиз. Или Лизи, както ме наричат най-близките ми приятели.

— Лизи? — повтори Тимъти, като се взря с вид на медитиращ мъдрец в клоните, които почти се ключваха над главите им. — Лизи — повтори пак той, сякаш изпробваше как звучи името. — Харесва ми.

Въпреки че ѝ стана забавно от тази палячовщина, Лиз се почувства длъжна да направи признание.

— Откровено казано, трябва да ви предупредя, че на вашия братовчед, моя съпруг, решително не му харесва.

— Аха! — като че ли със задоволство възкликна Тимъти. — В такъв случай искам да знаете, че точно така ще ви наричам.

— Не се ли разбирате с дука? — директна по природа, Лиз изстреля въпроса, без да потърси по-деликатен начин да получи желаната информация.

Тимъти малко се сепна от резкия въпрос.

— Разбираме се сравнително добре.

Той отново вдигна поглед към откъслеците небе, които се виждаха между скоро поникналите листа. Посегна нагоре, откъсна малка клонка и внимателно заизучава нежната ѝ кора така, сякаш в нея се съдържаха тайните на вселената.

— Моят баща и този на Грей бяха братя и близки приятели. Наистина толкова близки, че изглеждаше съвсем естествено това, че бяха заедно, те и съпругите им, когато загинаха... в злополука на яхтата преди десет години. Като глава на фамилията Брант, Грей стана мой настойник. Никога не съм се съмнявал в добрите му намерения.

Просто невинаги се съгласявам с него и невинаги се съобразявам с това, което той смята, че е най-доброто за мен.

Лиз кимна с разбиране. Тя отново загали копринената кожа на жребеца, като се взираше в стройния мъж, който, независимо от светлия цвят на косата си, имаше типичната за фамилията Брант волева брадичка, високи скули и грация на движенията. Очевидно Грейсън бе предначертал за младия човек перспективи, които той не можеше да приеме без резерви, така както и баща ѝ бе насочил бъдещето ѝ в нежелана посока. И колко далече я бе отвела тя.

— Разбирам ви по-добре, отколкото можете да си представите, Тимъти.

Тимъти посрещна уверението ѝ със смесица от съмнение и любопитство. Убедена, че би било добре да се сприятели с двама от едно семейство, което се управляваше от други двама, които не я одобряваха, Лиз реши да им обясни как точно се бяха стекли обстоятелствата в живота ѝ.

— Елате, нека да седнем и да ви разкажа.

Тя завърза коня, посочи към малка полянка, чиято мека трева бе освежена от утринния дъжд и изсушена от следобедното слънце. След като тримата се настаниха на земята — жените с прилично прибрани под себе си крака, а мъжът удобно изтегнал своите — Лиз започна историята си.

— Моят баща, като собственик на ферма за едър рогат добитък и на железница, е много богат. — Това признание за щастие не впечатли тези англичани, както несъмнено би впечатлило един среден американец. Зарадвана от това, Лиз се почувства свободна да говори открито. — Никога не съм се съмнявала, че ме обича, и все пак той предреши бъдещето ми така, както той смяташе за най-добре, и след това чрез измама ме изпрати тук, макар да знаеше, че предпочитам да съм на друго място.

Лиз се сети, че идеята за това, че една жена може да е недоволна, когато има бленуваното от много други положение на съпруга на дук — и то млад и красив — бе трудна за разбиране. Но тя упорито продължи с разказа за Дабъл Ейч и им разкри историята за срамната роля, която баща ѝ бе изиграл, за да я подмами да се омъжи, както и за скоропостижното си презокеанско пътуване.

— Така — заключи Лиз — дукът получи това, което търсеше в Америка. Получи богатството на баща ми, за да се разполага с него, както намери за добре. Но за нещастие — и това е факт, който, убедена съм, той счита за досаден — получи и мен в добавка.

Заради вътрешно присъщата си вярност Дру отвори уста да защити чичо си, но Лиз с горчива усмивка вдигна ръка, за да предотврати този безполезен опит.

— Това, което аз получавам в замяна, е неоспоримата истина, че моят съпруг ме оставя сама сред строгите обичаи и непознатата обстановка на едно място, пълно с чужди хора.

— Ние не сме чужди хора — прекъсна я Тимъти с окуражаваща усмивка. — Вече не сме.

Като жена, която никога не се предаваше на самосъжалението или на мрачните мисли, Лиз отблъсна представата, която нарисува с думите си и отвърна с ослепителна усмивка.

— Все пак... — започна несигурно Друзила.

Лиз веднага заподозря, че това бе колебливо встъпление към деликатен съвет, какъвто можеше да очаква от момиче, отгледано според строги норми на поведение. Тя се усмихна, макар и малко накриво.

— Има едно ограничение, което може би ще се налага да съблюдавате. — Дру нервно набра полата си, сякаш това можеше да ѝ помогне да набере смелост. — Недейте да яздите като мъж или рискувате да шокирате околията.

— Не бих го направила и днес, ако чичо ви не ме беше вбесил — Лиз се усмихна извинително и посочи към огнената си грива, която се бе разплела по време на лудото яздене. — Родена съм с лесно възпламенима природа, която гори така, както и косата ми. Но макар че предпочитам да яздя така и в моето ранчо в Уайоминг да имам няколко чифта поли от еленова кожа, разцепени по средата, за да мога да яздя далеч по-удобното положение — не бих отпредила подобно предизвикателство към тукашните правила — една палава усмивка надви извинителната. — Поне в този първи ден.

— Ще запомним за лесно възпламенимата ви природа и ще се постарая да останем във вашия списък от приятели. Нали така, Сили? — Тимъти потисна усмивката си, когато очите му се опулиха в пародия на страх. — Понеже по всичко личи, че сте не по-лош стрелец,

отколкото ездач. — При това той отметна глава назад и по-светлите кичури в косата му привлякоха слънцето. — Зная няколко мъже и нито една жена, които могат да се справят с Миднайт, както вие го правихте.

— Аз наистина стрелям добре — потвърди Лиз, свивайки рамене, за да смекчи това, което инак можеше да се разбере като хвалба. — На ранчото това бе единственият начин да се оправиш с крадци на добитък и други мерзавци.

Това споменаване веднага възбуди вълнение. Не у Тимъти, както може би очакваше Лиз, а у миловидното плахо момиче до него.

— Влизали ли сте в схватка с крадци на добитък? — попита Дру с благоговеещ тон.

— Ти пак си чела тези евтини долнопробни книжки, така ли е? — запита я Тимъти и сви устни с престорено отвращение. — Ако майка ти ги намери, ще те накаже да останеш в Ашли Хол за през целия сезон.

Дру изгледа гневно този, който я прекъсна, но това трая кратко. В следващия момент тя се обърна в очакване към Лиз.

Осъзнавайки, че сега, след като бе започнала, нямаше друг избор, освен да задоволи любопитството на момичето, Лиз склони великодушно и не без известно удоволствие.

— Лично съм се сблъсквала с крадци само веднъж. Иначе, това е задължение на надзирателя ми и на другите момчета. Но в този случай яздих заедно с тях до южните пасбища, за да проверя дали...

Разказът на Лиз скоро омагьоса и двамата ѝ слушатели с описанията на безкрайните пространства, където свободно пуснатият добитък изкушаваше тези, които нямаха морални задръжки. Дру така поглъщаше ефектния разказ, че когато той свърши, тя едва ли не бе разочарована, че злодеите не бяха застреляни на място, а вместо това заловени и завлечени при шерифа, а по-късно изпратени на съд.

— Така че вие виждате — завърши в заключение Лиз. — Макар че посещавах училището на мис Браун за млади момчета, прилежно залягах над френския и немския, учех какви прибори се използват на всякакви официални вечери и тънкостите при уреждането на подобни събития, аз предпочитам да бъда в моето ранчо. Там аз решавам кога и дали ще ходя в града — тя се ухили. — И яздя като мъж... и няма кой да ми забрани. В Дабъл Ейч аз съм свободна, не съм подчинена на никого — било той момче от ранчото или дук.

— Не сте ли имали втора майка? — Дру наклони главата с черните къдрици настрана. Сега, след като историята бе приключила, тя се интересуваше много повече от тази очевидна липса, отколкото от теорията на новата ѝ леля за независимостта на жената.

Лиз бе хваната неподготвена от внезапния въпрос, който съживи спомена за потъналия ѝ в скръб баща. Едно проблясване от далечното минало, детското ѝ объркване, останало достатъчно ярко в спомена, напълни гласа ѝ с дълбока мъка.

— Баща ми бе съкрушен от смъртта на майка ми. Тогава аз бях едва на дванадесет. И все още ми се струва, че не я е преживял — сви рамене тя, но замъглените от тъга очи опровергаха небрежния жест. — Той бе преследван като всеки с подобно богатство. Но баща ми се изплъзваше от жени — хищници и на мене ми доверяваше, че не би се решил да се ожени повторно.

Като се отърси от тъжния спомен за дома, Лиз решително се обърна към другарите си.

— Стига толкова за мен. Кажете нещо за себе си. Дру?

— Не помня майка си.

Дру се концентрира върху едно стръкче трева, което бе отделила от другите.

— Умряла е, когато съм била пеленаче и баща ми се е оженил за лейди Юфемия година по-късно.

Сякаш боейки се, че изречено по този начин, казаното звучи като критика, Дру вдигна поглед и открито го насочи към все още замъглените тюркоазни очи с намерението да се опита да оправдае резултата, ако не самото деяние.

— Моята история няма нищо общо с онези приказки от детството. Никоя истинска майка не би могла да ме обсипе с повече любов от втората ми майка. Наистина това, което ми тежи, не е, че съм лишена от любов, тъй като няма съмнение, че тя ме обича... може би прекалено много.

Като забеляза лекото смръщване на Лиз и схванала какво любопитство може да е предизвикало у нея твърдението ѝ, Дру обясни.

— Точно както баща ви се е намесил в избора ви, мама се опитва да ми наложи избор, който смята за най-добър за мен.

Лиз бе изненадана, но не прекалено много. Макар че бе разказала историята си с мисълта, че е много сродна с борбата за независимост

на Тимъти, сега изглеждаше, че Дру страда от същото. Защо всички родители и настойници бяха толкова сигурни кое е най-доброто, толкова сигурни, че си присвояваха правото да променят избория от друг път?

— На Сили ѝ е забранено да посещава приемите и дори да се появява в града, преди да се разкае за това, че е отказала предложението на застаряващия маркиз Поксуел през миналия сезон — Тимъти направи това съобщение с очевидно отвращение.

Дру деликатно продължи да разказва преди младият човек да е загубил контрол над себе си и да каже повече, отколкото трябва.

— Изглежда, че майка ми, с пословичния си такт и несъмнено свръхдоза ласкателства, е успяла да убеди обидения пер да припише моето деяние на характерната за младостта вятърничавост. В резултат той е намекнал за готовността си не само да ми прости, но и отново да ми окаже честта.

В тези думи Лиз долови поражение, но и едно неприязнено раздражение, което Дру потискаше само заради истинската си привързаност към виновницата за него. Лицето на Тимъти бе лишено от обичайната си топлина при тревожните перспективи, които той простичко изложи — списък от чудовищни изисквания, с които се очакваше тя да се съобрази.

— Само след като Сили обещае да приеме вниманието на маркиза, да се престори на поласкана и да се съгласи, ако бъде удостоена повторно с честта за предложение за женитба, тогава тя ще бъде приета в къщата на фамилия Брант на Гросвънър Скуеър.

— Ако мама знаеше, че Тимъти е тук сега, щеше да получи апоплектичен припадък.

Изглежда Дру се бе отклонила от предмета на разговор и когато осъзна колко много разкриваше с това, тя се изчерви наново и ухапа меката си розова устна.

Докато Лиз не се съмняваше, че отказът на маркиза бе основен момент на разногласие между лейди Юфемия и нейната заварена дъщеря, същевременно бе сигурна, че в последното изречение на Дру лежеше причината за по-дълбок конфликт.

За да опипа почвата, Лиз зададе въпрос с престорено недоумение.

— Тимъти, а ти като един Брант нима нямаш право да бъдеш тук?

— Имението Ашли принадлежи безусловно на този, който държи титлата. Независимо от това, след като Грей стана мой настойник, аз прекарах детството си, както и ваканциите си, тук. Винаги съм бил добре дошъл... до последния сезон, когато и чичо, и леля настояха да ограничи посещенията си само до онези, за които съм получил официална покана.

Устните на Тимъти се изкривиха болезнено, но като видя огънчетата, пламнали в сините очи, се усмихна и каза:

— Не обвинявам Грей. Наистина. Не обвинявам дори леля Юфемия. Тя приема присърце отговорността си за Сили, а Грей се чувства задължен да подкрепи решенията на сестра си. Моите перспективи са всичко друго, но не и това, което тя търси у един кандидат за ръката на дъщеря си. Наистина, аз нямам нищо... с изключение на скромния доход от дяла на родителите ми и известния респект, който се полага на моето недобре платено положение като председател на камарата на лордовете.

— Но той има перспективи — запали се Дру и го хвана за раменете. — Ще се кандидатира за представител на нашия регион в парламента. И ще спечели, знаей, че ще спечели.

— Още едно лошо платено положение — прекъсна я Тимъти, но Дру не му обърна внимание и продължи.

— Имам наследство от имението на баща ми, което чака момента на омъжването ми. С него смятам да подкрепя каузата ма Тимъти.

— Не, няма да направиш това! — твърдо отказа Тимъти, докато нежно потупваше ръката на Дру. — Самата ти мисъл за подобен план ще ни лиши от надеждата за съвместно бъдеще. А и не бих позволил това да се случи — той смекчи строгите думи с нежна усмивка. — Трябва да пазиш наследството за нашите деца.

Първоначално Дру изглеждаше готова да спори, но споменаването за деца разтопи бунтарското ѝ изражение в поредното очарователно изчервяване и замечтан поглед.

След няколко мълчаливи минути Лиз нежно побутна двамата, които бяха на път да се изключат от външния свят.

— Казахте защо не бива да сте тук, но не и защо сте тук.

— Сега, когато сесията на парламента приближава, заради положението ми в камарата на лордовете чичо ми и леля ми вярват, че съм в Лондон. И поради това ние със Сили можем да се срещаме, макар и тайно. През последната седмица отседнах в Тилтън Армз в селото и се срещаме тук всеки ден — засмените му очи станаха сериозни, а изражението мрачно. — Въпреки всичко утре по това време ще трябва да съм на път за града. Това ще бъде в навечерието на церемониалното откриване от кралицата на сесията на парламента и очакваната от всички вечер, през която лорд и лейди Кардингтън ще бъдат домакини на първия голям бал за сезона.

Лиз складира информацията за бала и откриването на парламента в един ъгъл на съзнанието си и се върна на по-важния въпрос.

— Вие сте били осъдени на изгнание от семейството заради Дру... така ли е?

Това не бе точно въпрос и Тимъти, все още разстроен, кимна енергично.

— Ние се обичаме! Пламенно заяви Дру. — Но макар и да съм сигурна, че ще успеем да убедим чичо Грей да се съгласи с нашата женитба, мама не ще поиска и да чуе за това. Тя е твърдо решена, понеже баща ми е бил маркиз и титлата е преминала към един далечен братовчед, в никакъв случай да не се оженя за човек от по-долно потекло.

— Докато аз, като син на по-млад брат, не притежавам никаква титла. — Тимъти съжалително разпери ръце. — Нито имам изгледи да се сдобия с такава, въпреки, предполагаемия ми благороден произход.

— Не и ако чичо Грей се сдобие с наследник.

Ужасен от неволния намек на любимата си, Тимъти побърза да поправи впечатлението на новата дукеса.

— Не бих желал титла на такава цена. — Той хвърли критичен поглед към Дру. — И трябва да кажа, Сили, че времето е много неподходящо за предложение на такава една възможност.

Страните на Дру се заляха от руменина, още по-ярка от преди, но отново сгълча Тимъти:

— Езикът ти е ужасен и това е една от причините, поради които мама не те одобрява.

Въпреки че лекото смръщване на тъмните вежди предизвика извинителната гримаса на Тимъти, Дру, без да губи повече време, погледна новата си леля с молба за разбиране.

— Обичам чичо Грей. И двамата го обичаме.

Лиз знаеше, че двамата се чувстват неловко заради споменаването на наследника, който се предполагаше, че тя трябва да даде. Тя махна с ръка и ги разсея с въпроси за бала, споменат от Тимъти. Скоро им предложи дързък план, който, за нейна изненада, спечели веднага безрезервната подкрепа на плахата Дру. Тимъти се поколеба, несъмнено преценявайки риска за кариерата си, но също се съгласи с плана, който щеше да ги накара да се чувстват свободни — поне в продължение на една възторжена нощ. Още повече, че това беше свобода, чиято цена, изразяваща се във вина, Лиз бе предложила да плати.

Лиз бе отново удобно разположена в луксозна карета. Но този път се наслаждаваше на всяка подробност — от удобството на меките кожени седалки до меката светлина, разнасяща се от газовата лампа в края на абаносовата карета.

За първи път в живота си Лиз съзнаваше в какво бе облечена и бе уверена в начина, по който изглеждаше. Преди да отиде в Париж интересът на Лиз към модата започваше и свършваше с прегръщането на идеята на американския запад за разцепените поли, които улесняваха язденето. Но по време на престоя си на Рю дьо ла Пе тя разви благоговейно възхищение към Шарл Уърт. Великият царедворец бе изпълнил предсказанието на Грей и бе й отделил много внимание, което, както много хора я уверяваха, бе особена чест. Мосю Уърт с магическа пръчка — разбивайки правилата, които Лиз прилагаше, с цел да компенсира ярките си цветове — бе създал творения, които направиха чудеса с външния ѝ вид. В новия ѝ гардероб имаше дрехи във всякакви уникални цветове — от лъскаво прасковено до искрящо синьо-зелено. Имаше и дрехи за всевъзможни случаи.

Да, Уърт наистина бе магьосник. Иначе не би могъл от прекалено живописната здравенячка да направи първокласна красавица, каквато тя се чувстваше в това екстравагантно творение — черна бална рокля, която той считаше за венеца на своята работа. С всяка нейна стъпка брилянтният ѝ оттенък проблясваше като

светкавица в нощно небе. В съчетание със сапфирите на Ашли тя бе просто главозамайваща.

Блуждаещите мисли на Лиз бяха събрани от звука на конските копита, първо по твърдо отгъпаната земя и после по неравните улици на града, докато накрая закънтяха по паважа на площадите, където живееха благородниците с титла.

— Пристигнахме — жизнерадостното оповестяване на Тимъти не успя да прикрие нервната му тревога от това, което възнамеряваше да направи.

Лиз бе видяла официалната покана, която той бе получил. Бе написана с медни букви на фина хартия. Проблемът бе, че нито тя, нито Дру не бяха получили покани, но Лиз бе убедила Тимъти, че ще му бъде простено, ако заведе две непоканени дами — като се има предвид кои са те. Гризяха го съмнения дали рискованото начинание бе разумно. За нещастие същите съмнения атакуваха безмилостно и нейната решителност. А това бе безсмислено. Бе прекалено късно да се връщат назад. Със свито сърце и с представата за гнева на Грей Лиз се наклони напред и надникна през прозореца към мястото, което бе крайната им цел.

В чест на събитието факли, поставени в богато орнаментирани свещници от ковано желязо, заместваха газовите лампи от двете страни на вратата. Те изливаха мека светлина върху червената пътека, която бе разстлана по алеята и стръмното стълбище до двойната врата. Тази внушителна гледка допълнително попари първоначалното задоволство на Лиз от предвидения план за бунт срещу несправедливите изключения. Тя се дръпна рязко назад, когато лакей в ливрея отвори вратата на каретата.

Тимъти излезе и се обърна да подаде ръка на двете дами. После, с по една прекрасна жена от двете си страни и нарастващ страх, той тръгна по пътеката и се изкачи по стълбите към Лорд и лейди Кардингтън, които посрещаха гостите.

— Лейди Кардингтън — Тимъти овладя нервното треперене на гласа си и изпълни заучен дълбок поклон, — позволете ми да ви представя новата дукеса на Ашли, Елизабет Хюс Брант.

Дребничка и крехка жена, попрехвърлила средна възраст, Лейди Кардингтън изтръпна, но благодарение на опита си успя да овладее изненадата и бързо да прецени неочакваната ситуация. Само един-

единствен поглед върху сапфирите на Ашли ѝ бе необходим, за да реши каква посока да вземе.

— Чарлз, удостоени сме с честта първи да приемем в нашия малък кръг една нова особа — умело представи тя Лиз на високия си, изискан съпруг.

— И то каква прекрасна особа.

Домакинът галантно изрази признанието си на Лиз, докато едно проблясване в иначе безизразните му очи придаде искрено звучене на комплимента. Жена му вече приветстваше братовчеда на дука и неговата племенница.

След посрещането им в предверието тримата се придвижиха навътре, придружавани навсякъде от ярката светлина, както и от звуците на оркестър. На вратата на балната зала Лиз поглъщаше в забрава великолепието на гледката и дори не забеляза приятното раздвижване от одобрението, което предизвика появяването им сред гостите. Тя поемаше богатите звуци на цигулките, гледаше омаяно нагоре, където полилеите с безброй блещукащи свещи едва ли не закриваха тавана, после надолу към вихъра на цветовете по бляскавия мраморен кръг за танци. И през цялото време въздухът бе наситен с нежната миризма на множество цветя, а между хората грациозно се движеха лакеи, които балансираха чаши с шампанско и плодов пунш. Лиз с готовност призна, че никога преди не бе участвала в толкова пищно празненство.

[1] Silly (англ.) — глупак, глупаче — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Последните от поканените от лорд и лейди Кардингтън гости бяха пристигнали и спрели в украсеното с гирлянди антре. Един сребрист поглед гледаше как мъже в строги черни и бели вечерни костюми и жени в разточителни рокли се носеха с бързо сменящите се ритми на любимия танц на принца. Що се отнасяше до Грей, той не понасяше „Триумфа“, смяташе, че по-скоро подхожда за танцувална, отколкото за бална зала на благородници.

Бе нетърпелив да се срещне със сър Дейвид, стария семеен приятел, който към края на съкратената зимна парламентарна сесия бе изразил готовност да подпомогне един проект на Грей в камарата на общините. Непредвидени обстоятелства бяха попречили на Грей да говори със сър Дейвид предната вечер, но сега бе сигурен, че човекът ще бъде тук, нещо, което би осмислило задължението му да присъства на този бал.

Тъкмо когато Грей реши, че въпросният мъж може би се намира или в залата за закуски от другия край на коридора, или в онази за задушевни разговори, ритъмът на танца се смени отново, за да открие една двойка. Всички мисли за сър Дейвид бяха забравени, а принудената усмивка на Грей се превърна в ледено изражение.

Явно заслепеният принц Албърт Едуард танцуваше с една зашеметяваща хубавица. Те се носеха в ритъма точно към входа... и към Грей. Улавящи цялата светлина на полилеите, червените къдрици пламтяха в огненото великолепие на една глава, чиято царствена поза противоречеше на грейналите в усмивка розови устни. Грей не откъсваше поглед от жена си, която, в удивителното черно творение на Уърт, изпълняваше с лекота енергичните стъпки на „Триумфа“ заедно с принца на Уелс.

Когато царската особа, когото приятелите наричаха Бърти, забеляза вечно сериозния съпруг на тази нова чаровница, спря на място само на крачка от него. При това оркестърът бе длъжен също да

спре и последните звуци замряха. Гостите се оживиха в очакване на развоя.

Лиз се огледа за причината на това прекъсване, вече усещайки погледа на студените очи върху себе си. Изглежда страховете ѝ от реакцията на Грей се сбъдваха. Сърцето ѝ заби силно, но тя не можеше да каже дали заради шока от внезапния сблъсък или заради това, че почувства с нова сила унищожителната красота на съпруга си. Не че имаше значение кое точно, след като така и така тя не можеше да направи нищо, освен да остане като парализирана, докато сцената се разиграваше пред нея.

— Приеми поздравленията ми, Ашли, за големия ти късмет да си намериш такава очарователна съпруга.

Грижливо подстриганата и леко прошарена брада не бяха в състояние да придадат изисканост на това топчесто лице. Не че това имаше значение при неговото положение.

— Благодаря ви, ваше височество — отвърна Грей с поклон. Знаеше, че всички в залата гледаха, готови да използват всяка подробност от този поклон като гориво за клюката седмици напред.

Докато принцът се обръщаше към музикантите, за да им даде сигнал да продължат, Грей с раздразнение преценяваше новосъздалата се ситуация. Благодарение на тази кратка размяна на думи жена му бе станала хита на сезона. Сега той не можеше да я върне обратно в имението Ашли. След официалното ѝ въвеждане в обществото от принца, без съмнение щяха да я канят на всяко възможно събитие, а те бяха стотици. Перспективата беше обезкуражаваща, тъй като, познавайки вече Елизабет, той се страхуваше до смърт, че в един момент от идните седмици тя можеше да направи нещо, което ще опетни едно старо и уважавано име. Щеше да се наложи да я следи непрекъснато, да я придружава навсякъде. Това бе бъдещето, което, с отвращение осъзна Грей, не му бе толкова неприятно, колкото бе смятал.

Емоциите отново разтърсиха Лиз, когато в края на танца принцът галантно я отведе до ъгъла, в който Грей чакаше с вид на ледена статуя. Тя бе завладяна от чувството, че е спечелила, защото знаеше, че одобрението на царската особа щеше да попречи на съпруга ѝ безцеремонно да я изпрати обратно в провинцията. Така че битката бе спечелена. А дали беше съвсем така? И какво точно бе спечелила?

Честната ѝ природа ѝ подсказваше, че победата бе напразна. Тя бе заседнала с един враждебно настроен съпруг в средата на бурята от обществени събития, чиито дълбоки и мътни води, страхуваше се Лиз можеха да се окажат толкова коварни, че в сравнение с тях презряното от нея Нюйоркско общество би изглеждало само като една кална локвичка.

— Сега, Лизи, социалните ми задължения изискват да ви върна на съпруга ви, а аз да танцувам с други — приветлива усмивка придружи тези високопарни думи на принца. — Но оставам с надеждата, че ще ви виждам на бъдещите събрания. Може би на партито у лейди Делмар този уикенд?

Грей се ядоса, че жена му е казала на принца името, което знаеше, че той не харесва. Като чу обаче предложението, той цял изтръпна, сякаш му бяха зашлевили плесница. За него бе ясно, че друга покана бе дискретно скрита в изречената, но знаеше, че наивната му съпруга американка не би могла да схване намека.

— Съжалявам, ваше височество — умело отклони опасното предложение Грей. — Жалко наистина, че Лилибет и аз няма да можем да дойдем. Тъй като ми е трудно да отсъствам от Лондон по време на сесиите на парламента, които са през седмицата, остават ми само уикендите за решаване на някои наложителни въпроси в имението.

Лиз гледаше отстрани изумително красивия си съпруг — определено най-красивият от всички присъстващи мъже. Лилибет? Повтори си на ум името тя. Колко добре прозвуча то при неговия плътен глас. Но едва забележимата гневна гримаса, която смрази за момент привлекателните черти, ѝ подсказа раздражението му от това, че принцът я бе нарекъл Лизи. Това несправедливо раздражение възпламени отново темперамента ѝ, изгаряйки без остатък зародилите се угризения заради дръзките ѝ действия. Граф Хейтън бе танцувал с нея първия танц и той бе човекът, който я представи на принца. Нещо повече, той бе настоял тя да го нарича Лорънс и бе казал на негово височество съкратения вариант на името ѝ. При тези обстоятелства дори и Грей не би могъл да изисква от нея да откаже на принца позволенията да се обръща към нея с малко име, още повече, че самият той бе настоял тя да го нарича Бърти.

Във всеки случай, фактът, че се бе осмелила да се противопостави на решението на Грей да я остави в Ашли Хол,

несъмнено щеше да го убеди, че тя бе способна на всичко. Достатъчно бе да се замисли за непочтените средства на баща ѝ, за да си обясни нейните като семейна черта и да затвърди ниското си мнение за нея, която толкова се различаваше от неговите очаквания. Тази мисъл едва не я обезкуражи, но тя не желаше да се чувства виновна за това, че съпругът ѝ, който я бе изоставил, сега така несправедливо я обвиняваше за нещо толкова дребно. За нещастие обаче нейната решителност не бе достатъчна, за да не ѝ позволи да я заболи от това, че той ѝ приписа още една вина.

— А, добре — благо се усмихна Бърти на дука, при което завиши глас, за да е сигурен, че ще бъде чут от една болезнено слаба жена на средна възраст, която се навърташе наоколо. — Поне, сигурен съм, че нейна светлост ще бъде добре дошла на чая в Холсън Хаус утре следобед.

Преди някой от двамата да отговори, дочулата разговора им пристъпи напред. Лейди Холсън бързаше да отпрати покана заедно с обещанието, че рано на другата сутрин нейна светлост ще получи официална писмена покана, както и лейди Юфемия и дъщеря ѝ.

Принцът се усмихна одобрително и поведе лейди Холсън към танцуващите двойки. В същото време Лиз бе поканена от изискан мъж в униформа, когото тя намери за много внушителен, макар и да не можеше да разбере какъв бе рангът му. Поглеждайки към мрачния си съпруг, Лиз кимна и грациозно прие ръката в бяла ръкавица.

През следващите два часа тя танцуваше с най-различни мъже на всякаква възраст. Лицата на всички тях се сливаха в съзнанието ѝ. Притесняваше се, че може по-късно да се изложи, като няма да е в състояние да си спомни името на нито един, освен Лорънс, който бе настоял да танцува за втори път с нея. Но нито веднъж съпругът ѝ не си направи труда да я поведе към блестящия мраморен кръг. За Лиз това означаваше подчертано, макар и деликатно отблъскване.

Щеше му се да не се налага, но въпреки това Грей остана на края на дансинга, като не изпускаше от поглед кралицата на бала. Покрай стените бяха наредени столове за придружителките на младите момичета и вдовиците на благородници. Лейди Юфемия беше там. За щастие няколко други мъже също нито танцуваха, нито се оттегляха в залата, в която мъжете обичаха да прекарват времето си в сериозни дискусии. Заслушан с едно ухо в оплакванията на един отдавна

уволнил се генерал за неправилния подход към зулусите, Грей наблюдаваше една разгръщаща се пред очите му любопитна сцена.

Когато оркестърът забави ритъма, един дребен, пълничък мъж в напреднала възраст пристъпи решително към Лиз. С един заплашителен поглед на черните си очи, които едва се виждаха от тлъстите гънки около тях, човечето отпрати много по-младия мъж, също пристъпил да покани Лиз.

— Аз съм маркиз Поксуел — заяви победителят в безмълвното състезание, след като противникът му се сля с ненамаляващото количество хора на дансинга. — И моля ваша светлост да ме удостои с честта за този танц.

Развеселена от лекотата, с която този по-стар, но явно влиятелен мъж бе прогонил красивия младеж, Лиз склони. Той пое ръката ѝ и Лиз прие като предизвикателство да валсира с толкова по-нисък от нея кавалер, че брадичката ѝ бе на едно ниво с върха на напълно плешивата му глава. Още повече, че след няколко стъпки той започна да издиша йод трудната задача да бъде в ритъма дори на това бавно темпо.

— Миналия сезон... — той не издържа повече и забави темпото до изпълнението на една четвърт от стъпките. Това му позволи да говори, за да постигне целта, заради която се бе впуснал в тази иначе омразна му дейност — аз направих предложение на вашата племенница и бях насърчен да го подновя през тази година. — Главата му се дръпна доста назад, за да погледне настойчиво бляскавия поглед на дукесата. — Това е, разбира се мнението на втората ѝ майка. Потърсих ви, за да ви попитам за вашето.

Лиз едва не се препъна. О, тя го разпозна като някогашния кандидат на Дру още в момента, в който той се бе представил, но не бе очаквала тази директна молба от един непознат.

— Пристигнах в Англия само преди няколко дни и все още се ориентирам. — Усмихна му се съжалително тя. — Страхувам се, че досега не съм имала много възможности да си съставя мнение за семейството на съпруга си.

— Но без съмнение сте се запознали с девойката?

— Да, наистина, запознах се лейди Друзила, както и с втората ѝ майка. Но всичко, което мога да ви кажа със сигурност е, че лейди

Юфемия подкрепя вашето предложение със значителната тежест на своето влияние.

Старият пер кимна с глава, при което бузите му се разтресоха.

Гледката даде на често неуважителното чувство за хумор на Лиз ексцентрична насока, което рискуваше да провали и без това трудната задача да владее изражението си. Тя гледаше към човека, плешив и с гънки отпусната плът от брадичката чак до гърдите, блестящо облечен в богато бродирана жилетка от една по-ранна епоха, и ѝ се стори, че вижда пуйка. Да, точно така, пуйка, също като онази, която готвачът на Дабъл Ейч държеше в курника зад плевника. Тя овладя напирания в гърлото ѝ смях, но не успя да угаси присмеха в очите си.

Лорд Поксуел не забеляза нищо. Бе доволен от отговора и от това, че танцът свърши. След което, както може да се очаква от един старомоден и благопристоен мъж, отведе дамата до мястото, където беше семейството ѝ, по-точно, където бе лейди Юфемия. Но като разбра, че напразно се надява за един поглед от страна на младата жена, която бе темата на разговора им, набързо се извини и бавно се отпрати към друга групичка.

След оттеглянето на маркиза вниманието на лейди Юфемия се насочи към дукесата, чието присъствие бе неочаквано и нежелано. Както бе седнала сред група недоброжелателно настроени почтени жени, всички принадлежащи към една отживяла и по-строга епоха, тя повдигна цененето си и погледна със зле прикрита неприязън към шокиращата рокля на американката.

Лиз се усмихна предизвикателно, макар и да заговори с най-сладкия си тон.

— Виждам, че одобрявате забележителния вкус на брат си. Заедно с мосю Уърт обсъдиха всяка подробност на тази дреха.

След като се наслади на реакцията на Юфемия, чиито очи станаха студени като гранит, а гърдта ѝ се наду от възмущение, изпълвайки докрай корсета, Лиз невинно прехвърли вниманието си върху танцуващите двойки.

Тази вечер Лиз бе открила един изненадващ факт: че в тези събирания на обществото имаше много забавни моменти, от които можеше да се извлече известно удоволствие. За съжаление имаше и моменти на съкрушителна скука — тогава, когато партньорът ти се впуснеше надълго и нашироко да обяснява по какви специални начини

можеха да бъдат избегнати неудачните ходове на командването при исторически войни.

— Къде витаете, скъпа? — засмя се гласът, който зададе въпроса.

Опомняйки се, Лиз се обърна послушно към граф Хейтън, който стоеше смуцаващо близо.

— Извинете, възхищавах се на съвършените стъпки на танцьорите.

Извинението беше глупаво, но свърши работа.

— Елате — примами я Хейтън с обигран чар. — Позволете ми да ви отведа към дансинга, за да прибавите изумителния си тоалет към общата композиция.

Докато зад любезната усмивка криеше чувството си на безпомощност, Лиз погледна към ръката, която той ѝ подаде, така сякаш ѝ бе подал отрова. С предложението си за трети танц той я поставяше в ужасно неловко положение и трябва да знаеше, че това е така. Тя присви очи, а в същото време усещаше съвсем ясно пренебрежително укорителния поглед на лейди Юфемия върху себе си.

Лиз знаеше, че трябва да откаже, но не бе сигурна как точно да го направи, за да не излезе грубо. Грей ловко я спаси от тази необходимост.

— Страхувам се, че няма да стане, стари приятелю. Последният танц на Лилибет принадлежи на съпруга ѝ — без да дочака отговор, Грей пое Лиз в прегръдката си и я понесе в такт с валсовия ритъм.

С намерение да му благодари, Лиз погледна към ледено обвиняващия му поглед. Той очевидно не се съмняваше, че тя бе възнамерявала да приеме поканата на графа. Тя си припомни, че мнението на Грей за нейната нетактичност не бе нищо ново, но все пак с разтърсване на глава се опита да се отърве от болезненото усещане, което се породило у нея.

При вида на отчаяното движение на огнената глава и отпускането на рамене в знак на поражение, Грей се почувства виновен за това, че е попарил настроението на буйната жена. Не искаше това. Погледът му се замъгли от нежност и той леко стисна малките пръсти в голямата си длан, докато тя най-сетне отново погледна нагоре.

Лиз затаи дъх в объркване при безпрецедентната топлина на нежната мъгла, докато тълпата около тях постепенно избледня. Оставила се на водачеството на Грей и носена от танца, Лиз усещаше

топлината му едновременно през ръкавицата и през сакото му. Макар и едва да се докосваха, телата им се движеха в пълна хармония. Опиянителната сила на неговата близост я потапяше в едно въодушевление, което, заедно с осезателното напрежение между двамата, ги пренесе в някакъв техен свят, в който те се разбираха без думи. Когато музиката свърши, им бе трудно да спрат, а за нея, невъзможно да се откъсне.

Грей бе не по-малко погълнат от магията на момента, отколкото красавицата в ръцете му, но мисълта, че любопитни очи не ги изпускат от наблюдение, го накара рязко да се освободи от невидимите нишки, с които тя го бе оплела. Те завършиха танца почти на същото място, от което бяха тръгнали — на няколко стъпки от недоволната си сестра и любопитните ѝ приятелки. Почувства се грубо изтръгнат от приятното си убежище, Грей реши, че вече е време да избягат от тълпата.

— Време е да се сбогуваме с лорд и лейди Кардингтън.

Като погледна надолу, той видя, че разширените сини очи все още го гледат. Саркастична усмивка се изписа по лицето му, докато в същото време я побутна лекичко, за да я подсети да се обърне към сводестата врата, където отново стояха домакините им.

Когато той я взе под ръка, Лиз си спомни, че все още не е изпълнила една своя задача и се обърна към сестра му.

— Лейди Юфемия, щях да забравя да ви уведомя, че лорд Поксуел ми каза колко е щастлив да види Друзила отново в града. Той добави, че би било истинска благодат да види девойката... — свършената имитация на интонацията на маркиза, както и на старомодния му изказ предизвика изблик на смях у една ниска пълничка лейди, която бе наблизо и въпреки, че бе с гръб, очевидно подслушваше — особено, ако му се позволи отново да я ухахва.

Като се питаше дали мъжът до нея потискаше напирещ смях, Лиз пренебрегна както изхилването на подслушвачката, така и ледения поглед на Юфемия. Това, което бе казала Лиз, си бе лъжа, но от благороден характер. Тя придаде повече достоверност чрез сполучливата имитация, която лейди Юфемия несъмнено бе схванала като обидна подигравка, каквато можеше да очаква от една недодялана американка, новачка в обществото. Целта беше, в случай, че благородната дама допуснеше тази информация до съзнанието си, да се почувства принудена да прости за неподчинението на дъщеря си.

Както и да я убеди, че ще трябва да разреши на девойката да остане в града.

Грей бе поразен от жена си и удивително точното имитиране и трудно потискаше смеха си. Тя бе уловила безпогрешно снизходителното превъзходство в поведението на мъжа. За нещастие между публиката ѝ беше и лейди Оксли, най-голямата клюкарка в цял Лондон. Единственото, което можеше да направи, за да предотврати опасността от влошаване на създалото се положение, бе да свали Елизабет от тази прекалено публична сцена. После, когато останеха сами в кабинета му в Брант Хаус, той щеше отново да внуши на тази невъзможна жена чувството за респект и за достойнство, което подобаваше на положението на дукеса Ашли.

Като постави ръката си върху нейната, Грей се спря да говори със сестра си, за да я уведоми как ще се разпределят, независимо от нейните предпочитания.

— Аз и нейна светлост ще се качим в каретата, в която пристигнахме с Вас. Това оставя само една възможност — вие и Дру да се качите заедно с Тимъти в другата и да го закарате до квартирата му, преди да се приберете в Брант Хаус.

Като котка, която надушва опасност, макар и временно успокоена от новината, че лорд Поксуел подновява ухажванията си, Юфемия настръхна наново. Тя погледна гневно към Грей, явно възмутена от разпределянето на Дру и Тимъти в тясното пространство на една карета.

Лиз знаеше, че другата жена не смееше публично да се противопостави на братовата си заповед. Но в гневното ѝ изражение прочете решителното обещание, че после, като се приберяха в къщи, нямаше да му спести някои неща.

Така, както я бе приковал към себе си, Лиз почти нямаше избор и когато той се обърна, и тя трябваше да го последва към изхода. Истината бе, че не ѝ се оставаше повече. При това разбра още нещо: че събития от подобен род могат да бъдат не по-малко уморителни от един цял ден работа на фермата Дабъл Ейч. Боляха я краката и раменете и тя си тръгваше с най-голяма охота.

Докато минаваха покрай множество хора, някои скупчени на групи покрай стените, други все още на дансинга, тя улови погледа на Дру, която се стараеше да укроти майчиния си гняв. По време на бала

Дру бе танцувала с много партньори, но Лиз забеляза как сега тя хитро наруши обичая да избягва лорд Поксуел, за да приеме предложението му за последния валс. Когато маркизът върнеше Дру на лейди Юфемия, както непременно щеше да направи в края на танца, това би било огромна стъпка напред към целта ѝ да остане в Лондон.

Непознат глас прекъсна мислите на Лиз и закова дука, а по този начин и нея, на място.

— Грейсън, стари друже. Къде си се крил цяла вечер?

Набит, малко по-висок от Лиз човек бе препречил пътя им. Престорено възмущение повдигна черните вежди, които биеха на очи заради неуместното си присъствие на една глава с изцяло бели коси.

Грей се изненада. Това бе мъжът, когото бе търсил, докато не зърна Елизабет. Този поглед бе прогонил всякаква мисъл за стария приятел ма баща му... и за нуждата от предварително обсъждане с него на въпроса, който щяха да предложат за дискусия; още един грях на сметката ѝ.

— Търсих те на всички наши обичайни места, знаеш ли? — съжалително каза мъжът. — Ходих и при масите за бакара зад бюфета в стаята за закуски, и в стаята за разговори, където се водят обикновено любимите ти политически дебати. Но ти не беше там.

Маси за бакара? Лиз се зачуди. Бакара трябва да бе същата онази хазартна игра, за която бе разбрала, че е любима на тези аристократи и много различна от покера, на който тя бе играла с момчетата от фермата. Вероятно този човек бе прекарал вечерта тъкмо при игралните маси. Така отличаващ се с вида си, той със сигурност не е бил сред танцуващите или сред тяхната публика в балната зала, която тя изобщо не бе напускала, макар че не един партньор ѝ бе предлагал да изпият по чаша плодов пунш в салона за закуски.

— Елизабет, позволете ми да ви представя един стар семеен приятел, сър Дейвид Ренуик. Дейвид, запознайте се със съпругата ми.

Лиз се усмихна любезно и протегна ръка. Бе сигурна, че през цялата вечер не бе виждала този мъж. Видът му бе толкова необикновен, че несъмнено би се откроявал сред тълпата от хора.

— Съпруга? — Сър Дейвид тържествено целуна ръката на Лиз, преди да се обърне отново към Грей. — Считам се за обиден. Не си си направил труда да ми изпратиш покана за сватбеното тържество?

Какво би казал баща ти за такава обида на неговия приятел от училище?

— Стана съвсем набързо, сър Дейвид — пое инициативата Лиз, като знаеше, че американският ѝ акцент щеше да изясни ситуацията.

— Боя се, Дейвид, че по това време не сме били на една и съща страна на Атлантика — иронична усмивка изкривяваше устните на Грей, докато той изричаше пестеливото обяснение, без да дава повече подробности в този час и на такова публично място.

Лиз се приготви за преценящия поглед, който се бе научила да очаква след толкова запознанства тази вечер. След миг критично присвити очи щяха да я измерят от глава до пети, сякаш искаха да отгатнат цената ѝ. Но това не се случи. Вместо това към нея бе отправена широка добронамерена усмивка и сърдечни поздравления и към двамата.

След като прие доброжелателните слова на приятеля си, Грей побърза да зачекне темата, заради която бе дошъл на бала.

— Трябва да поговорим за предложениния законопроект, Дейвид.

— Тъкмо затова те търсих — сър Дейвид кимна толкова енергично, че бялата му коса падна над черните вежди, които придаваха уникалност на лицето му. — Какво ще кажеш да се срещнем утре сутринта? Преди първи петли.

— О! — засмя се Грей. — Не толкова рано, или ще трябва да започнем още сега.

— Да, май си прав. — Сър Дейвид погледна към огромните прозорци на отсрещната страна и с изненада откри, че нощните сенки започваха да се разсейват. — Добре. Нека да си определим четири часа за сън и след това да се срещнем в клуба.

Сега, когато се бяха разбрали, Грей и Дейвид заедно с Лиз помежду им тръгнаха към изхода, където техните домакини се сбогуваха с гостите и приемаха поздравления за успешно проведения прием.

Докато двамата мъже решаваха кога и къде да се срещнат, Лиз бе видяла как Юфемия бе извела Дру и Тимъти от салона зала. Те, маркиз Поксуел, както и повечето от другите гости, си бяха тръгнали. Утрото не бе далеч, когато най-сетне Грей помогна на жена си да се качи в каретата, чиято врата, гравирана с герба на дука, бе отворена от лакей в блестящата ливрея на Ашли в абаносово и алено червено.

Затворена в луксозното превозно средство, сама срещу прекалено очарователния си съпруг, Лиз осъзна колко лесно бе стопил трезвия ѝ разсъдък и воля на дансинга. С желанието да не допусне ново разголване на слабостта си, тя потърси някакво средство да се освободи от такива мисли, които той неизбежно предизвикваше у нея. Докато разсеяно измъкваше едната си ръкавица, тя отново стана жертва на своя будещ съжаление навик да изтърсва първото нещо, което ѝ идваше на ума.

— Никога преди не бях чувала това име Лилибет.

Едновременно усещайки силата на присъствието ѝ и опасността на емоцията, Грей сви рамене и се взря в тъмнината, където бледата светлина на зараждащото се утро бе започнала да придава все по-определени очертания на предметите.

— Това е едно съвсем обикновено умалително за Елизабет.

Обикновено? Лиз се вцепени. Това, почувства тя, идваше да ѝ покаже колко без значение бе тя за него. С невиждащ поглед, насочен през прозореца на отсрещната страна, Лиз реши да потвърди мнението му за своята обикновеност, като направи едно признание.

— А на мен ми харесва. След кратка пауза добави: — Благодаря.

По този начин той трябваше да разбере какъв сноб бе и да се убеди в благородството на тази „обикновена“ жена.

Изненадан, Грей се обърна заинтригуван към тази абсолютно уникална жена, чиито поразителни цветове не преставаха да пламтят дори и на слабата светлина на превалящата нощ.

— Така някога наричах моята прабаба по майчина линия.

Нежните нотки, прокраднали се в гласа му, привлякоха вниманието на Лиз и тя се обърна да види погледа му, лишен от защитна маска и отново забулен от нежна мъгла. Нищо никога не се развиваше според очакванията ѝ, когато ставаше въпрос за него. Завладя я чувство на вина заради това, че го бе разбрала погрешно. Понечи да се извини.

В следващия миг каретата внезапно се обърна на една страна. Силен стържещ звук проряза слуха ѝ и тя полетя към отсрещната седалка. Спря се върху мощната гръд на Грей. Той я прихвана със здравите си ръце и в същия момент удари главата си в рамката на вратата.

ГЛАВА ШЕСТА

— Ашли, добре ли сте?

Лиз чу думите, но те сякаш идваха отдалече. Замаяна, тя се вгледа в топлата струйка, която пълзеше по ръката ѝ и капеше от ръкавицата в скута ѝ. Вдигайки главата си от силното рамо, което бе поело удара, тя недоумяващо заизследва тъмната течност, която се стичаше по бледата буза.

Кръв! Грейсън кърви!

Лиз раздвижи глава, за да се отърси от своята зашеметеност. Особеният наклон на каретата бе усложнил задачата. Те лежаха в единия ъгъл като играчки в кутия, поставена на единия си връх. Като се извъртя, тя погледна към прозорчето над себе си, където видя едно полупознато лице. Освобождавайки се от зловещо безжизнената прегръдка, тя се опита да се наклони напред и да помогне отвътре за отключването на засяклата ключалка.

Нетърпението ѝ да ускори момента, когато това ще стане, за да може незабавно да се помогне на неподвижния Грей, я караше да превръща секундите във вечност. В действителност отварянето на вратата отне само няколко мига, при което съпътстващите указания на лорд Оксли се оказаха съвсем ненужни.

— Ние бяхме на завоя недалеч зад вас.

Пълничките страни на лейди Оксли се разтресоха, след като тя бе избутала мъжа си и за да надникне над затворената в капана двойка, се бе повдигнала на пръсти.

— Видяхме как колелото ви изскача. Излезе така, сякаш нищо не го държеше.

— Това обяснява... — задъха се Лиз и се усмихна мрачно. Сигурна, че Грей не би ѝ бил благодарен, ако продължеше да поддържа огъня на жадната за предположения жена, тя премълча въпросите, които се пораждаха у нея и се ограничи до простото: — ... това нещастие.

Що се отнася до дука, всички, разтревожени за неговото състояние, решиха, че някой ще изтича до съседната конюшня или гостоприемница да вземе един варел. След което прислужниците на двамата благородници ще повдигнат този край на оста, който бе загубил колелото си и ще го поставят върху варела, като по този начин каретата щеше почти да възвърне нормалното си положение.

— Но най-напред, ваша светлост — заговори вежливо кочияшът, — ако можете да се изправите и да се покажете през отвора, ние ще ви помогнем да излезете от каретата.

— Не! — моментално отказа Лиз. — Докато се вдига каретата, не ще има какво да предпази дука да не падне настрани, което може да влоши нараняванията му, а и да предизвика нови, още по-опасни.

Решителното припламване в погледа ѝ направи необходимото впечатление, за да предотврати всякакви по-нататъшни увещания... и да отвлече вниманието така, че никой да не забележи сребърното проблясване между неговите плътни черни ресници.

За безопасност, вратата, така трудно отворена, бе оставена полуоткрехната върху рамката си. И докато другите се готвеха да изпълнят предварително уточнените действия, Лиз предпазливо се настани обратно до ранения. Разхлаби вратовръзката му и с единия край попи вече започналата да се съсирва кръв от раната му. Същевременно се опитваше да заеме по-стабилно положение заради евентуалната необходимост да поеме значително по-голямата му тежест върху себе си.

Съсредоточена в това, Лиз не забеляза неуловимата усмивка, която мъжът не успя да овладее.

— Готови, момчета! На три!

При призива на кочияша отвън Лиз напрегна всеки свой мускул в готовност.

— Едно... две... три — вдигай!

Колата се вдигна толкова високо, че хвърли Лиз и нейния товар в противоположния ъгъл. Грейсън се отпусна безжизнено върху нея, с едната си ръка около кръста ѝ, с която той, без тя да усети, я беше подкрепил, когато с трясък каретата бе доведена само малко по-ниско от нормалното ниво.

Сърцето на Лиз затуптя силно, когато лицето на Грей се зарови между ухото ѝ, оголено от разрошената коса и сапфирената платка по

рамото и гърдта ѝ. Несъмнено тя реагираше така, защото, макар и предварително да знаеше какво трябва да направи, все пак се затрудняваше да държи Грей безопасно изправен. Това бе лъжа, призна си тя в изблик на откровеност. Тя не пожела да търси причината за тези „сърдечни трепети“, тъй подобни на онези, от които преливаха глупавите момичета от училището на мис Браун при вида на първия срещнат хубав мъж.

— Ваша светлост, ако разрешите, ние със Стебинз ще пренесем дука в каретата на лорд Оксли — с тези думи церемониалният кочияш на Ашли отвори вратата на колата. Въпреки че шапката му я нямаше, единият му ръкав бе разкъсан и ръкавиците му изкаляни, той бе пример за самообладание. — Негово благородие предложи да закара вас и съпруга ви до Брант Хаус, докато Стебинз в същото време ще вземе файтон, за да доведе семейния лекар. Аз ще остана тук да пазя каретата и да се погрижа за поправянето ѝ.

— Ние в Америка сме чували много за невъзмутимото спокойствие на английските икономисти и тяхната способност да се справят с всяка възможна трудност — с ръце обгърнала съпруга си, Лиз продължаваше да се усмихва на прислужника, който не само бе предложил начина, но и бе ръководил тяхното освобождаване. — Тази вечер вие доказахте, че така постъпват всички английски прислужници и аз ви благодаря от сърце.

Макар че се поклони скромно, кочияшът не можа да сдържи задоволството си и каза:

— Трябва да призная, че аз съм икономът на Брант Хаус. Кочияшът се разболя този следобед и тъй като помощник-кочияшът бе пуснат в едноседмичен отпуск, решиха аз, тъй като преди години бях обучаван за кочияш, да поема поводите за една вечер.

— Не бих пожелала никому да е болен... — леко ухапа Лиз долната си устна, преди да грейне в усмивка по-бляскава и от косата ѝ. — И все пак не мога да не смятам, че направо Господ Бог ви е изпратил тук тази вечер.

От мястото си тя не можеше да види лорд и лейди Оксли, но чу недоволено мърморене, което я подсети, че те двамата губят търпение. Тя моментално се зае наново с осъществяването на задачата да занесат Грей в къщи, където лекарят ще се погрижи за него.

— Отново ви благодаря за това, че се справихте така блестящо със ситуацията — каза Лиз на кочияша — иконом. — Но сега бих оценила помощта ви при пренасянето на дука в каретата на Оксли.

Лиз се сепна, когато товарът ѝ внезапно се изправи с присмехулна усмивка.

— Благодарен съм за предложената помощ, но тя не е необходима сега, след като аз вече съм в състояние да се придвижа сам до каретата на техни благородия. Нямам нужда и от лекар. Едно наплискване със студена вода и няколко часа почивка ще са достатъчни да възвърнат нормалното ми състояние.

— Трябва да ви прегледа лекар — заувещава го Лиз.

Грей махна с ръка.

— Защо да притесняваме човека заради едно най-просто удряне на главата.

Като видя как с нежния си пръст тя посочи към петното на ризата му и прасковените устни се отвориха, за да го разубедят, той продължи и по този начин не ѝ позволи да се доизкаже.

— Раните по главата обикновено кървят повече, отколкото е оправдано при подобни незначителни наранявания.

— Но вие бяхте изпаднали в безсъзнание.

Не бе толкова лесно да разубедиш Лиз, не и когато тя бе убедена в правотата си.

— Така ли е? — повдигна се една черна вежда. — Или се наслаждавах на вашите неотклонни грижи?

Грей изчака тази полуистина да разпали темперамента ѝ. Ударът на вратата в слепоочието му бе причина да изпадне в безсъзнание за известно време, но след това той бе възвърнал сетивната си способност. Но предпочиташе Елизабет да си мисли друго. Смяташе, че иначе би могла да се подмами да тръгне по път, който бе опасно да се следва.

Лиз внезапно изтрезня от изненадата. Мисълта, че той се е възползвал от ситуацията, за да се държи толкова интимно с нея, я вбеси. Това коварство затвърди у нея убеждението, че и той бе виновен не по-малко от баща ѝ за улавянето ѝ в капана на този брак.

— Защо се бавите? — извика един глас с раздразнение.

— Моля, простете, че ви задържаме, Оксли. Спрях, за да уверя моята любяща съпруга, че не се нуждая от медицинска помощ.

— Ашли! Сега сте добре, нали? — възрастният лорд се бе приближил, за да надникне в мрака на каретата.

Грей излезе на улицата, с което накара лорд Оксли да отскочи крачка назад и с това разпръсна натълпилите се хора. Лиз пое с неохота подадената ѝ ръка, а после не успя да попречи на съпруга си да притисне пръстите ѝ отново в извивката на ръката си, когато я поведе към каретата.

След като и двете двойки се настаниха вътре и колата потегли, Лиз усети с раздражение потайните любопитни погледи на другите двама.

— Трябва да поговорите сериозно на кочияша си — приел ролята на мъдър настойник, лорд Оксли се изпъчи, като съветваше и упрекваше бащински. — Колелото на една добре поддържана карета никога не би се разхлабило, камо ли да се извади напълно. Хората ви са проявили небрежност щом не са проверили старателно всяка сглобка.

— Учудващо е, че изобщо сте стигнали до приема, като се има пред вид колко бързо се извади след това — лейди Оксли преценяваше впечатлението, което направи намеката ѝ, че ако всичко е било изправно в началото на вечерта, очевидно е, че злополуката е резултат от саботаж.

— Наистина — Грей кимна с привидна дружелюбност, но стоманените очи изразяваха решителността му да разбие всяко съмнение както по отношение на добрата работа на хората му, така и относно възможността от евентуален заговор. — Аз ще проуча въпроса, разбира се. Но имам достатъчно голямо доверие в екипа си, за да не допусна простия факт, че една машина нерядко не дава никакви външни признаци на износване и макар и да ти служи безупречно, с времето се изхабява, докато един ден просто се поврежда. — Той сви рамене. — Сигурен съм, че ще открия причината за инцидента, за да не се стигне до друго по-злополучно произшествие.

Лиз се съмняваше. Въпреки това, тя прояви рядка сдържаност и замълча. Останалата част от, слава Богу, краткото им пътуване до Брант Хаус премина в гробно мълчание и усмивки на ледена любезност. Грей подпомогна Лиз при слизането им от каретата, когато пристигнаха. Тя бе обзета от такова благоговение пред сдържаната

елегантност на високата сграда, че едва чу, когато съпругът ѝ повторно увери техните благодетели, че се чувства добре.

— Ваша светлост! — младият лакей, който отвори врата, се изплаши като видя окървавения дук. — Къде е Елисън? Съжалявам. Мислех, че е с вас.

В объркването си той забрави всяко чувство за благопристойност и се измъкна покрай тях, за да види непознатата карета, която се отдалечаваше.

— Къде е колата?

Той влезе обратно и в противоречие с изискванията на етикета затръшна вратата, след което нервно се обърна към странната гледка на ранения си господар и непознатата червенокоса жена.

— Какво се е случило, сър?

— Аз съм добре, Харис, но каретата загуби едното си колело. Елисън и Стебис останаха да се погрижат за поправянето ѝ и прибирането ѝ в конюшната.

При тези необичайни обстоятелства, вместо да смъмри новоназначения лакей за недодяланото посрещане, непристойно, но разбираемо за човек, който е изправен пред ситуация, надхвърляща опита му, Грей му се усмихна леко, но окуражително.

— Събуди мисис Елисън, за да може да приготви синия апартамент за съпругата ми и да донесе вана в моя.

Харис не успя да скрие изненадата си, но кимна няколко пъти и бързо се обърна, за да изпълни поръчаното.

Вниманието на Грей се премести върху жената до него.

— Преди да се отдадем на почивката, която за мен и без това е вече скъсена от уговорката ми със сър Дейвид, трябва да ви помоля да ме придружите в библиотеката.

Тъй като ръката ѝ все още бе хваната в неговата, Грей приведе в изпълнение нареждането си само като я повлече към стаята.

Лиз не можеше да откаже, без да направи сцена, а и не искаше да е на езика на прислужниците повече, отколкото предполагаше неочакваното ѝ появяване. Междувременно споменът за това, което се бе случило при предишните две негови покани в кабинета, събуди защитната ѝ реакция.

Библиотеката бе една хубава стая с рафтове книги от горе до долу на двете стени, докато третата бе цялата прозорец, пред който

падаше тъмнозелено перде от кадифе. На четвъртата имаше голяма мраморна камина с ракли от екзотично дърво от двете страни. Имаше и масивно писалище от дъб и зелена кожа, с гръб към прозореца и с няколко огромни облицовани в кожа кресла пред него. Грей й посочи едното от тях, докато той седна зад внушителното писалище.

Макар че тази стая съвсем не приличаше на строгия кабинет на мис Браун, Лиз се почувства така неловко, сякаш я бяха пренесли назад във времето. Тя отново се почувства като непохватна ученичка, която чакаше със сведена глава пред вездесъщата сила да я нахока. За да отпъди този образ, както и за да престане да се чувства принижена до ролята на покорна съпруга, преди още да заговори Грей, тя възобнови темата, която знаеше, че той вече бе забравил.

— Наистина трябваше да повикате лекар. Изтънчените дами от вашата среда може да не ви упрекнат за това, че така пренебрегвате опасността при рани по главата, но от моя опит в Дабъл Ейч зная, че е лекомислие да не се обърне по-сериозно внимание.

Лиз изпита вътрешно задоволство при мрачната физиономия, предизвикана от думите ѝ. Е, какво като преувеличаваше малко. В същността си казаното бе истина. Тя бе видяла как едно момче, хвърлено от див кон при опит да го обуздае, бе умряло от удар по главата с копито. Овладейвайки потръпването от мрачния спомен, тя продължи с опита си да провали лекцията на дука.

— И още, не можеш да очакваш да ти повярвам, че износено колело може да бъде причината за изскачането му от една така добре поддържана кола, каквато е твоята.

Когато лицето му стана непроницаемо като камък и очите му се вледениха, Лиз осъзна, че е попаднала на слабо място. Изглежда тази история бе по-дълга, отколкото тя можеше да предположи.

— Доведох ви тук не за да дискутираме тези въпроси. И тъй като и двамата се нуждаем от почивка, не мога да ви позволя да губите повече време за незначителни теми.

Лиз изтръпна и усети как се свива като в черупка, тъкмо това, което без съмнение бе целил той.

— На много пъти съм се опитвал да ви внуша — явно неуспешно — колко е важно да олицетворявате респекта, подобаващ на моето фамилно име... и на титлата ви.

Лиз изправи гръб, повдигна брадичка и засвятка с очи.

— Нима по някакъв начин съм посрамила едното или другото на бала тази вечер?

Грей пое дълбоко въздух, за да сдържи нарастващото си раздражение. Не, тя не беше посрамила нито едното нито другото, но очевидно изобщо нямаше представа как непрекъснато бе на ръба да го направи. Докато обмисляше дали е разумно да я предупреди за присъщите на приемите опасности, тя отново заговори.

— Дори, струва ми се, трябва да признаете, че доказах способността си да не се обезлича в общата сцена на вашето общество. Какво би казал вашият принц, ако ме заточите отново в провинцията? — Грей направи още по-гневна гримаса, но Лиз продължи. — А и истината е, че вашите благородни дами, които си пъхат носа навсякъде, не се различават особено от тези, които аз познавам в Ню Йорк.

— Това не е „моето общество“. — Само Елизабет бе в състояние толкова бързо да разклати привидното му спокойствие. — Ненавиждам безкрайно повтарящите се безполезни разхищения и безсънни ноци. Участвам в тях единствено заради парламентарните си интереси и заради задълженията към моето положение.

Лиз се изненада от искреното му отвращение. Това ѝ напомни разговора на Дру и Тимъти за безрезервното посвещаване на чичо им на някои каузи, но тогава бе заподозряла, че го прави по-скоро за да се представи в обществото, отколкото от искрени подбуди.

— Истина е обаче, че ще се наложи да останете в града, особено сега, след като в една вечер вие успяхте да станете любимката на сезона. Не ми вярвате, но аз откровено смятах, че като ви оставям в провинцията, ви осигурявам тъкмо този начин на живот, който бихте оценили най-много — това наистина бе вярно, макар и да бе също загрижен и за репутацията си, заради която бе решил да я държи настрана. — Сега вие не можете вече да избирате. От тази вечер до първи август оставате тук.

Това бе една тревожна перспектива, пред която Лиз се бе изправила по време на бала, но която не бе обмислила както трябва, преди да потегли от Ашли Хол. Тя прехапа долната си устна, ядосана от собствената си глупост. Представата за седмиците, месеците, които щяха да се занижат, я обезкуражи.

— И след като сте в Лондон за този период, вие се задължавате да приемете необходимостта да поддържате очаквания от нас имидж на щастлива новобрачна двойка, както тук, в Брант Хаус, така и навсякъде в града. Грей знаеше, че това бе единственият начин да се сложи край на клюките за внезапната им женитба, както и, което бе по-важно, да я предпази от дискретните, но все по-ясни намерения към нея на принца.

— Какво? — изсмя се тя. — Не можете да очаквате да се преструвам на обичана съпруга. Никога не съм била много добра по ролите и много се съмнявам, че бих успяла да изиграя такава, която е така далече от действителността.

Грей присви очи, докато вътрешно се съгласи с твърдението ѝ. Ако имаше нещо, което можеше безспорно да ѝ се признае, това беше, че тя бе напълно директна и честна. Той стана бавно и удоволствието от откриването на ключа към проблема предизвика саркастична усмивка на устните му. Трябваше само да се погрижи за това тя да стане точно такава, каквато той я искаше: заслепена от любов жена. Елизабет не приличаше на никоя от — жените, които бе познавал, и следователно представляваше предизвикателство — удивително съблазнително при това — и той щеше да се справи. Бе пречупил защитата ѝ на два пъти и да повтори това нямаше да е трудно. Прелъстил и спечелил сам по-голямата част от жените си, той не се съмняваше в способностите си.

Едно малко дразнещо опасение му се натрапи. Ядосано отхвърли подозрението, че може би нямаше да се задоволи само с физическото ѝ съблазняване. Зад тъмните плътни мигли очите на Грей се превърнаха в лед. Той бе страдал от подобни мъки по-рано. Бяха свършили при такава болка, каквато той се бе зарекъл никога повече да не допусне да го нарани. Не, той щеше да я съблазни, но тя нямаше да подкопае защитата му срещу несигурни емоции.

Очите на Лиз се разшириха, когато Грей започна да пристъпва все по-близо и по-близо. Тя не можеше да си поеме дъх и сърцето ѝ заби бясно. Пак тези глупави трепети, които бе презирала някога у лекомислените момичета. Когато той се приближи достатъчно и посегна да я вдигне на крака, тя се задъха. Но както откри с изненада, тази реакция бе по-малко резултат на тревога или раздразнение, отколкото на очакване.

Грей усети смущението ѝ и нежно наведе глава, внимаваше да не бърза, за да не прогони буйната жена със страстта си. Когато докосна с устните си тези на Лиз, нейните гъсти бронзови мигли се спуснаха върху страните ѝ. Прилепила се към голямото му мускулесто тяло, Лиз се почувства противно слаба докато Грей доказваше каква коварна опасност можеше да бъде. Той я насърчи да се прилепи още по-плътно към него и тя безпомощно се подкоси, когато той я целуна първо по устата, после по шията и надолу към...

— Грей! Там ли си, Грей?

Резкият глас на лейди Юфемия прониза леката мъгла, отделяща Лиз от реалността. Вратата се отвори при едно не съвсем подобаващо на една дама дръпване.

— Искан да обсъдим тази твоя недомислица с разпределянето на Дру и Тимъти в една кола, но Харис ми каза, че колелото на вашата карета е изскочило.

Без да обръща внимание на жената, която все още бе в ръцете на брат ѝ, Юфемия пристъпи напред с решителен поглед в гранитните си очи.

— А сега, Грей, налага се наистина да поговорим за вероятността Тимъти да предизвика нови неприятности!

— Не тази вечер, сестро. — Грей освободи Лиз от прегръдката си, но задържа ръката ѝ. — Имам ранна среща със сър Дейвид, за да дискутираме важен въпрос — поради което имам нужда от сън. Така че желяем ти лека нощ.

— Хм, не съм и... — изпуктя лейди Юфемия, шокирана от отговора на Грей. Това трябва да се дължи на пагубното влияние на тази отвратителна американка. Макар и да бе дукеса, Юфемия не би я нарекла лейди!

Без да поглежда към никоя от двете, Грей поведе несъпротивляващата се Елизабет нагоре към спалните. Като не забравяше обаче своя план да опитоми младата си жена, на вратата на нейния апартамент той галантно взе ръката ѝ, като докосна разтворените от изненада устни с една подкосяващо нежна целувка.

Лиз поглъщаше омаяно опасното въздействие на усмивката, която изкриви устните на дука. После той се обърна и я остави да гледа след него вцепенена като някоя лунатична.

Разтърсила глава, за да се освободи от хипнотизиращия облак, тя се залюля към определената ѝ стая, усещайки, че опитите ѝ да разсее мъглата бяха обречени на неуспех. Всичко, което се случи — от бала, през злополуката, до страстната целувка — бе задълбочило емоционалното объркване от натрупаните през този дълъг ден впечатления. Нежната целувка преди малко напълно разстрои мисленето ѝ. С ръкавиците в една ръка, тя се понесе из новия си апартамент, едва забелязвайки луксозната обстановка или младата жена, която дискретно чакаше да ѝ помогне с многобройните връзки на пицната бална рокля и с развързването на корсета.

Когато най-после Лиз се отпусна на огромно легло с четири табли и завеси от блестящ брукат, тя потъна в приятна сънна мъгла и се въртеше в безкраен танц в ръцете на мъж, който ѝ бе ту враг, ту любим.

ГЛАВА СЕДМА

Лейди Юфемия седеше със свити устни — израз, който едва ли можеше да подслади атмосферата по време на закуската. Дори веселите слънчеви лъчи, които нахлуваха в стаята през високите прозорци с тънки белоснежни завеси и блестяха по приборите от сребро и кристал, стройно наредени върху една лъскава маса от страни, не можеха да разведрят настроението в трапезарията.

Веднага щом прислужницата излезе, след като остави препечените филии и нов пълен чайник, лейди Юфемия се зае с мисия, към която бе подтикната изцяло от лоялност към семейството. Трябваше да се внуши на новопристигналата, че като дукеса на Ашли ще трябва да се съобразява с някои сериозни отговорности.

— Искам да ви обърна особено внимание върху необходимостта да осъзнаете, че е ваш дълг да поддържате неопетнена честта на съпруга си.

Гранитният поглед, който подчерта този упрек, се стовари тежко върху Лиз. Тя го понесе смело — повдигна брадичката си, за да отпрати сдържана усмивка към строгия си съдник. Мина ѝ мисълта, че благодарение на успеха си предишната вечер, тя бе задълбочила страховете на тази жена, че една нова съпруга би ѝ отнела положението ѝ в обществото като господарка в дома на дука.

— Балът у Кардингтънови бе удоволствие — започна Лиз без увъртания. — Възхищавам се на организационните умения, необходими, за да протече всичко тъй гладко, докато в същото време се опасявам, че аз лично бих се затруднила да се справя с такъв подвиг, бил той и в по-ограничени размери.

В действителност Лиз се чувстваше сигурна, че ако се наложи, би приела предизвикателството. Въпреки това обаче предпочете да подцени способностите си, за да омилостиви благородната си зълва, която я гледаше с подчертано мрачно подозрение.

— Благодарна съм, че сте тук, лейди Юфемия, за да планирате вероятно безбройните задължителни социални ангажименти, вашият

опит и познанства с важни личности от обществото ви прави неоценима.

Небрежно захапвайки тънка препечена филийка, Лиз погледна под леко сведените си ресници, за да улови реакцията на по-възрастната жена. Похвалата поласка гордостта на Юфемия, но тя бе твърде реалистична, за да допусне няколко комплимента да успокоят нейната загриженост. Само една жена можеше да стои до Грей и да посреща гостите. Традицията изискваше тази жена да бъде съпругата му, дукесата. Дотогава, докато тази американка бе в къщата, тя винаги щеше да стои преди неговата благородна сестра. Мисълта за този неоспорим факт превърна сивите очи в гранит.

До този момент Дру бе седяла със затаен дъх, оставайки безмълвен наблюдател на една игра на дипломатично балансиране, което заплашваше да се наклони на една страна. Но сега антагонизмът, отразил се в твърдото изражение на втората ѝ майка, налагаше тя да се намеси, преди да е избухнал открит конфликт.

Неочакваното появяване на Дру на бала предишната вечер бе рядък пример за бунт срещу майка ѝ и успехът я окуражаваше. Тя предприе нещо, за да разсее нарастващото напрежение, нещо, което определено нямаше да бъде одобрено. Дру подхвана единствената тема, която със сигурност щеше да отклони разговора в друга посока. Тя би ядосала майка ѝ, но също би ѝ припомнила, че събитията са напреднали прекалено много, за да могат да бъдат върнати назад.

— Лизи, снощи бях възхитена от това как покорихте принца. И макар и да е всеизвестно, че той има слабост към жените, никога преди не го бях виждала така завладян от жена.

— Хммм — с презрителното си изпуктяване Юфемия изрази красноречиво мнението си за наблюдението на момичето. — Дру има ограничен опит. Само преди година напусна училищната стая и не бе в обществото, когато вниманието на принца бе привлечено от Джени Чърчил, после от лейди Консуело Мандевил, от Мيني Пагет и още много жени — всичките американки.

Лиз почувства обидата по свой адрес, но не допусна да бъде хваната в клопката, нито дори да я признае, като погледне към източника ѝ. Вместо това се взря в цветовете на мармалада и сладкото, наподобяващи тези на скъпоценни камъни.

Дру смело продължи, сякаш майка ѝ не бе казала нищо. Тя се наклони през масата към Лиз и високо прошепна така, като че ли споделяше някаква пикантна тайна.

— Помислих си, че чичо Грей ще се пръсне, когато Бърти ви нарече Лизи?

Лиз не бе предполагала, че Дру бе наблизил по време на разговора им, но нали когато Грей бе наоколо, останалите избледняваха. Въпреки гневното смръщване на Юфемия, кикотенето на Дру бе заразително. Приятният, накъдрен смях на Лиз разтрогна веригите на напрежението в стаята и насърчи девойката.

След това, когато чичо Грей ви нарече Лилибет, бях така шокирана. — Дру щракна с пръсти — нещо толкова неизтънчено, че накара лейди Юфемия да изцъка от възмущение. — Така наричаше той любимата си баба.

Лиз, която знаеше това от Грей, просто кимна.

Дру отново прошепна високо:

— Тя бе една сладка старица, която не понасяше да я наричат баба. Казваше, че това я карало да усеща всяка година от напредналата си възраст, което не ѝ харесваше.

Като се облегна назад, за да вземе една лъскава сребърна лъжица, Дру добави с блуждаещ поглед:

— Тя почина преди две години, преизпълнена с живот до последния миг. Тогава не бих повярвала, ако някой ми кажеше, че чичо Грей ще нарече някого със същото това име. Не очаквах, че някога изобщо ще го чуя отново.

Лиз смутено се намръщи.

— Грей ми каза, че това било обикновено умалително за Елизабет.

Преди да се концентрира наново в разговора, вниманието на Дру бе отвлечено от черупката на вареното яйце, която отказваше да ѝ сътрудничи. После свободно падащите къдрици с абаносов цвят леко се разклатиха.

— Не зная защо ви го е казал. Елизабет е сравнително обичайно, но никога не съм чувала към някого друго да са се обръщали с Лилибет.

За да скрие изненадата и тръпката си на задоволство, Лиз се зае с крехката черупка на своето яйце.

Разговорът на младите жени не допринесе с нищо за подобряването на настроението на Юфемия. Нещо повече, споменаването на възторга на принца от съпругата на Грей я наведе на мисълта за още един сериозен проблем, заради който тази американка трябваше да си отваря очите.

— Преди малко вие споменахте за моите познанства в обществото — Юфемия срещна косо тюркоазния поглед. — От гледната точка на моя дългогодишен опит аз се чувствам длъжна да ви отправя сериозно предупреждение. Колкото и чаровен да изглежда принц Албърт, когато това му изнася, той и членовете на неговото прекалено разпуснато светско обкръжение, наречено Марлборо, са хора, чиито покани за по-близко приятелство вие решително не бива да насърчавате! Всевъзможни... — вече изтънелите устни се притиснаха силно за миг преди Юфемия да продължи. — Всевъзможни „неизразими“ опасности се крият зад тяхната дискретност.

Веждите на Лиз се повдигнаха, а лъжицата ѝ замръзна във въздуха, само на сантиметър от яйцето. Неизразими? За какво можеше да намеква тя? Сведеният поглед на Лейди Юфемия и особено необичайното за нея изчервяване подчерта сериозността на предупредителните думи. Лиз бе заинтригувана и намираще, че нещата стават, по думите на Алиса от любимата ѝ книга от детството, „все повече и повече интересни“.

Каквото и друго да означаваше странното предупреждение, то даваше известно обяснение на любезното, макар и незабавно отклоняване на поканата на принца за домашно парти. Както и може би на лекцията, която Грей ѝ изнесе, след като пристигнаха в Брант Хаус. Лиз, която не бе като раслите в саксия английски момичета, не бе толкова наивна или толкова глупава, за да не обърне внимание на подобен съвет. Но и не смяташе да направи каквото и да било, за да отклони интереса на принца, след като това очевидно дразнеше арогантния ѝ съпруг.

След като изпълни задължението си да ограничи възможните поразии, с които американката можеше да накърни фамилиното име, Юфемия привлече вниманието върху наскоро пристигнала покана, за която бе дала дума.

— Вече минава обяд и ако ще ходим на следобеден чай у лейди Холсън, трябва или да приключим набързо с обяда, или да минем без

сутрешна вана.

Тъй като на трите дами не се понрави идеята да пропуснат ваната си, без да губят време в повече разговори, бързо съкратиха обяда.

Лиз пристъпи от апартамента си в коридора, като поправяше колана на роклята си. За човек, който по-рано бе презирал тънкостите на модата, тя изпита необичайно удоволствие от фината материя на батистата с цвят на морска пяна и от начина, по който прощумоляваха с всяко нейно движение фустите под кремавата сатенена широка пола. Въздушната струя от преминаването на някого покрай нея я сепна. Когато Лиз вдигна засрамено поглед, разпозна жената по лекото потракване на връзка ключове, висящи на колана ѝ, който почти не се виждаше под масивната гръд.

— Мисис Елисън? — тихо подвижна Лиз с тревога в гласа, понеже не искаше да пропусне благоприятната възможност.

Жената се обърна. Тя бе с приятно лице, чиито гладки пълни черти показваха, че старателно прибраната коса под колосаната шапка бе преждевременно побеляла.

— Ваша светлост — отвърна жената с обичайния лек поклон. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Бихте ли ми отделили няколко секунди? Има един въпрос, който искам да обсъдя с вас.

Не можеше да има съмнение относно отговора на такъв въпрос, зададен от дукеса. Така че Лиз отвори пак вратата, която току-що бе затворила.

Мисис Елисън, която имаше дългогодишен опит, скри любопитството си, когато влезе в апартамента на дукесата. Мъжът ѝ, макар и след дълги години работа като иконом, не особено предразположен към похвали по адрес на благородното съсловие, но бе изсипал щедри оценки за тази американска съпруга. Изненадана от рядката проява на възторжено одобрение у съпруга си, мисис Елисън бе очаквала с нетърпение повода, който щеше да ѝ позволи сама да прецени жената и сега с любопитство чакаше да научи целта на повикването ѝ.

Лиз грижливо затвори вратата, за да останат насаме и в това време събираше мислите си. Рано или късно — по-скоро рано — лейди Юфемия щеше да се опита да ѝ натрапи някоя прислужничка, която

сигурно щеше да бъде педантична и стриктна като мисис Симз. Лиз предпочиташе сама да си избере тази лична прислужничка.

— Както разбирам, Ани, момичето, което от пристигането ми насам ми помага за дрехите, е прислужничка от горния етаж?

Мисис Елисън кимна нерешително, с леко напрегнато изражение на добродушното си лице. Да не би Ани, която бе в Брант Хаус от, преди да навърши пълнолетие, да е обидила по някакъв начин дукесата? Силно се надяваше да не е това. Тъй като нямаха деца, тя и мистър Елисън се бяха привързали към момичето.

— Исках да предложа Ани за моя лична прислужница.

Без съмнение право на дукесата бе да нареди това, но Лиз бе разбрала, че всичко, което засяга управлението на Брант Хаус, е добре да се обсъжда с нейната домакинка.

Мисис Елисън бе, на първо място, зарадвана заради своята любимка и второ — впечатлена от това, че американката знаеше как трябва да се процедира и не бе взела това решение, без да се консултира с нея. Всичко това бе много удовлетворително. Нещо повече, мисълта, че лейди Юфемия няма да е доволна, я накара да изпита тайно удоволствие, докато съдържано изрази съгласието си, че това би било едно заслужено повишение за Ани.

— Ани е малко прекалено емоционална — откровено призна мисис Елисън на нейна светлост. — Но все пак тя е добро момиче и аз не се съмнявам, че ще работи сериозно, за да заслужи честта и вашето доверие.

— О, ще го заслужа, ще го заслужа!

Ани изскочи през вратата, която свързваше всекидневната със спалнята. С кичури коса, непокорно развяващи се, въпреки фибите и шапката, тя падна на колене пред стреснатата Лиз.

— Момиче, дръж се прилично — мисис Елисън бе ужасена. — Твоето подслушване и непочтително поведение само доказват колко малко заслужаваш доверието на дукесата.

— О-о-о... — Ани седна на петите си, прилепи ръце към устата си, за да заглуши със закъснение вика на ужас.

— Грешката не е на Ани — побърза да увери Лиз и едната, и другата. — В бързината да не пропусна възможността да говоря с вас, забравих, че я оставих да подрежда спалното бельо и да изпъва покривките на леглата.

— Извади късмет, момиче — размаха предупредително пръст мисис Елисън към треперещата девойка. — Добре ще е да запомниш как щеше да се разминеш с това положение и да се стараеш в бъдеще да поддържаш необходимото благоприличие.

— О, скъпа моя, възстановихте ли се от ужасното премеждие?

След като направи две крачки в зимната градина на Холсън Хаус, Лиз се озова в прегръдката на тежко парфюмираната лейди Оксли.

— Аз самата не бях наранена, но...

— Вие бяхте толкова храбра. Дребничката, пълна жена отстъпи назад, но с преувеличено облекчение задържа ръката на Лиз, докато изсипваше цял поток от думи, които заглушиха опита за опровержение.

— Ако аз бях на ваше място в преобърнатата карета, щях да загубя съзнание и да бъда напълно безполезна за съпруга си. А вие, вие настояхте да останете със скъпия Грейсън, подкрепяхте мъжа, докато изправяха колата. — Лейди Оксли успя да извърши почти невъзможното: едновременно да се усмихне широко на Лиз и да хвърли снизходителен поглед на любопитните жени, които бързо се събираха около тях. — Толкова храбра, толкова храбра.

На Лиз ѝ стана ясно, че лейди Оксли бе чакала този публичен миг, за да произнесе вълнуващата новина от едно събитие, в което тя наистина бе изиграла важна роля.

— Не съм — отрече Лиз с внимателно балансирана вежливост, като същевременно се измъкна от ръцете, които я галеха майчински. — Просто взех някои разумни мерки, същите каквито и вие бихте взели.

— Какво чувам?

Това бе една жена с внушителни размери по височина, ширина... и очевидно по важност, тъй като премина през натрупаната тълпа, като я разцепи сякаш само чрез волята си.

— Поредният инцидент, свързан с дук Ашли? Не, за бога!

Дотолкова, доколкото властната жена застана точно пред Лиз, явно въпросът ѝ бе адресиран към нея. Лиз се изправи пред изпитателните очи на тази застаряваща жена, чиято екстравагантна шапка с пера покриваше част от неестествено черната коса.

— На каретата ни се извади едното колело, след като потеглихме от бала у Кардингтънови снощи, но въпреки че Грей ще проучи

въпроса, той вярва, че това е просто нещастен случай.

— Хмммммм! — очевидно тези думи не успяха да я убедят и тя задържа вниманието си върху съпругата на Ашли. — Не е ли всеки път сигурен в това? И все пак, колко „нещастни случаи“ е допустимо да станат с един и същи човек, преди да запозная един долен план в основата на всички тях, още повече при свободно движещите се из града анархисти и ирландски бунтари?

Тюркоазните очи се присвиха. Лиз искаше да научи повече за тези странни инциденти, за които и Юфемия, и лейди Оксли бяха намекнали предната вечер. За нея въпросът бе как да се сдобие с още информация от една жена, с която тепърва щеше официално да се запознае, без да изглежда, че подронва авторитета на съпруга си.

Лиз не биваше да се тревожи, тъй като старата дама нямаше намерение да изпусне тази възможност. Самата тя бе дукеса, една от водещите фигури в светското общество, и далеч по-благонадежден източник за последните скандални клюки даже и от лейди Оксли. Да поговори с младата и навярно наивна булка на Ашли, означаваше да си устрои пир със сочни клюки. Не само че женитбата на дука дойде като гръм от ясно небе, но и тази фрапиращо необикновена съпруга сякаш бе дошла от небитието и само благодарение на принца на Уелс бе пожънала мигновен успех.

— Милдред, така се радвам, че успяхте да посетите... — Лейди Холсън направи нервен опит да се намеси и да отрезви ситуацията, която бе на път да излезе извън контрол — допълнително усложнение, което тя никак не желаше тъкмо сега, когато все още не бе сигурна дали, противно на традицията, да поднесе чая в зимната градина. Наистина, увери се тя за стотен път, това бе единственото място, като се изключи прекалено официалната бална зала, което можеше да побере толкова много хора.

Милдред отклони намеренията на лейди Холсън. Със снижен глас, изпълнен със загриженост, тя се обърна към Лиз.

— Не са ли ви казвали за няколкото „случайни произшествия“, от които Грей се отървяваше като по чудо през последната година?

Забелязала мрачното изражение на Юфемия и широко отворените очи на Дру, Лиз предпазливо заобиколи потенциално опасната ситуация.

— Убедена съм, че съпругът ми не е искал да ме тревожи.

Лиз, която бе успяла да усети желанието на другата жена да прибере свежата реколта сочни плодове от недокоснато от никого преди поле, се опита да направи това, което бе настояла пред Грей, че е неспособна да стори. Тя изигра фалшивата роля на учудено и нищо неподозиращо наивно момиче, а чувството ѝ за неловкост подсили внушението за правдоподобност.

— И все пак бих искала да науча повече, за да мога да предотвратя възможните опасности.

— И ще научите, и ще научите.

За да я преведе през тълпата, арогантната жена хвана Лиз за лакътя, но първо хвърли триумфален поглед към своята дългогодишна съперничка. Този поглед бе абсолютната противоположност на лекия упрек във въпроса.

— Юфемия, защо сте държали това бедно дете в неведение? Нещата могат да се окажат много опасни както за Грейсън, така и за нея.

Самото присъствие на Милдред изопна нервите на Юфемия, при удара на желязната ръка в кадифена ръкавица тя прие каменна физиономия. Лицето ѝ се зачерви, а гласът ѝ изтъня от раздражение, както от Милдред, така и от американката. Тогава тя отвърна на нападението на жената с не по-малка язвителност.

— Грей не желае да се споменава за нещастната серия от злополуки. И без съмнение това е заради нуждата да попречи на онези, които си пъхат носа навсякъде, да ги използват, за да завлекат благородното име на нашето семейство в тяхната кал.

— Ха!

Шапката с пера, кацнала на върха на черната коса, се разклати застрашително, когато жената отметна назад глава и едва забележимо изсумтя — в полуприсмех, полуудоволствие от загубата на самообладание на Юфемия.

— Елате, скъпа, трябва да поговорим. Някои други може да обиждат тези от вашия ранг, но не и аз, която, като дукеса на Етертън, съм ви поне равна. — Акцентирането върху „поне равна“ не остави никакво съмнение, че както тя самата, така и, без съмнение, всеки друг от присъстващите я смяташе за по-висшестояща от Лиз.

Като прикри извратеното си задоволство от злорадата усмивка на новата си приятелка, Лиз се остави да бъде отведена до малка маса в

засенчена от папрати беседка, където можеха да се усамотят, ако упоритите им преследвайки не бяха им попречили.

Милдред едва не извика от удоволствие. Тя можеше да спечели доверието на припряната наивница само като задоволи любопитството ѝ с пикантни подробности относно произшествията, от които Грейсън се бе отървал на косъм. След което девойката щеше да бъде предразположена да се разприказва и да издаде всички деликатни подробности около ухажването и женитбата ѝ.

Докато се настаняваше в плетен стол, който бе много по-стабилен, отколкото предполагаша деликатните му извивки, Лиз се постара да запази простосърдечното си изражение. Тя успя да си придаде толкова простодушен вид, че само някой, който я познаваше добре, би разтълкувал правилно пламъчетата, прокрадващи се в тюркоазните дълбини.

— Сега нека да си побъбрим — подкани дукесата на Етертън — преди да са се появили принца и нашите съпрузи. Тяхното присъствие би осуетило този интимен tête-à-tête.

Като послушно дете Лиз скръсти ръце в скута на изящната си следобедна рокля. Свеждайки поглед, тя скри присмеха, който проблесна в очите ѝ при окачествяването на тяхната среща, с всичките тези тълпящи се пред входа на беседката жени, като разговор на четири очи. Не че всички се бяха присъединили към тази тълпа. Не, Юфемия, Дру и още една значителна част от гостите демонстративно стояха настрана, но Лиз подозираше, че не всички бяха съвсем невинни, тъй като явно държаха да бъдат забелязани. Вероятно тези, които се държаха настрана от отявлените клюкари при светски събирания в по-тесен кръг се наслаждаваха на удоволствието да откриват във всяка незначителна подробност проява на слабост. Лиз никак не се затрудни да си представи как лейди Юфемия в компанията на още няколко жени правеше дисекция на всяка дума и на всеки поглед на друга жена и как оправдаваха тази своя пристрастеност с благороден стремеж да запазят обществото чисто от срамните деяния на някой зложелател.

Нима Нюйоркското светско общество не бе действало от същите „благородни“ подбуди, когато анатемоса безобидната майка на Лиз, само защото съпругът ѝ бе натрупал богатството си за прекалено кратък срок? Така, след като бе преживяла на собствен гръб подобни

коварни и болезнени действия, Лиз реши, че предпочита дукесата и лейди Оксли с тяхното открито, макар и не лишено от хапливост удоволствие, но чиито последици в крайна сметка бяха напълно предвидими. Със свити в юмруци ръце в скута си тя едва не пропусна първите думи от историята, която дукесата на Етертън започна да разказва.

— В началото на предишния сезон се случиха два инцидента, на които почти никой не обърна внимание. Но когато стана третото произшествие, последвано от цяла серия, към края на юли миналата година, тъкмо преди разпускането на парламента, ами какво да кажа... — Милдред се извърна към надвисналите подслушвачи, но ясният тон на шептенето ѝ изключваше възможността от истинско намерение да ги изолира напълно от разговора. — Зародиха се подозрения — тя кимна многозначително и щраусовото перо на модната ѝ шапка се поклати над едното ѝ ухо.

Преди Лиз да помоли дукесата на Етертън да обясни по-подробно, жената заговори отново.

— Но това, което направи впечатление на всички, бе злополуката по време на езда миналото лято. Хмммм! — възклицанието на Милдред бе израз на възмущение. — Злополука по време на езда? Грей? Наистина бе трудно да си представи човек, че той ще падне от собствения си кон без причина. Може би не знаете, че е много добър ездач. Преди да почине баща му и той да се разкае за лудориите си и да се заеме със сериозни дела, превъзхождаше всички в този и още в... — очите се извъртяха и устните се изкривиха в многозначителна усмивка. Стана ясно за какво точно наемкваше дукесата, която продължи: — ... доста много други мъжки спортове.

Лиз се изненада от лукавия намек на жената, че същият този съпруг, който бе така загрижен за неопетнената си репутация, някога е водил разгулен живот.

Лейди Оксли, която се притесни, да не би да бъде напълно изключена от разговора, се намеси:

— И което е по-интересно, злополуката стана не в града, а по време на езда през гората, която опасва имението му.

— Общо взето — с гневен поглед Милдред прекъсна другата жена и тя бе тази, която завърши историята — по всичко личи, че това е една серия от нещастни случаи.

Лейди Холсън се приближи и направи плах опит да възстанови контрола си над собственото си следобедно парти. Всъщност чаят още не бе сервиран, макар че по традиция това отдавна трябваше да стане и че готвачката се ядосваше, че кейковете и бисквитите бяха оставени да изсъхнат.

— И човек не може да не забележи, че зад подобни подозрителни случки често се крият завист и алчност. Да вземем например това, което се случи с малкия наследник на Ройдън — кимна тя и забравила за намеренията си да привлече вниманието на жените, фиксира Лиз многозначително. — Докато се разхождал с настойника си, той паднал в някакво езеро в имението. Настойникът, негов чичо, е новият лорд Ройдън.

Лиз първоначално се озадачи от тази рязка смяна на темата, когато лейди Оксли заговори, изпреварвайки дукеса Етертън.

— Знаехте ли, че, понеже съпругът ви няма син, на неговия племенник Тимъти се пада да наследи както титлата, така и именията?

Лиз, която знаеше от деня на първата си среща с Тимъти, че той бе наследникът, посрещна въпроса със спокойна усмивка и веднага кимна, без да дава вид, че е впечатлена от скрития намек, че младежът е отговорен за нещастните случаи с Грей. Тази възможност бе стреснала Лиз, но тя не би показала това пред тези аристократи — лешояди. Тя вдигна поглед и зърна Дру в другия край на стаята. Макар че не можеше да чуе какво се говореше, момичето притеснено хапеше устната си. Защо Дру бе предпочела да не предупреди Лиз за тези злополуки? От уважение към изричното желание на чичо си да не се говори по този въпрос? Или за да защити Тимъти?

— Ей, вие, дами, защо сте се скупчили в ъгъла? За да се скриете от вашия принц?

При този сърдечен призив тези, които се бяха натрупали пред беседката, се завтекоха да поздравят принц Албърт и мъжете, влизащи след него. Някои идваха от път, други безотговорно се бяха измъкнали от парламента, без да дочакат края на заседанието и на една „убийствено скучна“ реч. Но Лиз с разочарование откри, че между тях нямаше нито една позната физиономия, нито дори граф Хейтън.

— Бърти, ах, вие, лошо момче, колко сте подрали — Милдред наистина мислеше това, което каза. Той бе дошъл преди тя да може да изкопчи и една-едничка клюка. Колко ужасно от негова страна!

Въпреки, че дукеса Етертън стана и се поклони в знак на уважение към бъдещия си монарх, за Лиз бе ясно, че тя едновременно го познаваше много добре и бе достатъчно сигурна в позициите си, за да си позволи да среже кралската особа за несвоевременното му появяване, което опасно клонеше към безочливост.

— Подранил ли? Не мисля. Появил се навреме, да — за да спася тази млада хубавица от лапите ви.

Той си върна замаскираната обида с известна доза от същата хапливост и също толкова близо до опасната граница. Към Лиз се обърна с блага усмивка и искрен съвет.

— Трябва да се пазите от тази жена. Тя ще ви намери слабото място и ще изложи тайните ви на показ пред света, преди да сте се усетили.

След като се поклони на принца, Лиз му позволи да я вземе под ръка и да я заведе обратно до средата на зимната градина и до кръга от негови най-близки приятели. Докато бе изложена на прекалено фамилиарното внимателно проучване на мъжките погледи и критичното виране на жените, Лиз осъзна, че това бе светския кръг Марлборо, с който я бяха предупредили да внимава.

През следващия час, докато се сервираха чай и вкусни кейкове и кифлички, Лиз упражни хладната си съобразителност, за да се изплъзне от завоалираните намерения не само на своя най-високопоставен обожател, но и на приятелите му. В същото време тя успя да бъде очарователно открита по американски начин, което Бърти бе намерил за толкова интригуващо предната вечер. До времето, когато спасението дойде, тя се бе изтощила от напрежението да внимава за всяка дума, дори за интонацията на всяка дума, за да бъде сигурна, че е напълно пристойна, а същевременно и не глупава.

— Надявам се, че ще ме извините, ваше височество, за това, че отвличам жена си — Грей отправи към принца закачлива усмивка, която отне дъха на Лиз, когато се насочи към нея. — Но има един човек, с когото искам да я запозная.

Изненадана от неочакваното му появяване, Лиз се изчерви, а сърцето ѝ глупаво изтръпна при вида на неговата усмивка. Като я обхвана с ръка през кръста, Грей я поведе към същата беседка, сега свободна, в която преди това бе с дукеса Етертън. Тя бе така омагьосана от него, че не долови шушуканията зад гърба им.

Ашли никога не посещаваше следобедни чайове. Неочакваното му присъствие даде началото на нови слухове и много хора, чието удоволствие бе да наблюдават приливите и отливите на светските интриги, го тълкуваха като обещание за ново вълнуващо изживяване.

— Смятам, ще ми простите за това, че ви изтръгнах от такава високопоставена компания? — подигравателна усмивка заигра на лицето му. — Наистина изглеждахте малко безпомощна.

Лиз внезапно се изпъна и се извърна, за да му просъска.

— Съвсем не бях безпомощна!

— О, ами тогава нека да ви върна на принца.

Грей посегна към ръката и. Тя се дръпна и той се изсмя.

— Справях се със ситуацията доста добре, благодаря ви много. Но предпочитам да не се натоварвам отново с тази задача, да забавляваш принца не е лека работа.

— Безспорен факт — Грей кимна, придавайки си преувеличено тържествено изражение.

Лиз отвърна на подигравката му със също толкова преувеличено гневен поглед и сдържана усмивка.

— Сега, къде е този „приятел“, с когото искахте да ме запознаете?

— Излъгах — сви рамене той. — Но ще ми се прости заради това, че искам очарователната си жена само за себе си.

Измъкнал се от парламента при първия удобен случай, Грей бе дошъл, за да даде да се разбере, че между жена му и високопоставения почитател на нежния пол съществува най-непреодолимото препятствие: грижлив съпруг. Това бе въдицата, която вечно душещите клюкарски хрътки със сигурност щяха да налапат. Освен това бе и прекрасна възможност да продължи по пътя, който се бе заклеймил да следва. Като се превърнеше в грижлив съпруг, на Елизабет нямаше да ѝ е трудно да убеди света, че е щастлива съпруга.

С властното въздействие на усмивката си Грей отново спря дъха на Лиз, както и възможността ѝ да разсъждава. Той пристъпи напред, а тя инстинктивно отстъпи назад, докато не трябваше да се навежда заради папратите, скланящи се над нея. В един от далечните ъгли на беседката, обсадена от двете си страни с плътна зеленина и от трета — от широкия гръб на Грей, тя се вгледа безпомощно в разтопеното сребро на очите му. Единствената причина, заради която я бе накарал

да се преструва на щастлива младоженка, бе същата, поради която и той играеше тази роля: само и само да затвори устата на светското общество — припомни си Лиз, докато кръвта ѝ шумеше в ушите. Всичките му действия не бяха нищо повече от това — един театър. Но когато се приближи толкова близо, че образът му загуби ясните си очертания, тя призна, че играта му ще пожъне успех. Ако в следващия момент би била способна да формулира мисълта си, щеше да изпита благодарност за това, че здравите ръце я държаха изправена, когато той се наведе и устата му потърси разтворените от едно простенване устни, а коленете ѝ унижително омекнаха.

ГЛАВА ОСМА

Лиз отвори вратата на гардероба и измъкна първата дреха, която ѝ попадна. Пеньоарът ѝ не бе на мястото си, а тя нямаше време нито за търсене, нито да се сети колко неподходяща бе тази богата копринена вечерна рокля, когато пастелните тонове на зората едва бяха започнали да изсветляват в най-бледосиньо. Чуваше се как Грей се движи в съседния апартамент. Ако искаше да говори с него насаме, сега бе моментът. Трябваше да навлече нещо, каквото и да е, и да го хване, преди да е излязъл. Иначе нямаше вероятност да го види до вечерта, а и тогава щяха да присъстват членове на семейството или слуги.

Когато стъпи забързано в копринената дреха и напъха ръцете си в ръкавите, звукът от отварянето на вратата на Грей я накара да се втурне към своята врата. Отвори я колкото да надникне през нея.

— Грей — извика Лиз.

Изненадан, Грей се спря точно пред апартамента на жена си.

— Може ли да поговорим за момент?

След като бе бързала така да не го изпусне, молбата прозвуча необикновено задъхано. Това я ядоса до крайна степен!

— Защо не дойдете с мен на ранна закуска? — покани я Грей, като си погледна часовника, окачен на златна верижка. Тази сутрин той пак имаше уговорка със сър Дейвид и бе възнамерявал да мине без закуска, но да откаже на горещата ѝ молба не би му помогнало да спечели чувствата ѝ. Дейвид го бе накарал да го чака, когато пристигна в града, след като сезонът бе вече започнал. Голяма работа, че ще го почака той малко сега.

Раздразнението на Лиз нарасна още повече. Отговорът на Грей бе логичен, но не вършеше работа. Никак не вършеше работа! Тя бе търсила удобен случай, за да обсъди насаме с него въпроса от края на чаеното парти предния ден, но не бе имала възможност. Преди края на вечерята бяха го извикали за постигането на компромис по някакъв важен закон, а тя бе заспала, когато той се върна.

На масата за закуска не би било много подходящо да дискутират въпрос, който със сигурност смяташе за личен, а и към който той вече бе показал неохотно отношение. Прислужници, колкото и дискретни да бяха те, щяха непрекъснато да влизат и да излизат. А можеше и други членове на семейството да се присъединят — малко вероятно в този ранен час, но все пак възможно.

Смутена от неотклонното внимание, с което я гледеше този съкрушителен мъж, Лиз се впусна да обясни.

— Съмнявам се, че ще приветствате присъствието на други хора за това, което имам пред вид — неволният намек заля страните ѝ с алена топлина.

— Така ли? — тъмните вежди се повдигнаха в нежен присмех.

Лиз, която никога не отстъпваше при несполука, продължи нататък.

— Вие многократно сте ме предупреждавал да запазвам личните въпроси за лични разговори. Така че...

Тя нямаше избор. Като си взе дълбоко въздух за кураж, докато с една ръка придържаше развързаната отпред рокля, Лиз отвори вратата с лакът и бързо отстъпи. Препъна се върху скупчената дреха от предишната вечер и щеше да падне, ако Грей бързо не бе протегнал ръце да я хване за раменете... голите рамене.

Първоначално Грей бе изненадан от повикването ѝ, а после зарадван от молбата ѝ за разговор насаме, но сега се сепна от тази неочаквана гледка на прелъстително оголена красота. Неговата увереност, че ще успее да очарова и прелъсти жена си не бе разколебана. По-скоро, макар и ден след ден да изпитваше все по-голямо наслаждение от огнената си, необикновена съпруга, той бе решил да напредва едва забележимо заради нейната невинност и желанието дългосрочен резултат. Благодарение на хладната си логика, той се досети, че тази нетърпелива покана не бе прелъстяване в изпълненото със страхове и съмнения легло на една девица. Жалко, но това бе факт.

Като се изчерви силно от възхищението, проблеснало в сивите очи, Лиз сведе поглед към богатия килим под босите си крака и нервно отмахна назад масата бляскави къдрици, които заплашваха да скрият лицето ѝ. Уязвима в тази нищо и никаква разтворена дреха и обхваната

от ужасно смущение, Лиз се почувства като онази жена, която се предлагаше в бара на малкия Уайоминг.

Схванал съвсем точно причината за изчервяването, за да успокои застрашеното ѝ чувство за приличие, Грей нежно повдигна с пръст брадичката ѝ. С не по-малко нежна усмивка, той разсея вниманието ѝ, като припомни за целта на настояването ѝ за неговото внимание.

— За какво искаш да говориш с мен? Нима съм извършил още нещо лошо? — лекият му тон всъщност показваше, че той не се страхуваше от подобна възможност.

Лиз се почувства завладяна от присъствието му, а в същото време пръстът му погали бузата ѝ. Той стоеше толкова близо, че тя трябваше да се бори, за да си поеме дъх и не можеше да заговори.

Грей видя смутеното ѝ безсилие и с мек, плътен глас зададе въпрос, който бе преднамерено шеговит.

— Или си решила да се върнеш в провинцията и да избягаш от мен?

Обидата по адрес на смелостта ѝ изведе Лиз от опасното очарование на този мъж.

— Не, аз се наслаждавам на сезона и не би ми минало през ума да напускам. Загрижена съм, колкото и странно да изглежда, за вас. Исках да чуя от вас истината за тези „злополуки“, за които всеки прави най-ужасни намеци.

Очите, досега разтопено сребро, се превърнаха в лед, но гласът остана спокоен. Той не искаше други хора да страдат заради него, особено Елизабет, и трябваше да я разубеди да се откаже от това. С онези, които го заплашваха, той щеше да се справи сам.

— Искаше да бъдеш сама с мен заради тази скучна глупост? — той печално поклати тъмната си глава. — Колко разочароващо.

Ръката му се плъзна от рамото ѝ надолу към незавързаните краища на роклята и по голия гръб. Лиз трепна под интимната ласка и се задъха, когато той я привлече по-близо до себе си.

Възползвайки се от разтворените устни, Грей я изгори с дъха си. Като се отдръпна леко, той прошепна:

— Имаме много по-интересни неща, с които да запълваме часовете си — когато му дойде времето.

В следващия момент, с коварна усмивка, той освободи невинната съблазнителка. Излезе от стаята на заден ход, а замъглените сини очи

не откъсваха поглед от него, докато той не затвори вратата помежду им.

Очите на Лиз се разшириха, когато Елисън донесе високо натрупана табла с множество визитни картички и пликкове, адресирани с елегантен почерк.

— Покани предполагам, ваша светлост — Елисън потвърди очевидното, впечатлена от искрената изненада на дукесата.

Слънчевата светлина, падаща през високите прозорци, запали по-ярко осветените кичури на косата, когато Лиз кимна учудена.

— Да, но толкова много...

— Имам достоверна информация, че това е само началото за Красавицата на сезона. Да постигнете това признание е само знак за бъдещия ви успех.

Икономът бе доволен. Тази необикновена жена бе спечелила одобрението му още вечерта, в която бе настояла да се погрижи преди всичко за сигурността на дука. Бе сигурен, че при същите обстоятелства лейди Юфемия, дъщеря ѝ, или която ѝ да е благородна позната или би изпаднала в истерия, или би припаднала.

Заявлението на Елисън достави тайно удоволствие на Лиз, но тя прехапа долната си устна, за да прикрие усмивката, която щеше да издаде нещо, от което чувстваше, че би трябвало да се срамува. В края на краищата, години наред тя бе презирала жени, чийто живот се въртеше около светски събирания. Колко странно бе тогава, че самата тя бе достигнала до такъв невероятен връх на светски успех — самият принц се възхищаваше от нея, а британската аристокрация я търсеше. Още по-странна бе гузната радост, която изпитваше от това.

— Елизабет — запълнила полуотворената врата, лейди Юфемия грубо прекъсна приятния разговор. — Една високо ценена лична прислужничка с опит остана свободна след смъртта на графиня Некстън миналия месец. Свързах се с нея след вашето неочаквано пристигане. Тя се съгласи да ви служи през Сезона, а ако се окаже подходяща за вас, вероятно и след като се оттеглим в провинцията.

Без да дочака отговора на американката, лейди Юфемия отвори вратата и махна с ръка на другата жена да влезе.

С автоматична усмивка Лиз посрещна каменния поглед на съществуването с мораво лице, което застана чинно пред нея. Жената бе,

както се бе страхувала Лиз след пристигането си в Брант Хаус, почти копие на прислужничката на Юфемия, мисис Симз.

— Елизабет, това е мисис Смит, която, както ви казах, има отлични препоръки и опит като прислужница на жена с безупречна репутация.

Лиз любезно кимна, а жената едва се мръдна, за да направи нещо като поклон, докато в същото време изучаваше възможната си господарка така, като че ли тя беше тази, която избираше.

Под погледа, който критикуваше явно целия свят по принцип и в частност нея, Лиз кипна. Подложена на явна обида, тя прие това като демонстрация на Юфемия, че намерението ѝ е да продължава да упражнява домашен контрол.

— Мисис Смит, тъй като вече съм си наела лична прислужничка, трябва да ви се извиня за загубата на ценното ви време — Лиз заговори с мек тон, но бе ясно, че е непреклонна. — Ако знаех по-рано за този план, щях да предотвратя това безплодно посещение.

Извинението на Лиз бе упрек към опърничавата господарка на Брант Хаус, която незабавно се намеси.

— Мисис Смит, бихте ли била така добра да ме почакате няколко минути, докато изясня това недоразумение?

Когато мисис Смит сковано кимна в знак на съгласие, Лиз реши, че като по чудо врата ѝ не се счупи. За прислужница жената изглеждаше способна по горда снизходителност да надмине и аристократ.

— Елисън — лейди Юфемия поморавя под маската на ледено самообладание, а заповедническият ѝ маниер придоби словесна форма. — Моля ви, заведете мисис Смит в салона.

Елисън поведе евентуалната лична прислужница към коридора и тихо затвори вратата. След като останаха сами, Юфемия сковано се обърна към Лиз и грубо и скептично настоя за подробности.

— Моля кажете, чрез кого и къде изнамерихте вашата лична прислужница?

— Ами разбира се, че тук, в Брант Хаус — отвърна Лиз с прекалена благост. Очите ѝ невинно се разшириха, но не премигнаха, а издържаха на тъмносивите стъкълца. — Ани, която се грижи за мен откакто сме в Лондон, доказва, че е тъкмо това, което търся в една лична прислужница.

— Ани? Това е абсурдно! Тя в никакъв случай не е обучена, за да изпълнява подобни задължения.

— Така ли? Изненадана съм. Смятах, че цените нейните умения, защото тъкмо вие ми я определите.

— Ами, да, но... но... — Юфемия замънка объркано, намерила се в необичайното положение да се защитава. След което повдигна глава, достатъчно високо, за да погледне снизходително към врага си, и изсъска едно извинение. — Това беше временно нареждане.

Това, както схвана Лиз, трябваше да приключи въпроса. И наистина го приключи, но не по начина, по който си представяше другата жена.

— Вашето временно нареждане осигури един отличен изпитателен срок и аз ви благодаря за възможността да проверя нашата съвместимост, както й нейните умения. Резултатът бе чудесен. По тази причина аз обсъдих въпроса с мисис Елисън. Тя се съгласи, че Ани е на добра възраст, за да се обучи за изрядна лична прислужница. Ани не е придобила с годините служба навици на друго място, навици, които аз щях да изискам да се променят според моите предпочитания. Трудна задача, не смятате ли?

В действителност, тъкмо вероятността да се сблъска с вяност към нечии чужди принципи правеше перспективата за прислужница, избрана от Юфемия, неприятна за Лиз.

— Вие сте говорили по въпроса с мисис Елисън? — Юфемия кипеше вътрешно и гневното й възмущение личеше по очевидната неспособност на тялото й да се справи с него.

— Разбира се — с готовност кимна Лиз. — Да променя статуса на Ани, без да обсъдя въпроса с жената, отговорна за всички прислужнички, би било така достойно за съжаление, както и самата намеса в домашните работи, без първо да се консултирам с този, който ги ръководи.

Юфемия побледня и Лиз разбра, че е нанесла удар в целта. Тя просто бе решила за ненужно да държи сметка за възможния отговор на домакинката на къщата, що се отнася до нахлуването на мисис Смит в Брант Хаус.

— Ще уведомя мисис Смит за „нашето“ решение, преди да подреда кореспонденцията за деня — Юфемия протегна ръка мълчаливо, макар и безапелационно, за да получи претрупаната табла,

която все още бе в скута на Лиз. — Не зная от какви съображения Елисън ви е натоварил с това мое задължение, но можете да бъдете сигурна, че ще му поговоря по този въпрос.

— Благодаря ви за вашата загриженост, Юфемия, но тъй като по-голямата част са адресирани към мен и към съпруга ми, Елисън е постъпил съвсем правилно. И макар да оценявам предложението ви да ме освободите от тази задача, която явно считате за обременителна, аз ще си доставя удоволствието да ги отворя сама.

Лиз взе един плик и го разряза със сребърния нож, оставен за тази цел. Заявеното ѝ намерение да отстъпи на Юфемия положението на домакиня при политически събирания, продължаваше да бъде искрено. Тази жена искаше да я изтласка на заден план и ако може да отнеме напълно ролята ѝ. Но не би могла, и Лиз смяташе да я накара да се примири с тази реалност. Но за успокоение на суетата ѝ и като открито доказателство за своите неразклатени позиции, Лиз допълни, без да вдига поглед.

— Между другото, тъй като съм сигурна, че поканите включват също вас и Дру, естествено ще ви ги изпратя, след като си отбележа тези, които реша, в календара ми за светски посещения.

Лиз погледна нагоре с блага усмивка тъкмо навреме, за да види как по-възрастната жена обидено напуска стаята. Преди да бе приключила с подреждането на най-люксовите пликове, тя бе отново прекъсната.

След като надникна крадешком, Дру се мушна бързо в стаята и махна на някого да я последва.

— Трябва да говорим с тебе... насаме. — Нервното момиче се стовари в единия ъгъл на най-близкия диван, докато Тимъти се настани с повече грация в едно кресло срещу Лиз.

Думите на Дру звучаха като повторение на тези, с които Лиз се бе обърнала към Грей същата сутрин. Тя предположи възможната цел за появяването на двамата и пожела да е в състояние да им бъде полезна, отколкото бе Грей за нея.

— Отнася се за Тимъти — започна Дру, като закърши ръце.

Лиз кимна, приемайки очакваната тема и се обърна към въпросния младеж.

— Искаш да повярвам, че нямаш нищо общо с тези „злополуки“, които застрашават живота на братовчед ти, така ли е?

Тимъти кимна, с устни, свити от възмущение заради надвисналото над него обвинение.

Парадоксално, но Лиз намери причина да повярва на Тимъти тъкмо поради неговото стоическо очакване молбата му да бъде отхвърлена. Събуди доверие и това, че той не можа веднага да протестира и да защити своята невинност чрез старателно подготвени правдоподобни доказателства по този случай. Отговорът, който тя им даде, не бе нито потвърждение на надеждата на Дру, че ще им повярва, нито на неизбежния според Грей отказ.

— Ако не сте виновни, помогнете ми да разбера кой е.

Това бе открито предизвикателство да докажат тезата си, каквото, тя смяташе, че са достатъчно смели да приемат, като се има пред вид тяхното нашествие на бала на Кардингтънови. За удовлетворение на Лиз, дори без да се поколебаят, двамата ентузиазирано се съгласиха да направят всичко, за да измъкнат подлия виновник от тъмната му сянка.

— Но — съжалително сбърчи лице Тимъти — вече съм изгубил безброй часове в безплодни опити да направя това. Кой, питал съм се много пъти, би поискал да убие чичо Грей? Кой би извлякъл полза от смъртта му, освен мене?

Мрачното изражение на отчаяние бе още едно съвършено доказателство. Само един талантилив актьор можеше да изиграе такава искреност. А може би той бе точно такъв. Лиз си припомни, че едва познава Тимъти и въпреки че се гордееше със способността си да съди за характерите, този въпрос бе прекалено важен, за да рискува да се предовери.

— Като изключим, че не знаете кой точно може да го е извършил, стигнали ли сте до някакви други изводи? — насърчи го с усмивка Лиз.

Слънцето улови по-светлите кичури от косата на младежа, когато той кимна колебливо.

— Само неподплатеното с никакви доказателства предположение, че тъй като Грей е важен член на парламента и се е отдал на някои чувствителни проблеми, може би това са политически мотивирани удари. Но нямам представа конкретно кой е въввлечен и дори заради какъв точно въпрос.

— Този мотив е напълно вероятен — бавно се съгласи Лиз. — Пет опасни злополуки, а Грей все пак остава жив. Това несъмнено означава, че или нашите злодеи са невъобразимо некадърни, или...

— Това са предупреждения — спокойно заяви Дру, убедена в заключението си.

Тимъти промърмори в съгласие.

— Благодарна съм, че и вие виждате ситуацията, както и аз я виждам — усмихна се Лиз, но добави сериозно. — Макар и да смятаме, че враговете на Грей до сега са се въздържали нарочно от по-сериозни увреждания, не трябва да си мислим, че търпението им няма да се изчерпи.

Двамата, след като бяха дошли да потърсят помощта на Лиз, сега изглеждаха още по-мрачни от преди. Лиз се опита да разведри обстановката с една полезна забележка.

— Ако са въввлечени политици, а това звучи като логично предположение, тогава ние имаме късмета да разполагаме с пряк канал за информация, от която ще се нуждаем, за да идентифицираме възможните заподозрени.

— Какво? — подозрително погледнаха към Лиз и двамата, сякаш зла вещица от някоя приказка току-що я бе превърнала в отвратителна жаба.

Лиз се засмя. Това, което имаше пред вид, бе толкова очевидно, че тя се изненада как не я разбраха веднага.

— Не какво, а кой? И това си ти, Тимъти.

— Аз? — първоначалното недоумение на Тимъти се замени с изражение на горчиво разочарование, а в гласа му се усети болка. — А аз глупаво си мислех, че сте повярвали в моята невинност.

— Така е. Наистина ти вярвам. Достатъчно ти вярвам, за да те помоля да използваш положението си като председател на камарата на лордовете, за да се заровиш в политическите досиета за факти, уличаващи източника на опасност за Грей.

Като зора, издигаща се над хоризонта, облаците на съмнението се разпръснаха от лицата на двамата.

— Обещавам да направя всичко, всичко, за да помогна — Тимъти скочи на крака. — Ще започна още днес и ще посветя всяка свободна минута на това да прегледам всеки протокол от миналата сесия, да отбележа щекотливите закони, върху които е работил Грей,

когато са започнали да стават злополуките, и тези, които са му били опоненти.

— В такъв случай започваме страхотно — каза Лиз.

Тя грейна при предложението на Тимъти. Без неговата помощ би останала с един-единствен източник — светските клюкари и техните съмнителни сведения. Но дори и тази пречка не би я спряла да разследва въпроса, макар и да бе истина, че така би напредвала толкова бавно, че когато най-накрая стигнеше до отговора, можеше да бъде късно за Грей.

Нямаше да пропусне да се възползва и от пътя, който ѝ бе отворил светският успех. Гузната наслада, която бе изпитвала от безумния вихър на вечери, партита и балове, сега се свързваше с една полезна цел.

— След като вече знаем къде да търсим, въпреки че това ще ми струва сериозни схватки с лейди Юфемия, ще настоявам да наредя така календарните ни разчети, че Дру и аз да сме в близък контакт с жените и дъщерите на нашите заподозрени.

Лиз се изпъна, в сините ѝ очи проблесна решителност, когато тя отново подчерта важността на тяхното начинание и необходимостта да не губят време.

— Трябва да бързаем да открием виновниците, преди да са преодолели очевидната си непохватност и да уредят убийството на Грей, като стоварят вината за престъплението върху Тимъти.

Новата стратегия на Лиз да защити Грей чрез откриването на източника на опасността, получи съдействие от неочаквано място, когато веднъж тя се прибираше от посещение на операта, последвано от прекрасна вечеря.

— Ваша светлост — нервно прошепна Ани, докато разкопчаваше множеството копчета и кукички, които пристягаха господарката ѝ в рокля от тежка бронзово зелена коприна.

— Да? — меко насърчи Лиз обикновено жизнерадостната, приказлива девойка, която сега се двоумеше. Мълчанието се проточи и руменината изби по лицето на Ани, преди Лиз да добави: — Можеш да ми кажеш всичко, нали така, Ани?

— Да, госпожо — като вдигна ръцете си, чието треперене само затрудни задачата, Ани вдиша дълбоко и започна. — Когато колелото

се извади от каретата...

Лиз се напрегна при споменаването на произшествието. Като се извърна, тя нежно хвана треперещите ръце на Ани в своите.

— Разбрала си нещо за причината?

Кичур бледокафява коса падна над очите ѝ, когато Ани кимна.

— Чивията на оста бе разхлабена... нарочно. Така бе предполагала Лиз от самото начало, но друго беше да чуе потвърждение.

— Сигурна ли си?

— Това е казал кочияшът на моя Джеръми. Макар, че мистър Елисън заместваше кочияша онази вечер, липсващата чивия бе намерена. Това даде възможност на мистър Дърст да разгледа чивията и той я намери напълно исправна. Така че, както каза той, невъзможно е да е излязла, без да са ѝ помогнали.

— Може би някой от лакеите не е успял да я затегне достатъчно?

— Лиз не вярваше, но чувстваше, че трябва да предложи нещо, дори и само за да получи отрицателен отговор.

Ани категорично поклати глава.

— Не е възможно. Каретите се проверяват детайлно, преди да излязат от конюшните. Щяха да го забележат. Джеръми се кълне, че онази вечер сам го е проверявал.

— Добре ли познаваш този Джеръми?

Още по-силното поруменяване издаде симпатиите на Ани към младежа.

— Той е коняр и се обучава за кочияш. Излизаме заедно от близо два месеца.

— А, тогава сигурна съм, че можем да му вярваме — Лиз отправи към камериерката си закачлива усмивка.

Ани сериозно потвърди, после продължи, за да подчертае казаното.

— Работата е там, че за да е така исправна, както са я намерили, чивията трябва да е била разхлабена, преди да се изхлузи... до такава степен, че каретата да не е можела да продължи.

В случай, че господарката ѝ не успееше да разбере значението на това съобщение, Ани добави:

— Това значи, че животът на дука никога не е бил наистина застрашен.

Сигурна, че нейната прислужница бе смятала, че тъкмо този факт ще я успокои, Лиз леко стисна ръцете ѝ. Това потвърждаваше направените по-рано предположения. Злополуката, която бе толкова старателно планирана, имаше за цел само предупреждение.

— Но как е могла да бъде разхлабена чивията след пристигането и преди заминаването на Грей от бала? — промърмори Лиз мислите си на глас, докато позволи на момичето да се заеме отново с роклята ѝ.

— Не зная — отговори Ани на риторичния въпрос, без да разбере, че никой не бе очаквал това. — Но ако помоля Джеръми, той може би ще измисли нещо... Ако искате?

Палавата усмивка на Ани се възвърна, когато тя се наклони настрани и срещна в огледалото очите на Лиз.

— Много, много ще съм ти благодарна — каза тя с топла усмивка.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Като се спря в коридора пред отворената врата на библиотеката, Грей с изненада откри, че стаята, която смяташе за свое лично убежище, бе вече заета. Следобедното слънце, което проникваше през масивните прозорци, се отразяваше по-ярко от огнената коса, отколкото от полираната повърхност на писалището, на което Елизабет се бе облакътвила и бе подпряла глава на ръцете си. Както бе с наведена глава, не можеше да се разбере дали е заспала или се моли. Обичайното напрегнато изражение на Грей се смекчи, когато видя как къси кичури, които, макар и някога да бяха прилично сресани, сега се бяха измъкнали, за да гаят пръстите и бузите с цвят на пресен мед. Тя приличаше на невинно дете. Грей си го помисли, въпреки че неговата съпруга — девица бе вече на две десетилетия. Ако той обаче успееше да постигне своето, а той несъмнено щеше да го направи, това нямаше да е за дълго.

Усещаше се, че мисли за нея, вместо да се концентрира, когато трябваше да се занимава с важни въпроси или да изнамира методи да удари опасни врагове. Бе сигурен, че разумът му щеше да се възвърне и емоционално щеше да оздравее, веднъж щом я имаше. И това трябваше да стане скоро. Все пак, макар че още по-сериозна опасност представляваше фактът, че странната красавица нахлуваше в сънищата му, опитът му се ограничаваше до кратки и страстни авантюри, които бързо горяха, но и бързо изгаряха до хладна пепел. Искаше, трябваше да постигне, по-дълготрайна връзка с жена си. Въпреки нетърпението му да притежава източника на тази неизживявана досега наслада, не искаше да бърза.

Грей се придвижи напред, стъпките му бяха заглушени от дебелия килим. Вестник! Тя четеше вестник. Не жълтите страници, а политическите. Изненада се така, както не му се бе случвало с години... или поне от онази вечер, в която се срещнаха и тя отказа да се омъжи за него... или откакто я бе видял да танцува с принца... или... Устните му се изкривиха в саркастична усмивка. Тя му носеше

изненада след изненада от онази първа вечер в Ню Йорк до сега и това сякаш бе навик, който не можеше да изостави.

Тя се извърна сепнато, като чу покашляне зад себе си. Погледът ѝ бе изпълнен с уплаха като на хваната в капан жертва.

Мъжът бе дошъл незабелязано при нея и я бе намерил заровена в съдържанието на вестника, от който тя четеше не само светските страници, както би се очаквало от една жена. С ръце на писалището, Лиз се изправи, ядосана от топлината, заливаща лицето ѝ, докато очакваше поредния упрек на Грей.

Поредния? Изведнъж Лиз осъзна, че съпругът ѝ не я бе упрекувал за нищо от вечерта на бала у Кардингтънови. Този факт, вместо да я успокои, я накара да се почувства неловко. Не само че не я бе критикувал, но много по-често, отколкото можеше да очаква, ако вярваше на мълвата за неговата сдържаност, той я придружаваше при изнурителните светски събирания. Като изпреварваше едно значително количество предложения на нейни ухажори да я съпровождат тук или там, включително Лорънс, принца, и дори преподобния сър Дейвид, който бе най-изненадващият от тях, Грей бе с нея навсякъде. Те бяха ходили заедно на вечери и събирания за танци, чайове през уикендите и яздене из парка, където аристократите показваха красиви коне или елегантни превозни средства, както и умение да ги управляват, докато в същото време любопитни тълпи се събираха да гледат.

Стана ѝ неловко не от неговите действия, а от собствената ѝ реакция на тях. Той беше много грижовен, забавен и нежно покровителствен партньор — приятел, за чиято компания тя копнееше в останалите часове на деня или нощта, когато не бяха заедно. Страховете ѝ за неговата безопасност се бяха увеличили пропорционално на повишената ѝ привързаност към него. Страхуваше се, че докато беше близо до него, можеше да пропусне някои улики, важни за нейното разследване на минали злополуки. Единствената ѝ утеха бе, че Дру и Тимъти продължаваха да търсят. Двамата бяха напълно отдадени на каузата: Тимъти така се бе заровил в досиетата, че Дру трябваше да подхожда с разбиране към това, че рядко можеха да се виждат, макар и често да бе принудена да прекарва известно време с лорд Поксуел.

— Виждам, че четеш Таймс — това бе по-скоро коментар, отколкото въпрос или критика, когато, забелязал важния документ,

който тя бе затиснала под ръката си, докато ставаше, Грей с престорено нехайство се наведе да го повдигне. Разсеяно потупа ъгълчетата на документа, за да е сигурен, че нито частица от неговото съдържание не се вижда.

Лиз проследи действието му и предположи, че документът бе част от някаква политическа тайна. Тя не му обърна повече внимание, отколкото бе необходимо, за да забележи грубата едрозърнеста хартия, подаваща се от едното крайче на папката и да се учуди, че парламентът може да използва такава нискокачествена хартия.

— Чета го почти всеки ден — твърдят ѝ отговор бе предизвикателство към Грей да ѝ забрани да прави това.

От деня на успешното ѝ завършване на училището на мис Браун, спечелило ѝ независимост, на която малко жени можеха да се радват, тя бе прочела всяка страница от всички вестници, които ѝ бяха попадали. От първата сутрин в Брант Хаус тя бе помолила прислужницата в салона да ѝ донесе вестника за деня. Тогава лейди Юфемия бе изнесла една скандална лекция за това колко не подхожда на благовъзпитаните жени да омърсяват съзнанието си с безползните публикации, които разпространява отвратителната жълта преса.

Лиз трябваше да признае, че вестниците, които тя четеше, въпреки присъдата на своята зълва, бяха пълни с безумни статии за анархисти, убийства и други ужасни злодеяния. Но в тях също бяха отразени и политическите въпроси, повдигнати и обсъждани в парламента. Елисън, който ѝ бе станал приятел след произшествието с каретата, ѝ бе доверил информацията, че вестниците се донасят всяка сутрин в библиотеката. Оттогава почти всеки ден Лиз се промъкваше в уединеното местенце на Грей, за да се възползва от тях. В началото тя непрекъснато поглеждаше виновно през рамо, но след като почти три седмици никой не ѝ попречи да прочита вестниците от кора до кора, тя бе станала непредпазлива.

— Изглеждаше погълната от четивото. Какво е това, което те заинтригува толкова? — Грей имаше съвършено зрение и бе видял съвсем точно какво четеше, но искаше да види как тя ще му отговори. С типичните за жените усукване? С оправданието, че не успява да намери дописката за танците предишната вечер и за това коя дама в каква рокля е била облечена? Миг по-късно той призна, че не е трябвало да я подценява.

По лицето на Лиз отново се разля червенина, което крайно я ядоса. Той знаеше какво чете тя. Нещо повече, бе сигурна, че той подозираше, че тя знае.

Името на Грей често се появяваше по политическите страници и Лиз се бе увлякла от възгледите му. Днешният вестник съдържаше пълния текст на последната му реч върху хода на едно от разследванията на камарата на лордовете. Тя четеше тази реч, чиято тема, без съмнение, всеки благородник от кралството би направил всичко възможно да скрие от жените около себе си. Достатъчно лошо бе, че един ден те можеха по един или друг начин да разберат за съществуването на такава професия. Но един джентълмен не би трябвало да допуска до знанието на жените под покрива си, че съществува практика, според която млади момичета биват продавани против желанието им в домове с лоша слава. Израснала във фермата и взела участие във всичко, което се бе случвало там, на Лиз не ѝ бяха спестявали толкова много неприятни факти, както на жените от британската аристокрация, но дори и тя бе шокирана от практиката, наречена в статията „търговия с бели робини“.

— Ще се погрижиш това да се спре, нали? — Лиз посочи към напечатаната реч. Тя, която никога не си бе извърщала погледа от неприятните истини и никога не бе се свивала от страх пред задаващия се нечий гняв, се насочи направо към сърцевината на темата и зачака отговора му с открит поглед.

Тя приличаше на заинатило се дете и Грей не можа да сдържи усмивката си, независимо от сериозния характер на въпроса ѝ.

— Това и смятам да направя — започна той, като се опитваше да наложи контрол над лицето си, макар че нищо не можеше да задуши смеха, припламващ в очите му. — Но успехът зависи от много повече хора.

При съобщението на този факт се изпариха и последните следи от неговата веселост.

— Други членове от камарата на лордовете — тихо добави Лиз.

— Както и камарата на общините, и полицейските власти. Дори, боя се, ще бъде необходимо да се уведоми и обществеността, за да се сложи край на тази търговия с човешка плът.

Лиз го погледна озадачено. Да се сложи край на търговията с човешка плът? Сега разбираше какво точно се имаше пред вид... Нима

той наистина...

— Не — Грей разчете неизречения й въпрос, още веднъж изненадан от това, че необикновената девойка бе наясно с неща, които никой друг не би изложил дори и в най-абстрактен план. — Не искам да кажа, че е възможно да се сложи край на една професия, съществувала от библейски времена. Но се надявам да стана част от множеството протестиращи в името на каузата никой да не бъде физически насилван да проституира:

Ако някой бе само подхвърлил на Грей, че един ден щеше да разговаря на тази тема с жена си, той щеше да го обяви за смахнат. Но така или иначе, започваше вече да очаква и неочакваното от Лиз. И то — за първи път си признаваше той — без да се страхува от опасността да остане емоционално отчужден от усилията си, тъй като намираще, че неговите, съгласувани с общия план, усилия да спечели жена си, му доставят голямо удоволствие.

Като слушаше Грей да говори по въпрос, очевидно важен за него, Лиз се запита дали някога е разговарял по този начин с първата си жена. Сърцето й се сви от ревност. На любопитството й Ани бе отвърнала с описание на Камелия като сладка и крехка женичка с бледоруса коса и нежни кафяви очи. Лиз мигновено разпозна в нея своята противоположност. Тъй като тя не бе била от богато аристократично семейство, Грей явно я бе избрал за съпруга заради нея самата. Следователно той може би намираще нежните блондинки за по-привлекателни и тъй като тя нямаше нищо общо с тях, следователно Грей бе казал самата истина, когато бе признал по-рано, че никога не би се оженил за нея, ако не беше измамата на баща й.

Като осъзна изведнъж, че бе настъпило мълчание, и сигурна, че той може да й каже още неща на тази тема, която бе предизвикала у него такъв силен отклик, Лиз благоразумно смени темата.

— Четох речта ви върху ирландското вътрешно управление от миналата седмица. Как смятате да предложите вашето разрешение на проблема?

— Първо, това не е мое разрешение, а само едно предложение, което аз поддържам — Грей прие с усмивка смяната на темата, признавайки опита й за дипломатичност, докато поставяше папката настрана и й махна да седне с него на малкия диван пред високите прозорци.

Скоро се усети, че сериозно обсъжда въпроса с нея и откри, че тя не само разбираше, но и влагаше ентузиазъм във всичко. Макар че невинаги се съгласяваха един с друг, той не можеше да не уважи обмислените ѝ изказвания и да не се възхити на острия ѝ ум.

— В такъв случай, да се съгласим ли с разногласията си? — попита Грей прекрасната жена. — Нека да има мир по този въпрос... поне между стените на нашия дом.

Лиз, която се радваше на рядката възможност да дискутира важни въпроси с мъж като равен с равен и усещайки как невидимите бариери между тях се стопяваха, се възползва от случая да зададе въпрос, чиито отговор я интересуваше от дълго време.

— Защо толкова години си избягвал винаги, когато е било възможно, светските събирания?

Тъмните вежди се повдигнаха.

— Пропуснал ли съм да ви заведа някъде, където сте искали да отидете — с изключение на парламентарните сесии?

Лиз рязко поклати пламналата си глава, която светеше от слънцето зад нея.

— Но тъкмо това, че го правите, подтиква много хора да ми казват колко е необичайно за вас.

Грей се видя принуден да сподели отчасти, разбира се, един много личен конфликт, който никога с никого не бе обсъждал.

— Изненадвам се, че вашите информатори не са ви казали също, че до преди десет години аз бях на устата на всички от обществото.

За първи път Лиз си спомни доста определените намеци на дукесата на Етертън по отношение на бившата репутация на Грей на разгулник, но си замълча.

— Като млад и буен младеж аз водех толкова необуздан живот, че хвърлях в ужас моя баща светец... — гласът на Грей се задави от болка. Не искаше да продължи и да рискува да върне една сцена, която толкова време бе изтривал от паметта си. — Достатъчно е да кажа, че го разочаровах докато беше жив, но след преждевременната му смърт, когато наследих титлата и отговорностите, които вървят заедно с нея, насочих енергията си към по-продуктивни цели от събиранията, лова и хазарта.

Лиз бе усетила, че той се спря насред нещо, което бе започнал да казва, и разбра, че това далеч не е всичко. Но тъй като не искаше да

провали този миг на пълна хармония, настоявайки за повече, тя инстинктивно започна да разяснява своите причини да презира светския живот.

— През първите си десет години съм живяла прост, но щастлив живот заедно с моите родители в Дабъл Ейч. После железницата направи баща ми много богат. Майка ми искаше да живее в Ню Йорк и ние се преместихме там. После тя поиска още повече — да стане част от тамошното висше общество. Но каквото ѝ да правеше мама, за да им направи впечатление, благородните жени от светските кръгове я отхвърляха, защото богатството на баща ми беше прекалено наскоро спечелено — Лиз бавно поклати глава, придобивайки меланхолично изражение. — Все едно бяха насочили оръжие към сърцето ѝ. Техният отказ я уби.

В гласа ѝ Грей долови дълбоко заровената дългогодишна болка. Изглеждаше, че независимо от различните рождени права, ситуацията при тях бе много подобна.

— Както каза баща ми онази първа вечер, мама е настояла на смъртния си одър аз да поема нейната борба, докато отворя вратите, които са останали затворени за нея. И е искала татко да се закълне, че ще се погрижи да бъде добре омъжена, което доведе до измамата, която ме свърза с вас.

От последното за Грей стана ясно, че тя го е оневинила напълно и не му приписва дори и пръст участие в измамата. Все пак задоволството от нейното признание бе облагородено както от дълбоката скръб на момичето от отдавнашната загуба на любим човек, така и от болката в думите, които разкриваха потиснатото ѝ чувство за вина заради презрението към надеждите, завещани от майка ѝ. Като видя тесните рамена да се отпускат, последвани от ъгълчетата на устните ѝ, Грей нежно я привлече към себе си.

Затормозена от нарастващите у нея опасения за сигурността на Грей и от напрежението на непрекъснатата борба да се приспособи към непознатата среда, Лиз усети как изведнъж пропада от чувството на задоволство от приятното прекарване насаме с Грей в едно мрачно настроение, каквото рядко си позволяваше. Разстройващите спомени за неудовлетворението на майка ѝ се прибавиха към мислите за това каква неподходяща заместничка на Камелия бе тя. Това ѝ дойде прекалено много. Тя потърси утеха, притискайки се по-дълбоко в

прегръдката на Грей. Той положи главата си върху огнената коса и прошепна:

— Мисля си колко горда би била майка ти с дъщеря си — красавицата — хит на лондонското висше общество.

Лиз на няколко пъти се бе замисляла колко биха били изненадани нейните съученички от училището на мис Браун от сегашното ѝ положение. Но сега за първи път осъзна, че бе надминала надеждите на майка си за светски успех, какъвто тя бе мечтала за дъщеря си. Това предизвика у нея вълнение, което преля в горещи сълзи по страните ѝ.

Грей спонтанно се наведе да изтрие всяка една от тези тихи сълзи с устните си. Докато с една ръка обгръщаше шията ѝ и огнени паяжини се заплитаха в пръстите му, устните му се преместиха, за да докоснат леко меките устни, откренати заради неравното дишане.

Внезапно просветлена за това колко близки бяха станали те, Лиз направи опит да се отдръпне, когато омразният прилив на топлина отново изчерви страните ѝ. Не искаше неговото съжаление! В продължение на повече от две седмици те се бяха движили из обществото неразделно, като той стоически понасяше това, което в началото откровено бе нарекъл нежелана женитба. От сутринта, в която тя го бе поканила в спалнята си, за да го накара без успех да говори за застрашаващата го опасност, до този момент той не бе потърсил по-интимен контакт, отколкото налагаха задълженията му да танцува с нея. Сега ѝ се стори, че той гледа на нейната история като на един опит да го трогне и по този начин така да си поиграе със състраданието му, че да го накара да я утешава. Лиз възобнови борбата си да се изплъзне... но безрезултатно.

— Недей, не бягай от мен. Правиш това от седмици и вече е време да престанеш — Грей сложи край на неочаквано ревностната съпротива на жена си, като я придърпа и я прилепи към твърдите си бедра.

В това ново и шокиращо положение Лиз замря, но въпреки че тюркоазните очи решително не отлъчваха поглед от заключените ѝ в скута ръце, споменът за минали прегръдки провали намерението ѝ да продължи да се съпротивлява.

Със силната си ръка Грей нежно повдигна брадичката ѝ.

— Лилибет, погледни ме!

Лиз бе жена със силна воля, но разбра, че способността ѝ да се самоконтролира бе в окаяно състояние, когато, безсилна да откаже, тя погледна нагоре към обаятелния мъж и пропадна в бездните на тлеещите му очи.

Макар и да знаеше, че и времето и мястото бяха напълно неподходящи, Грей нежно отмахна ярките, изплъзнали се от прическата кичури, ограждащи горящите ѝ бузи. Болезнено обтегнатата нишка на търпението бе изтъняла съвсем и действията му бяха извън контрол. Знаеше, че не може да излъже себе си, че тя го вълнува до дъното на душата му. Като обхвана с ръка главата ѝ, той наведе глава към устните, за чийто сладък нектар не бе преставал да копнее, откакто ги бе вкусил за първи път.

Изгаряща от пламенни усещания, каквито само този мъж можеше да събуди у нея, Лиз се разтапяше в мощните му ръце. Останала с ненужните останки от изпепелените си задръжки, тя бе завладяна от желанието да иска повече и безразсъдно се впи в тялото му.

Забравил за време и място. Грей притисна щедрите форми на жена си по-плътено към себе си, докато устните им се впиха в дълбока, дълга и бавна целувка. Тя простена под чувственото послание и съблазнителното ѝ, поддаващо се тяло се разтърси от дива възбуда.

Безпомощно откликнала на коварното изкушение, Лиз инстинктивно се раздвижи, като притисна богатата си гръд към него. Тя пропадеше във все по-дълбок главозамайващ въртоп от пламенни усещания, обгърна здравия му торс и изпита наслада от широкия му гръб.

Устата му се отдели от нейната, за да посипе огън върху клепачите и бузите. Отмътайки глава назад, Лиз предостави дългата, съблазнителната линия на шията си на волята на хищника. Устните на Грей моментално тръгнаха да следват очертания път, замайвайки жертвата си с невидимите искрици, които оставяха след себе си. Докато я изгаряше с множество мъчителни целувки под брадичката и по шията, той се опитваше да се пребори с многобройни малки копчета, решен да разкопчее високата яка и бодито, за да открие част от копринената кожа под тях.

Лиз безсъзнателно заплиташе пръсти в черните кичури и притегли по-близо коварния източник на това неизразимо удоволствие.

Най-накрая Грей постигна частичен успех и разтвори широко скромното боди, за да изследва с жадните си устни крайно ограничената повърхност от открита плът. Леко стенание се изпусна от гърлото на Лиз, когато усещането за разтапящ се огън се втурна по вените ѝ, удавяйки и последното късче здрав разум. Обладана от непознато отчаяние, тя го притисна още по-здраво към треперещото си тяло.

— И тази добра! Нечувано! — изсумтя Юфемия на прага на отворената врата на библиотеката.

Грей, когото сякаш бяха разкъсали на две, се отдръпна назад и за първи път в живота си погледна сестра си с открита неприязън.

— Да, сестро, нечувано.

— Признавам, че ви насърчавах да изпълните задължението си и да осигурите наследник на Ашли, но наистина, Грей, мисля, че е по-добре да запазите низките си страсти за по-удобно време.

Без да добави нищо повече. Грей изправи гръб с подигравателна усмивка, но и със съжаление към Юфемия, докато в същото време си оправяше вратовръзката и ръкавите.

Кипяща от възмущение, Юфемия се втренчи в жената до него. Това, че на Елизабет очевидно ѝ доставяше удоволствие това, което благовъзпитаните жени понасяха като свое задължение, доказваше niskия ѝ произход.

— Надявам се, че сте имали причина да нахлуете в кабинета ми без предупреждение — каза най-после Грей, с цел да я предизвика да се защитава.

— Ще ни очакват в Сейнт Джонс за вечеря и тъй като никой от известно време не е виждал нито един от вас, аз се захех със задачата да ви напомня за ангажимента навреме, за да се облечете подходящо.

Белезникавосивите очи се преместиха от срамно разрошената червена коса към шокиращо разтворената рокля до обувките, неподходящи за вечерта.

От джоба на жилетката си Грей извади часовника, окачен на златна верижка, и погледна часа.

— Имаме повече от достатъчно време да се приготвим, Юфемия. Но за да ви успокоим, ще се оттеглим в нашите лични стаи и ще се заемем с това.

Докато Грей следваше жена си нагоре по стръмното стълбище, гледаше с възхищение лекото полюшване на бедрата ѝ. Тогава, за своя изненада, установи, че е точно толкова привлечен от острия ѝ ум и прямия ѝ характер, колкото и от физиката ѝ, която намираще за крайно възбуждаща. Ставаше все по-нетърпелив заради отлагането на момента, в който тя щеше да стане негова жена в пълния смисъл на думата. И раздражението му нарасна още повече, като си припомни за уговорката пак да се срещнат със сър Дейвид тази нощ след вечерята в Сейнт Джонс.

Защо старият семеен приятел се бе превърнал в такова непреодолимо препятствие за приемането на този така важен за Грей закон. Това бе досадно и неочаквано. Първоначално Дейвид се бе съгласил да подкрепи закона за търговията на бели робини, а сега настояваше за всичките тези срещи, което само забавяше хода му. Грей се старееше да прояви разбиране към старомодните представи на възрастния човек и търпеливо обясняваше едни и същи неща по няколко пъти. Мисълта за това повтаряне, прибавена към другата — за един безрезултатно търсен с месеци документ, наложиха такава мрачна гримаса на лицето на Грей, че слава богу, че смутената Лиз не погледна назад, преди да изчезне в апартамента си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Внушителната по размери бална зала в Кимбъл Хаус бе препълнена с каймака на обществото. На фона на многоцветен калейдоскоп от танцуващи, близо до един фонтан от плодов пунш, стояха трима души — Лорънс, граф на Хейтън, дук и дукеса Ашли. Грей, в строгия си черен фрак, съвършено контрастираше на тоалета на жена си — фантастично прасковен сатен металик, който, против очакванията, не само че се съчетаваше, но и прекрасно подчертаваше яркия цвят на косата.

— Значи вие ще дойдете? — каза Лорънс с чаровна усмивка и премести поглед от Грей към жената, която той упорито наричаше Лизи и изпитваше удоволствие от съзнанието, че това дразнеше съпруга ѝ. Като се има пред вид как множеството гости бяха принудени да стоят толкова близо един до друг, че и този голям салон им бе тесен, никой не би могъл да го упрекне, че се намира близо до блестящата фигура в прасковено розово.

Лов извън сезона през някой уикенд бе последното нещо, в което Грей имаше желание да участва. Любезно го бяха подмамили да даде съгласието си и сега бе ядосан. Дразнеше го и това, че мъжът се чудеше как да се вижда по-често с Елизабет. Затова, въпреки останалата на лицето му механична усмивка, погледът му придоби метален отблясък.

— Като зная какъв педант си станал, Грейсън, нека да успокоя опасенията ти за благоприличие — очите на Хейтън проблеснаха подигравателно.

— Леля ми Хелена, вдовицата на епископа на Рекстън, ще бъде домакиня на събирането и по този начин ще осигури безупречната му репутация като жена с неопровержима добродетел.

— Но какво може да се лови по това време на годината? — Лиз се вклини в напрежението между двамата мъже, съзнавайки и нарастващото раздражение на съпруга си, и нейното собствено неудобство от непрекъснатото навъртане на графа около нея. —

Вярвам, че не патици или фазани, които снасят яйца през този период? — продължи да приказва тя, като същевременно се самообвиняваше, че се държи като бърлива глупачка. — В Уайоминг никога не ходим на лов за птици през пролетта — Лиз с ужас осъзна, че с това изказване ще шокира мъжете, подозираше дори, че може да ги обиди, но не можеше да се спре. — Но в ясно есенно утро с удоволствие бих отишла на лов.

— Ние ще ловим горски гълъби, напаст с противния навик да нападат гнездата на други птици и да се хранят с яйцата им — умело скри изненадата си Лорънс и заинтригуван от твърдението на тази жена, че има опит в един мъжки спорт, реши да я изобличи в лъжа. — Каква пушка използвате за лов на птици в Уайоминг?

Подразни я снизходителния тон на въпроса му: сякаш тя бе някое дете, което си играеше на възрастен. Какво умение можеше да притежава този направо хилав мъж с неговия прекалено изряден вид?

— Изпробвала съм и други пушки, но все пак предпочитам ловджийската марка „Сирингфийлд“, която се използва от кавалерията на Щатите за борба срещу индианците на границата. Както и в нашата околия в Уайоминг — Лиз каза това, с цел да ги шокира и постигна желания ефект. И в същото време казаното бе самата истина — макар, че проблемите с индианците бяха приключили с прогонването на сиуксите преди пет години.

Грей схвана намерението ѝ и потисна една усмивка, която бе предизвикана от тактиката на щурата му жена. Нито за миг не бе повярвал на приказките ѝ за опит в лова, но изпитваше удоволствие от таланта ѝ да играе ролята пред всеки, когото тя смяташе за опонент... талант, чиято жертва той беше не един път. За нещастие, не беше лесно да затвориш устата на графа.

— Надявам се, че сте донесли любимата си пушка с вас — реагира незабавно Лорънс. — Убеден съм, че за нас, мъжете, ще бъде удоволствие да се присъедините към нас — участието на една жена би облагородило грубата мъжка компания.

Жените често участваха в лов като водеха кучетата и някои, потвърди от тях — да не кажем ексцентрични — стреляха по птици, но никога в целия му опит не бе участвала такава млада и привлекателна жена. В следващия миг той изведнъж разбра, че описанието „ексцентрична“ прилягаше на Лизи като ръкавица от фина еленова

кожа. След секундно раздражение, че бе пропуснал да забележи това досега, той изпита удоволствие от множеството възможности, които се откриваха в този случай.

Лиз отвърна веднага с искрено съжаление.

— Наистина съжалявам, че не си взех пушката, когато баща ми ме повика и аз отпътувах, без да имам ни най-малка представа за това, че за един ден ще се омъжа и ще тръгна на презокеанско пътуване. Уви, остана в ранчото Дабъл Ейч.

Без да е имала ни най-малка представа? Очите на Лорънс блеснаха. Какво странно изказване, заслужаващо по-подробно проучване.

— Аз също съжалявам, че вашето оръжие не е тук — хвана се Лорънс за тази неочаквана възможност. Ако Лизи участваше в лова, Грейсън щеше да се пръсне... което винаги бе добре дошло. — Но ако имате желание, Лизи, аз имам в своята колекция няколко пушки, които по описание приличат на вашата и ще бъде чест за мене, ако вземете някоя от тях и дойдете с нас. Всичко това бе изречено като предизвикателство, каквото той смяташе, че дукесата не би приела.

Усетила това в тона и в блесналия поглед на графа, Лиз се съгласи без колебание.

— С удоволствие бих се присъединила към един лов на англичани. Благодаря ви за предложението.

Като преместваше поглед от искрящите очи на жена си към полуподигравателната усмивка на графа, Грей съжали, че стана това, от което се бе страхувал. Трябваше да я измъкне от този човек, преди да се е случило нещо по-лошо.

— Тук сме от часове, но толкова много хора търсеха компанията й, че бедният й съпруг все още не е получил нито един танц — нотка на гордост се прокрадна в гласа му по време на това пародийно оплакване, което учуди и самия Грей. — Искам да помоля жена си да ме удостои с привилегията да я отведе за следващия валс. И тъй като той току-що започна, моля да ме извините, Хейтън, за това, че ще отвлека моята Лилибет.

Въпреки че на всяко светско събиране при нея се тълпяха ухажори — повечето от тях забавно пламенни, но други смущаващо настоятелни — сега тя се почувства неловко при това откровено публично признание за нейния триумф. Все пак, когато с плътния си

глас Грей изговори мелодичното име, неудобството на Лиз се изпари и тя се остави да бъде омагьосана от него.

Грей погледна към Лиз със закачлива, спираща дъха усмивка.

— Съжалете се над пренебрегнатия си съпруг.

Попаднала в плена на познатия поглед, Лиз се отпусна на ръцете му, а когато той я завъртя по дансинга, очите ѝ се замъглиха. Макар че през последните няколко седмици бяха танцували заедно много пъти, Лиз изпитваше ненамаляващо вълнение от неговата близост, от това, че е в ръцете му по време на танца. Когато едната му ръка беше на кръста ѝ, а другата в нейната ръка, тя чувстваше топлината на тялото му, усещаше неговата заплашителна мощ. Но причината за сърцебиенето ѝ не бе страх и тя знаеше това много добре. Когато той леко и грациозно я понесе в ритъма на валса, тя напълно загуби контрол над способността си да спре една паническа мисъл: напълно и безусловно обичаше Грей.

При осъзнаването на това Лиз се залюля, но Грей я притисна към себе си. За щастие в този момент музиката спря. Макар и да се бе борила да потисне съзнанието за чувството си към него, Лиз бе така зашеметена, че едва забеляза, когато той я поведе към френския прозорец. Те излязоха на верандата и нощният хлад дойде като благодат след запарения въздух вътре.

Трепкащите пламъци на свещите в разпръснати тук-там китайски фенери хвърляха светлина, образувайки чудновати сенки по терасата. В мрака, напоен от сладостния мирис на розовите храсти, те се спряха, облегнаха се на мраморния парапет и се загледаха в малка, оградена от стени, градина, окъпана в лунна светлина.

— Понякога, насред целия празничен шум, изпитвам нужда да избягам и да потърся минута покой, за да си възвърна равновесието.

Грей се усмихна самоиронично, но Лиз отговори с топло разбиране.

— От началото до края ми се искаше да можех да си остана в къщи и да избегна суетенето, необходимостта постоянно да съм нащрек... — Лиз се спря, като осъзна колко естествено бе говорила за Брант Хаус като за свой дом и се страхуваше, че за в бъдеще ще ѝ е трудно да таи дълбоко чувствата, които бе вече признала пред себе си и които напиреха да се изразят. Чувства, които в никакъв случай не би

издала на мъжа, който съжаляваше за тяхната връзка като за жалък резултат от една измама.

Грей кимна и се обърна към нея с леко закачлива усмивка.

— Да, ти ми каза за предпочитанието си да живееш в тихо провинциално място и аз ти повярвах само за да се шокирам, като те видях на бала у Кардингтънови. А я се виж сега... кралицата на сезона. Невероятно.

Смехът на Лиз закънтя като чист камбанен звън. Ако Грей успяваше да се справи с гнева на Лиз, породен от неговия присмех, тя от своя страна бе в състояние да отвърне със същия шеговит тон.

— Не можеш да си представиш колко невероятно ми изглежда на мене самата.

Докато казваше това, с крайчеца на окото си улови едно движение в сенките зад решетката на розите. Извърна се мигновено и се надвеси над парапета, за да успокои подозренията си за прокрадващи се съмнителни сенки. А за да не позволи на Грей сам да ги забележи, го подкани с усмивка: — Ела да танцуваме пак.

— Мислех, че току-що се съгласихме да споделяме заедно тук моментите на отмора.

Грей разтълкува внезапното ѝ желание да се върне в залата като отчаян порив за бягство на жертвата, която, усетила опасността, се опитва да се изплъзне от ловеца. В това той видя добър знак, още един верен сигнал, че стратегията му е на път да успее. Тази нощ? Да, тази нощ ще се сложи края на нейното безкрайно изплъзване.

— Гарантирам, че мога да ти осигуря далеч по-приятни занимания от танцуването — при тези думи той бавно протегна ръка, за да я придърпа и да долепи устни до ухото ѝ.

Притисната между обаянието, на което ѝ бе трудно да устои, и чувството, че любопитни очи ги следят, Лиз смутено отпусна чело на рамото на Грей (не че много от хората вътре не бяха видели, когато той я целуваше на чаеното парти на лейди Холсън).

Тя бе съдействала на Дру и Тимъти за срещите им, отчасти, за да осуети отвратителния план на Юфемия да омъжи нежната Дру за благородния пер, който бе с единия крак в гроба. Един единствен поглед към прегърнатите зад розите влюбени ѝ бе достатъчен да разбере, че те бяха прекалено увлечени, за да проявяват здрав разум.

Ако тяхната игра бе поне бледо копие на разтърсващите усещания, които разпалваха у нея устните, следвайки слепоочията, бузите и шията, тя трябваше да ги предпази от подобна близост. Това решение бе последната рационална мисъл на Лиз за известно време напред. Когато горещите му, страстни устни се сведоха над нейните, Лиз изстена и се предаде в ръцете му, опивайки се от силата и мъжествеността му. Тя трепна едновременно от радост и уплаха и когато той впи устни, взрив от емоции разтърси тялото ѝ.

Грей, който бе свикнал да бъде жертва на амбициозни жени, които само симулираха чувства, за да спечелят благоразположението му, сега бе зашеметен от искрената страст на жена си. Това увеличи удоволствието му.

Двамата зад розите помислиха, че Лизи го държи в прегръдката си, с цел да отвлича вниманието му. Нито Грей, нито тя забелязаха, когато Тимъти поведе леко разрошената Дру към залата за танци.

— А, Грей, ето къде си бил. Търсех те под дърво и камък. Не съм предполагал, че ще те намеря на интимна среща със собствената ти жена — сър Дейвид подсвирна, а лицето му се изкриви в насмешлива физиономия. — Избирай по-подходящи места, приятелю, по-подходящи от това.

— Прав, сте сър — усмивката на Грей не бе ни най-малко разкайваща се. — Но цветята, лунната светлина... — сви рамене той.

— И тази красива жена. Зная, зная. Не съм толкова стар, че да забравя тези сладки усещания — сър Дейвид грейна, като придоби лукав вид. — Но знаеш ли какво, видях как Хейтън танцува с жена ти, а после разговаря с двама ви до фонтана. Внимавай с този човек, Грей.

Сериозният поглед на сър Дейвид се премести върху Лиз.

— Вие също, скъпа. Интересът на този мъж не е толкова платоничен, колкото би трябвало. Бъдете нащрек преди той да е постигнал това, което иска, без да се усетите.

Лиз потисна смеха си при това свръхсериозно предупреждение. Графът не представляваше заплаха за нейната добродетел. Наистина, след опита ѝ с дори не напълно изразения плам на Грей, никой друг мъж не би могъл да стане опасен за нея. Все пак, тъй като не искаше да обиди този дружелюбен семеен приятел, тя кимна сериозно.

Грей знаеше точно колко обигран бе Хейтън в подхода си към жените. Навремето — когато и двамата бяха по-млади — те не само че

повече си приличаха, но и бяха в съревнование за доказване на способностите си в това отношение. Той бе преминал в една фаза на зрялост, каквато липсваше у Хейтън. И въпреки, или тъкмо заради тази прилика, му бе трудно да не гледа на този мъж като на опасност за него и Елизабет.

— Но, Грей, аз имам една по-делова причина да те търся. Обсъждах ирландския въпрос със Салсбъри и дойдох да те помоля да се присъединиш към нас в клуба... в случай, че твоята мила съпруга позволи това.

Грей имаше подозрение, че Дейвид използваше ирландския въпрос за параван на действителния предмет на разговор тази вечер, както и на много от предишните: този за търговията с бели робини. Той погледна към жена си със съжаление.

— Трябва да вървя и тъй като сър Дейвид, като компенсация за това, че ме отнема от приятните за мен занимания, ще ме закара с неговата карета до Брант Хаус, аз ще оставя нашата за вас, Юфемия и Дру.

— Разбира се, момчето ми — съгласи се сър Дейвид с широка усмивка. — Разбира се, че ще те закарам.

Лиз щедро даде съгласието си на Грей и се усмихна на сър Дейвид. Никога и не бе съществувала възможност да постъпи по друг начин.

Изтощена от още един натоварен ден и от дългата вечер, Лиз усети как клепачите ѝ натезават, докато Ани прекарваше бавно и ритмично по гъстата ѝ червена коса четка със сребърна дръжка. Градът бе тъмен, но петлите в провинцията скоро щяха да предизвестят за приближаването на утрото.

— Тази вечер в стаята на прислужниците в Кимбъл Хол чух нещо любопитно относно някои събития, отвеждащи до вашата злополука с каретата.

Сините очи се отвориха широко, а сънят се разпръсна при тази неочаквана новина, засягаща въпроса, който рядко излизаше от ума на Лиз. Както бе обичаят, Ани и прислужничките на Юфемия и Дру бяха ги последвали към бала в отделна карета. Лиз не се съмняваше, че Ани бе разпитвала момчето, с което излизаше, както бе обещала, но до този момент не бе подхващала тази тема.

— Какво бе то? — меко настоя Лиз, прекалено нетърпелива да чуе новината, за да губи време в заобикалки.

— Мистър Елисън бил повикан от мистър Бийтън, кочияша, който е докарал вас, племенницата и братовчеда на дука до Лондон, за да помогне при улавянето на кон, който се бил подплашил от градската тълпа. Лакеят бил оставен да наглежда екипажа, но изкушен от една гостоприемница, където намерил лакеите на трима други благородници, влязъл и изпил по чаша с тях.

— Знаем ли кои са тези други трима благородници, при които са работели лакеите, изкушили Стебинз?

— Да — Ани разтревожено вдигна глава. — Но първо, госпожо, трябва да ми повярвате, че Стебинз е добър човек, работи усърдно и никога преднамерено не би направил нищо против господаря си.

Лиз разбираше, че момичето се страхува, да не би да навреди на другия човек.

— Вие ми правите голяма услуга, Ани — усмихна се тя насърчително, — която няма да забравя. Нито ще позволя това, което ми казвате да създаде неприятности на Стебинз.

Ани въздъхна облекчено.

— Те са прислужници на маркиз Блес, виконт Диъборн и граф Хейтън.

Светлокафявите очи срещнаха тюркоазните в огледалото, обковано с позлата, и горда усмивка заигра по устните на прислужницата, едно по-топло отражение на мрачното изкривяване на тези на господарката ѝ.

— Опитах се да измъкна нещо от моя Джеръми, но подобна информация може да му струва работата и затова съм сигурна, че не е я споделял с никого.

— Без съмнение е така — веднага се съгласи Лиз, като по този начин печелеше доверието на момичето, докато в същото време обмисляше една нова молба. — Възнамерявам да направя всичко възможно, за да разоблича виновника за тези подозрителни произшествия с моя съпруг и ти благодаря за това, че ми помогнахте да се придвижа по-близо до целта си. Сега искам да те помоля още нещо, което може би ще ме отведе по-близо до истината.

Лиз забеляза породилото се в кафявите очи вълнение и разбра, че е улучила тона, с който да заинтригува момичето.

— Бих оценила много, ако и за в бъдеще ми съобщавате всичко интересно, което чуете в домовете на посещаваните от мен хора.

Ани дръзко се усмихна.

— Може дори да ми се удаде да задам някои въпроси на прислужниците долу в стаите или другите, които чакат заповедите на господарите си горе, и да узная други полезни подробности — каза тя, като потри ръце с очевидно удоволствие. — Никога не съм предполагала, че ще ми се случи нещо по-интересно от това, което чета в евтините долнопробни романчета.

Като поглаждаше разсеяно свършено скроеното си сако за езда, Лиз насочи красивия си дорест кон покрай паметника на Албърт и по алеята надолу. Бе почти обяд, но все още беше рано, за да започне традиционното за една дама сутрешно яздене.

— Ние с Тимъти винаги оценяваме съдействието ти за уреждането на нашите срещи, особено сега, когато той е толкова зает в преглеждане на архивите — започна колебливо Дру, като хвърли поглед на красивия младеж, който яздеше от другата страна на Лизи. — Но какво те накара да ни събереш толкова рано тази сутрин?

— За да поговорим сериозно, нещо, което вярвам, че сте очаквали.

Макар че Лиз яздеше между тях нито срамежливия Тимъти, нито изчервилата се Дру не поглеждаха в нейната посока. Тя се обърна първо към последната.

— От няколко дни се опитвам да увеща майка ти, че може, без да се страхува да ви остави под моя опека, но знаете, че тя ме смята за неблагонадеждна в това отношение... може би с право, както показват събитията през последно време — тонът на Лиз съдържаше известен упрек, какъвто неговите обекти никога преди не бяха долавяли.

Дру с изненада се обърна, за да погледне Лиз по-добре. Това я накара да залитне. Макар и да възвърна равновесието си, тя безвъзвратно загуби онази напълно отпусната поза на ездача, който държи жребеца в свършен контрол.

— Имаш пред вид онова, което видя снощи, нали? — запита разтревожено Дру, докато прехвърляше поводите и камшика от едната в другата си ръка, маневра трудна за изпълнение, след което се наведе да погали добре обучения кон за това, че не трепна при преместването

на тежестта. — Смяташ да ни нахокаш за нашето поведение и за това, че така глупаво сме рискували.

— Ще ви изтъкна неподлежащия на съмнение факт, че подобни действия в бъдеще ще направят за мен невъзможно да ви помагам да се виждате.

Лиз не си направи труда да ги предупреждава за възможните последствия от такова почти публично поведение. Те знаеха не по-зле от нея, че лейди Юфемия не би се подвоумила да заточи момичето в провинцията до края на сезона и този път да я държи там под стриктно наблюдение. След изреченото на тих глас предупреждение Лиз остави думите ѝ да произведат необходимото впечатление, докато тримата спираха пред високо извисяващ се бряст.

Тимъти бе този, който отговори на тази справедлива критика.

— Предполагам, че това е била причината да ни повикаш. И аз, като кандидат за депутат, трябваше да помисля, преди да позволя това да се случи.

— Разбираш, нали? Добре, тогава няма нужда да говорим повече по тази тема — кимна Лиз. — Сега да преминем на по-важни въпроси.

Тимъти и Дру размениха изплашени погледи.

Без да обръща внимание на това, Лиз старателно повтори информацията, която бе получила от Ани предната нощ, или по-скоро тази сутрин.

— Така че — каза в заключение тя — предлагам да бъдем нащрек всеки път, когато се озовем в компанията на тези благородници и техните семейства. Може би дори да претърсваме с очи домовете им, когато сме поканени там.

Облекчени от това, че се разминаха само с предупреждение, макар и сериозно, двамата приеха с радост перспективата да продължат дебненето. Тази задача, както винаги, придобиваше особено значение поради необходимостта да се докаже невинността на Тимъти по отношение на злонамерените слухове и грозните лъжи.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Мекият, плътен звук на ловен рог изпълни късния следобед. Сигналът за края на лова за този ден бе добре дошъл за Лиз. Тя отпусна стегнатата си стойка, като наведе към земята цевта на пушката, която все още държеше. Грей, още неколцина гости и техният домакин — граф на Хейтън, направиха същото.

Лорънс, който я наричаше Лизи — за раздразнение на Грей, се бе похвалил, че последното му гюме в падината, добре прикрито в основата на горист хълм, е съвършено избрано. Тъй като Лиз не знаеше нищо за неговия опит като ловец, тя приемаше това като хвалба.

Въпреки факта, че лекцията му не позволи на Лиз да обмисли и да осъществи плана си, тя бе благодарна на Грей, че ѝ спести неудобството да пристигне за уикенда в „скромната“ — с десет спални — ловна къща на графа, съвършено неподготвена за непознатото преживяване. Нейният съпруг ѝ бе обяснил подробно техниката на британската стрелба по птици. Разликата в терминологията за американците — лов на птици, а за британците — стрелба, обясняваше най-точно, според нея, причините за отвращението ѝ.

Предния ден, в частния им вагон, докато пътуваха към селото, което бе най-близо до мястото на лова, Грей ѝ обясни, как викачите — мъже в дълги бели палта — се движат през гората и удрят с пръчки стволовете на дърветата, за да изкарат птиците от скривалищата им. Ловците чакат, докато небето се покрие с птици, и с помощта на двама слуги започват обстрелването с три пушки. Мъжът отдясно подава на стрелеца зареденото оръжие, което, след като се изпразни по пернатите цели, преминава в ръцете на мъжа от вляво. Очите на ловеца не бива да се отклоняват от небето, докато не прозвучи второто изсвирване на рога, което известява идването на виканите и края на поредната стрелба.

Водена от желанието да докаже, че не отстъпва на нито един от присъстващите мъже, Лиз участваше в лова, въпреки че го приемаше

като безсмислено кръвопролитие. Всяка от трите „стрелби“ за деня унищожиха по неколкостотин птици и това избиване не можеше да бъде оправдано с теорията на Лорънс за прочистване на околността от вредители. Въпреки че винаги имаше много горски гълъби, сред простреляните птици наредени за оглед, се срещаха и доста други видове.

Гледката на освободените кучета, които душеха птиците, паднали при последния залп, отвращаваше Лиз. Английските ловци правеха безсмислено унищожение, което тя никога не би нарекла спорт.

— Моля? Не е спорт? — веждите на Лорънс се извиха презрително нагоре в отговор на обидата, нанесена от една представителка на женския пол, която стоеше сред най-добрите стрелци на Англия само защото от съжаление ѝ бяха позволили да участва в мъжката игра.

Лиз не бе усетила, че мисли на глас. Тя се изчерви, но не се предаде:

— Къде е спортът, когато в небето има толкова птици, че е трудно да не уцелите нито една? Какво удоволствие може да се получи от безсмисленото избиване?

Грей бе очарован от прямата оценка на Елизабет, при която графът онемя. Тъй като все пак не бе сигурен как ще реагира Хейтън на такъв публичен упрек, отправен от жена, той застана до нея, за да я защити. В този момент другият проговори:

— Съжалявам, ваша светлост — зад изкуствената му усмивка се криеше подигравка. Демонстрирайки желание да успокои жената, Лорънс искаше да покаже на тези, които ги наблюдаваха, че проблемът е неин. Той искаше да им внуши, че тя се е оказала съвсем не толкова нечувствителна към кървавите спортове, както твърдеше, и че макар да се бе оказала отличен стрелец, нейното място не бе на това мъжко занимание. — Повярвах, когато казахте, че харесвате лова като спорт.

— Разбира се, но в спорта трябва да има честно съперничество — отвърна веднага Лиз. Сините ѝ очи припламнаха в отговор на снизходителното отношение към нея. — Според това определение ловът трябва да изправи очи в очи ловеца и жертвата.

Тя нямаше да позволи на този мъж да я третира като предвзета дебютантка, която едва потиска поривите на стомаха си при вида на

кръв.

— Вие играете нечестно, като плащате на други да подгонват дивеча към вас, за да го застреляте и после да оберете лаврите.

С Грей зад гърба си Лиз твърдо посрещна втренчения поглед на Лорънс. Тримата други стрелци и дори слугите им, които стояха на дискретно разстояние от господарите си, ахнаха. Лиз погледна назад с надежда за подкрепа, когато Грей нежно прегърна силните ѝ рамене. На лицето му тя видя изписано открито възхищение и при тази гледка остана безмълвна.

— Ясно — усмихна се Лорънс, докато погледът му прескачаше между събеседницата му и мъжа ѝ. Тук имаше възможности, интересни възможности. — Смятате, че вашите начини за лов са по-спортсменски от нашите?

Лиз кимна и вдигна високо главата си.

— Аз и сънародниците ми намираме, че тръпката в лова е да търсиш дивеча и да уцелиш тичащ елен или летяща птица без чужда помощ. Истинският спорт е състезание между природните инстинкти на животното и уменията на ловеца.

— Правилно — съгласи се Грей с емоционалните, но и логични аргументи на жена си. Ловът не бе любимото му развлечение, но нейният начин му се видя по-интересен от този, който бе принуден да използва сега.

Лиз бе доста изненадана от подкрепата на мъжа си. Тя мислеше, че го е ужасила с дръzkото си поведение, което със сигурност бе всичко, което той я бе помолил да не прави.

Развеселен от объркването, което неочакваният му отговор предизвика у жена му, Грей си помисли, че това можеше да се очаква. Тя нямаше откъде да знае погребаната, но все още тлееща антипатия между него и графа. Лорънс заговори отново:

— Всеки „мъж“ за себе си, а? Без господари и слуги? Определено доста демократичен възглед — Лорънс все още се усмихваше, но вече по друг начин, а очите му издаваха странна възбуда. — Добре, кажете ми каква тактика използвате в Америка при този лов, за който твърдите, че представлява по-голямо предизвикателство.

— В Уайоминг ние излизаме преди изгрев — слънце — започна Лиз въпреки смътното усещане за някаква опасност. Тя рядко

отминаваше предизвикателствата, а това беше. Нямахме намерение да се предава и сега. — Всеки ловец взема само една пушка. Групата се съпровожда от добри ловни кучета, но не и от слуги, тъй като ловците сами зареждат оръжията си. Те разчитат само на собствените си умения и опит да открият най-подходящото място за засада. Те много рядко са чисти като вашите предварително подготвени заслони и ловците никога не се връщат неизкаляни. Освен това, не убиваме повече дивеч, отколкото можем сами да носим и да използваме.

— Добре, от името на всички истински англичани аз приемам предизвикателството ви — странното задоволство, придружаващо думите на Лорънс, плашеше Лиз. Изглежда тя го бе засегнала сериозно. — Утре ще се състезаваме в лова по начина на вашите сънародници от Дивия американски запад, за който слушахме толкова много, и отново ще докажем, че сме по-добри.

Това разрешение на конфликта между Хейтън и съпрузите Ашли завари другите трима благородници неподготвени и не съвсем ентузиазирани. Въпреки това никой от присъстващите мъже не искаше да признае, че една жена, при това американка, може да ги превъзхожда в спорт, който е привилегия на мъжете аристократи. Може да бе изключително красива и най-интересната през сезона, но...

Лиз вдъхна миризмата на росната земя себе си и аромата на млади листа и пролетни цветя. Малко повече от час бе изминал, откакто предизвиканите ловци се изгубиха в предутринния здрач, а тя и Грей вече бяха свалили по четири птици. Началото беше добро.

По време на продължителната вечеря предната нощ Лорънс начерта плана на лова, като се придържаше стриктно към американските стандарти на Лиз. Разделени по двойки от съображения за сигурност, шестимата участници в състезанието потеглиха от хижата в едно и също време. Те се договориха да стрелят само по летящи птици, за да избегнат случайно нараняване на друг ловец. Победител щеше да бъде не стрелецът, който свали най-много, а този, който пръв занесе в хижата десет птици. Там леля Хелена и съпругите на ловците, с изключение на Лиз, щяха да чакат, за да потвърдят победата. Жените, които обикновено бяха осъждани на отегчение и самота по време на лова, сега се зарадваха на ролята си в състезанието.

Веселието им се предаде на първоначално намусените ловци и събитието започна със смях и приповдигнато настроение.

Докато Лиз се промъкваше напред с изострена бдителност и търпение, необходими за успеха, мислите ѝ се върнаха на предните две разочаровали я вечери. Първия ден, веднага след пристигането им и леката вечеря, Лорънс отведе мъжете в билиардната зала, като остави Лиз учудена от наличието на такова помещение в ловна хижа. Веднага след като мъжете се оттеглиха, жените, предвождани от твърдата ръка на педантичната и изключително благоприлична леля на Лорънс, Хелена, си легнаха рано в самостоятелните си стаи. Това обстоятелство попречи на Лиз да приложи плана си да закриля и да предпазва от опасност Грей.

Предната вечер тя възнамеряваше да осъществи това намерение и да свърши още нещо. След края на вечерята и разговорите около предстоящия лов Лиз търсеше възможност да благодари лично на Грей за подкрепата по време на противопоставянето ѝ с Лорънс. За съжаление леля Хелена отново я лиши от надеждата да остане насаме със съпруга си. Като домакиня на уикенда възрастната жена бе подготвила план за запълване на втората вечер на гостите. След отегчително дългата игра на шаради с персонажи от гръцката митология и библейските притчи тя смяташе да приключи вечерта с поучителни четива, като се надяваше те да събудят покорност у дамите и да ги отвеждат в леглата.

Въпреки че часът трудно можеше да се приеме за късен, Лиз нямаше друг избор, освен да се присъедини към дамите и да се оттегли. Мъжете бяха останали в приемната, за да играят хазарт и да обсъждат сериозните политически проблеми, които рядко споменаваха в присъствието на благодетелните си съпруги, защото чистосърдечно смятаха, че трябва да ги предпазват от жестоката действителност.

Крясъците на уплашените птици заглушиха шума от приближаващите стъпки и привлякоха цялото внимание на Лиз към небето. Тя вдигна цевта и звукът от двата едновременни изстрела бе последван от падането на две птици.

— По пет за всеки, Грей! — каза Лиз — На средата сме!

Последвалият стон и ударът в земята на нещо доста по-тежко от птица я стреснаха и я накараха да се огледа наоколо. Грей седеше в

папратта и стискаше бедрото си. През побелелите от здравата хватка пръсти се процеждаше кръв.

— Помощ! Повален ловец! — силно извика Лиз, докато презареждаше пушката си. След като извика още веднъж, тя застана на колене до падналия мъж, дръпна хлабавия шал от врата си и като отстрани ръцете му от раната, започна да увива ярката коприна в груба превръзка.

— Не мислех, че ловците, с които излязохме, се целят толкова зле — промърмори с отвращение Лиз. Тя все още трепереше вътрешно, докато се мъчеше да завърже краищата на аления шал с привидно спокойствие. Отговор не последва и тя се вгледа в очите, които не издаваха нищо.

— Колко глупаво от моя страна — призна Лиз заблуждението си. Очевидно това бе покушение. — Разбира се, че не се целят зле — каза тя и в същото време се чудеше дали един от ловците преднамерено е стрелял по Грей, или някой друг обикаляше наоколо и бе използвал състезанието, за да прикрие мръсното си дело.

— Няма значение — заяви тихо Грей. — Раната е незначителна — сякаш за да потвърди думите си, той се опита да стане.

— Не се прави на глупак! — каза Лиз и се притисна към гърдите му, като го принуди да седне отново. — Съгласна съм, че ако куршумът премине чисто, без да засегне костта, както сега, раната не е опасна за живота, но без подходящо лечение може и да стане опасно.

Легнал удобно върху меката папрат, с огнената красавица, притисната до него, Грей се съгласи, че наистина ще е глупак, ако упорства. Той я прегърна и я привлече към себе си, като докосна с носа си нежното място под ухото ѝ.

За момент Лиз се отпусна, но после направи опит да се отдръпне.

— Другите идват.

— Да — съгласи се Грей, без да пуска жената, която му принадлежеше според божиите и човешките закони. Вместо това устните му преминаха по поруменялата от хладния утринен въздух страна към нейните устни. Отначало само очертаваше нежните ѝ контури, но това не му бе достатъчно. Седмици наред той търпеливо изчакваше своята невеста, но търпението му вече бе към края си. Грей бе сигурен, че скоро, съвсем скоро, това изчакване ще свърши. Дори сега, в това крайно неподходящо време и място, като усети познатия

вкус на сладко вино в меките устни, той почувства как страстта му се разгаря.

— Наистина, повален ловец! — висок смях прекъсна уединението на двойката. — Но, струва ми се, нашата помощ не е необходима, нали?

Хор от кикот и подигравки, приглушени заради присъстващата дама, се понесе откъм четиримата, които бяха пропукали стената на своята невъзмутимост.

Грей веднага пусна жена си и само за момент улови изражението на объркано задоволство, почти блаженство, изписано на лицето ѝ, преди притеснението да го направи ярко като огнената коса. Ситуацията показваше, че няма смисъл да проявява повече търпението си.

— Правилно сте чули. Аз бях повален — Грей сложи Елизабет до себе си, за да се поизправи. — Някой от вас да има нещо общо с това?

Дразнещият смях спря моментално, заместен от стреснато мълчание.

— Сигурен ли сте, че не сте се простреляли сам? — наруши Лорънс тишината.

Лиз скочи на крака и гневно се противопостави на графа:

— Дватамата стреляхме едновременно в небето и аз видях да падат две птици.

Лорънс сви рамене:

— Всички чухме изстрелите и тъй като ловуваме по двойки, местонахождението ни в този момент лесно може да се установи. Ето защо, какъвто и неприятен „инцидент“ да е станал тук, може да се докаже, че никой от нас не е виновен за това деяние — той нарочно употреби думите, които Грей винаги използваше в подобни ситуации.

— Разбира се, че не сте — съгласи се веднага Грей. — Сигурно сме имали нещастieto да попаднем случайно на пътя на някой браконьер — бързо отклони той разговора от въпроса за вината. — Това, което ме тревожи повече, е връщането в хижата и необходимостта от лекарска грижа за тази неприятна рана, която няма да ми позволи да докажа, че съм по-добрият стрелец.

Останалите мъже отговориха на тази шега, предназначена да върне доброто им настроение, с преувеличени хвалби за собствените си успехи. Докато те със смях спореха за евентуалния изход на

състезанието, Грей се замисли. Той вярваше, че е напълно способен да се придвижи сам до хижата и да се погрижи за раната си без ничия помощ, но реши да се остави на техните грижи, за да не възбужда спорове, а и за да достави удоволствие на Елизабет, като приеме лечението, което тя предлагаше с трогателна загриженост.

Когато най-сетне след безотговорното според Лиз забавяне Лорънс и останалите се забързаха да уреждат пренасянето на Грей, тя остана сама със съпруга си. Като осъзнаваше много добре какво се бе случило между тях, преди да дойде помощта, както и нетактичността на гневната си реакция, която наложи Грей да успокоява положението, Лиз не можеше да намери думи за свое извинение. Мъжът до нея бе пребледнял. Той се бе отпуснал назад със затворени очи. През импровизираната превръзка се процеждаше кръв. Лиз бе благодарна на съдбата, че хижата не бе много далече и че след учудващо кратко време графът се появи. Той пристигна с товарна каруца, придружен от двама яки слуги, които веднага накара да преместят внимателно ранения херцог върху покритата с одеяло пейка.

Лиз отказа на предложението да седне отпред, на пейката до коларя. Вместо това, като пренебрегна благоприличието, което изискваше нейното положение, тя скочи в колата и отново седна до мъжа си. Още преди колелата да направят два оборота, тя се почувства объркана от погледа му, който остана върху нея до края на неудобното, но за щастие кратко пътуване.

Ловът бе започнал толкова рано, че още преди обяд докторът приключи с обработката на раната и Грей бе преместен на леглото в стаята за гости, която бе определена за него. Тази стая, както и останалите девет, бе обзаведена така, че да се подчертае грубата ѝ привлекателност. Дебелият дъсчен под се допълваше от обикновена черга, газените лампи бяха заменени със свещи в прости калаени свещници, а тежките железни легла бяха покрити с дебели везани покривки.

Не позволиха на Лиз да присъства на работата на лекаря и през това време тя успя да се отърве от тясното сако на ловния си костюм, но веднага след това получи разрешение да се върне в стаята на Грей. Съпругът ѝ, облечен в скромна бяла нощница, лежеше облегнат на куп възглавници. Лиз остана при него през целия следобед, като се

дразнеше, че не им позволиха да останат насаме. Тя искаше да му зададе няколко въпроса за източника на ужасната заплаха, която той не можеше да отрича повече. Не можеше повече да я залъгва с приказки за „случайни произшествия“. Не и този път, след като тя прие толкова неубедителни извинения за предишните произшествия. Трябваше да се опита да обсъди това с него още първия път.

За съжаление нетърпеливото ѝ очакване не бе възнаградено. Не ги оставиха насаме нито за миг. Леля Хелена се въртеше около ненамаляващата тълпа от посетители, които влизаха и излизаха, решени да ободрят дука с глупави игри и с още по-глупави празни приказки. На мъжете скоро им омръзна и намериха извинения да напуснат, но съпругите им станаха още по-настойчиви във вниманието си.

Особено Диъдри. Още щом лекомислената, но много красива млада жена влезе в стаята, Лиз присви очи. Предната вечер Диъдри я бе уведомила, че навремето е била сгодена за Грей. Това, разбира се, било преди женитбата ѝ със „скъпия Артър“, който бе почти три пъти по-стар от нея и чиято титла, макар и не толкова висока като тази на Грей, без съмнение го бе направила чудесна партия за брак. Това обстоятелство накара Лиз да се замисли за бедната Дру и маркиз Поксуел.

Предишната нощ Лиз се забавляваше с тази жена и почти ѝ съчувстваше. Сега, когато тя настоя да придърпа един стол до леглото на Грей, сякаш искаше да бъде по-близо до него от съпругата му, търпението на Лиз започна да се изчерпва. Това усещане се засили от непрестанното ѝ гукане и докосванията, които бяха почти милувки.

— Диъдри, изглежда тази рана е по-сериозна, отколкото смятах. Усещам се все по-отпаднал — най-после Грей долови признаците на ревност у Елизабет и се почувства едновременно развеселен и поласкан. И понеже бе запознат с непредсказуемостта на реакциите ѝ, той реши, че ще е най-разумно да прекрати тази сцена. Освен това, въпреки че Диъдри бе убедена в обратното, той никога не бе понасял нейното празно дърдорене и досадните ѝ ласкателства. — Надявам се, че няма да те засегне желанието на един ранен мъж за усамотение и няколко часа почивка под грижите на жена му.

Лиз не бе сигурна дали Грей добави последните думи заради нея, или само за да се отърве от досадницата. Независимо от причината, тя

бе поласкана. Омъжената Диъдри даде ясно да се разбере, че възнамерява да поднови връзката си с Грей, и ако Лиз трябваше да гледа още веднъж как тази жена пърха с мигли и гали силната мъжка ръка... Слава Богу, че това не продължи.

Дебелата врата се затвори след Диъдри и досадната леля Хелена, като остави Лиз в тясното пространство с Грей за неопределено време. Тогава тя разбра, че това е възможността, която очакваше. Лиз реши твърдо да иска отговори. И въпреки че се опитваше да не мисли за другата причина, която я караше да очаква с нетърпение да остане сама с него, сърцето ѝ заби лудо.

— Грей — като потискаше греховните мисли за скорошната близост, Лиз се обърна към съпруга си с решимост, подсилена от все още бушуващия гняв към Диъдри, — защо някой се опитва да те убие?

— Да ме убие? Не мисля — отвърна разсеяно.

Грей, като се опитваше да се освободи от купчината възглавници, с помощта, на които го бяха изправили. — Очевидно си забравила последния път, когато се опита да обсъдиш този въпрос с мене насаме.

Тюркоазните очи се разшириха, вперени в ръцете му, които разкопчаваха нощницата.

— Тогава те уверих, че следващия път, когато останем само двамата, ще направим нещо далеч по-приятно — с едно леко движение Грей издърпа бялата дреха през главата си и с отвлечение я захвърли настрана. Това движение раздвижи силните му мускули. — Мразя тези неща.

Лиз бе зашеметена от вида на голото му тяло. Дъхът ѝ спря някъде между гърдите и гърлото. Очевидно този мъж, който сега бе седнал спокойно в леглото си почти или съвсем гол, не бе прекарвал цялото си време на креслото в парламента или зад бюрото си. Тя бе попадала в ръцете му, притисната към него, достатъчно често, за да познава неговата сила. Сърцето ѝ все още биеше лудо при вида на безсрамната, открито заплашваща мъжественост. Погледът ѝ премина от широките гърди през стегнатия корем до небрежно покритите хълбоци.

Грей наблюдаваше как в блестящите ѝ очи страхът се бори с удивлението. Победата на второто го накара да се усмихне разбиращо. Въпреки това той се престори, че погрешно е възприел реакцията ѝ. С насмешливо повдигнати вежди запита:

— Изненадана си, че предпочитам да спя без тази безполезна обвивка?

Лиз се бореше с море от неопределени емоционални и чисто физически отговори. Тя се вкопчи в мисълта за своя план да му осигури поне минимална защита. Пренебрегна копнежа и интереса към непознатото и направи една смела стъпка напред:

— Прав си. Няма смисъл да губим време за обсъждане на опасността, когато можем да предприемем нещо, за да я намалим.

Очите на Грей се разшириха, стреснати от неочаквания ѝ отговор:

— Да я намалим?

— Да.

Лиз застана на една стъпка от леглото, но успя да задържи погледа си върху лицето му, макар да виждаше възбуждащо широките му рамене и гърди. Тя започна да говори:

— Като обмислих задълбочено проблема след онази нощ, когато колата ни загуби едно колело — Лиз бе удивена от твърдостта на гласа си, въпреки че отвътре трепереше, — аз стигнах до извода, че като първа стъпка за защита ти трябва да се сдобиеш с наследник.

Грей леко поклати глава, като се опитваше да разбере смисъла на думите ѝ.

— Това не е защото мисля, че Тимъти е свързан по някакъв начин с тези „произшествия“ — побърза да добави Лиз, като се страхуваше да не би Грей да я разбере погрешно, — но може би липсата на човек, който да поеме вината на нападателите, ще ги забави.

Грей продължаваше да клати глава и Лиз реши, че той отхвърля логиката на плана ѝ. Тя се опита да обясни по-ясно:

— Не разбираш ли? Ако имаш наследник или видима причина да се смята, че ще се сдобиеш с такъв в скоро време, враговете ти не могат да очакват Тимъти да бъде обвинен за твоята смърт. Сега разбираш, нали?

С нарастващо удоволствие Грей гледаше как Елизабет трепери по начин, който самата тя обикновено презираше. Дни и седмици той изчакваше невестата си с търпение и нежност и желанието му да я обладее растеше все повече и повече. Сега тя стоеше тук и сама предлагаше това. Съвсем присъщо на неговата пряма съпруга бе да

постъпва така, както никоя друга благовъзпитана жена не би и посмяла — да направи предложение на мъж, пък бил той и собственият ѝ съпруг. Смях изпълни стаята. Грей се пресегна и привлече Лиз до себе си.

— Тогава — Грей най-сетне се усмихна на жената в леглото си — нека с всички средства да приложим плана ти за моята защита.

Той бавно измъкна иглите от косата ѝ и прокара пръсти през буйния огън. Насмешката в усмивката му изчезна при спомена за дългите нощи, прекарани в копнеж по нея. В мечтите му ярките ѝ буйни коси представляваха чудесен фон за чувствените съблазни на нейното тяло. Воден от желанието да види този свой сън наяве, Грей разпръсна косата ѝ, по-мека, отколкото някога си бе представял, положи я нежно отгоре и с нарастваща страст започна да разкопчава строгата ѝ блуза. Той бе прегръщал Елизабет достатъчно често, за да знае, че тя мразеше и рядко носеше, а и заради тънкия си кръст не се и нуждаеше от корсет. И сега, след като свършеше с копчетата, между него и чувственото ѝ тяло нямаше да остане нищо, освен финото, почти прозрачно бельо, което той бе избрал за нея в Париж. Сякаш светкавици изскочиха от очите му, когато осъзна това.

Поразена от чудесната близост на мъжа, Лиз не можеше да се движи. Скоро тя се изгуби в мъглата на дивата страст. След като разкопча блузата ѝ, Грей започна да я целува с върха на устните си. Той тръгна с нежно докосване от бялата ѝ шия надолу към гърдите, покрити с тънка шемизета, която се подаваше под разтворените краища на блузата ѝ. Въпреки че нежният памук я разделяше от неговите устни, горещи тръпки се разпръснаха по тялото ѝ и скоро тя се разтърси от техния огън.

Неволният отговор на Лиз го накара да свие устни със задоволство. Решен да я види толкова жадна за него, колкото и той за нея, Грей си наложи да успокои пламъците на страстта си. И вместо да разкъса бельото, както диктуваше неудържимото му желание, той се сгуши в нежната гънка на гърдите ѝ. С всеки изминал миг усещаше все по-плътно непристегнатите, едва покрити гърди и това оживяваше представата за нейните скрити прелестите, напирасци през крехката дантела. Изведнъж усети, че желае да я гали и в същото време да се нахвърли върху нея. Това чувство бе толкова непознато за него, човека, известен с леденото си спокойствие, че го разтърси из основи. Тази

жена му действаше така, както никоя досега. Той застина в опит да се овладее.

Потъваща във вихъра на страстта, Лиз усети учестеното му дишане. Това скъса невидимите окови, които я държаха неподвижна. Ръцете ѝ описаха очертанията на мускулестите рамене, като се наслаждаваха на силата им, преди пръстите да се впият в черните кичури над врата му.

Усещането, породено от плахите ласки на Елизабет, отслаби задръжките на Грей. Той искаше внимателно да разтвори блузата ѝ, но сега припряно я издърпа и я захвърли на пода. И въпреки заплахата да изгуби контрол над себе си, той не можа да затвори очи пред изкушаващия вид на фината, почти прозрачна шемизета, която допълваше еротичната гледка. Гърдите ѝ, дори сега, когато тя лежеше, бяха едри и чувствени. Грей се наведе, за да погали с устни гладката като кадифе кожа и в същото време пое с дланите си благодатната им тежест. Силна тръпка премина през тялото на Лиз, тя изстена и инстинктивно се притисна още по-плътено към него. Грей се отдръпна леко, за да премахне последната бариера и да позволи на очите си да се насладят на гледката.

Палците му описваха кръгове около гърдите ѝ и постепенно се приближаваха към средата. Лиз гледаше безпомощно и искаше това да спре и в същото време да продължи към непознатия край. Чувственото мъчение пробуди у нея такова удоволствие и болезнена необходимост, че тя простена отчаяно.

Това бе дивият звук, за който Грей жадуваше от самото начало. Той все още гледаше съблазнителната жена в леглото си. Устата му пресъхна, като видя как тя се извива в отговор на неговите ласки. Тя започна да диша все по-често, докато пръстите му галеха гърдите ѝ и се придвижваха все по-близо до върховете и стегнатите им корони.

Изгарящото му докосване събуди у Лиз такова непоносимо, изгарящо желание, че тя не издържа и премести ръцете му, така че плътено да обхванат тръпнещата ѝ плът. Главата ѝ се мяташе в екстаз, докато той галеше сатенената кожа. В този първи кулминационен миг тя изстена името му.

Грей усети как потъва бързо в дълбините на непознат огън и гладна страст, каквито не бе изпитвал досега. Тон се откъсна от нея и легна по гръб със затворени за изкушението очи, като се мъчеше да

овладее опасното си желание да я обладае веднага, защото тази грубост щеше да унищожи неочаквано събудената ѝ страст, преди да е разцъфнала напълно. За нещастие, виденията зад затворените му клепащи бяха също толкова опасни, подсилени от спомена за вкуса на сладката и възбуждаща като гореща коприна плът.

Почувствала се изоставена, Лиз се притисна към господаря на изгарящата я страст. После го прегърна и прокара нежните си пръсти през тъмните къдри на гърдите му. Също като него тя започна да го гали, като се наслаждаваше на стоманените мускули, които се очертаваха, докато той дишаше дълбоко и неравномерно.

Грей се стегна, когато тя го докосна, но не отблъсна ръцете, които гладеха твърдите му гърди, докато меките ѝ устни не ги последваха и не обхванаха плоските мъжки зърна. С дрезгав стон той се повдигна към нея, за да посрещне жадните ѝ устни. Лиз нежно обви ръце около врата му, като стенеше от удоволствие, докато езикът му я галеше и дразнеше.

Тя разбра, че Грей бе развързал полата и фустите ѝ, чак когато той се изправи, за да я освободи от тях. Завивките паднаха на пода и Лиз за първи път видя съвсем гол мъж. При вида на красотата и силата му в съзнанието ѝ отново изплува образът на пантера. В следващия момент той отново намери устните ѝ.

Нежната целувка отново я откъсна от действителността, макар, останала без дъх, да усети как Грей нежно прокара ръката си под батистените ѝ кюлоти, за да издърпа дантелените жартieri. Той продължи да я целува все по-страстно, докато смъкваше жартиера надолу по красиво оформения крак. Когато той прекъсна целувката, за да довърши досадната работа, тя вече се бе предала доброволно и изпълнена с чувственост, го наблюдаваше как нежно сваля ефирния чорап. Грей веднага направи същото с другия крак и Лиз започна да трепери, изгаряща от желание. Когато и вторият чорап бе свален, тя стисна краката си, борейки се с непознатото усещане за празнота.

Очите на Грей заискриха при вида на тази невинна страст. Целта му бе близо и той не искаше да я уплаши с безумния си глад. Затова започна отново да гали гърдите ѝ, като докосваше върховете им с устни, докато тя жадно го притисна още по-плътно. Когато накрая той пое зърното и започна да го смуче, Лиз извика, приканвайки го да бърза. С едната си ръка Грей нежно обхвана и стисна другата ѝ гърда, а

с другата развърза кюлотите ѝ и проникна до нежната кожа под тях. Съвсем скоро.

Напълно освободена от задръжките на вродения си свян, тя се изви нагоре като дъга.

Той я сложи да легне с лице към него и придърпа ханша ѝ към своя. Тя се притисна още по-плътно, когато той започна ритмично да я движи срещу себе си. Лиз го бе сграбчила, но искаше да бъде още по-близо до него, да изпита нещо непознато, нещо повече. Забила нокти в раменете му, тя започна да се извива все по-бързо. Стон се надигна в гърдите на Грей, но той не прекъсна чудесната целувка. Когато най-сетне устните му се отделиха от нейните, от гърлото ѝ се процеди звук на протест. Грей бе доволен, че нейното желание е също толкова страстно, колкото и неговото.

Лиз усещаше жажда за нещо, което само Грей можеше да ѝ даде. Тя се мъчеше да го привлече към себе си и се раздражни, когато той се забави, за да премахне последната дреха, която пречеше на това, към което се стремяха. Освободена, Лиз го притисна към изгарящото си от страст тяло. Сега, когато ръцете ѝ го прегръщаха, когато сините очи бяха потъмнели от желание и устните ѝ търсеха неговите, Грей видя мечтите си осъществени. Действителността бе несравнимо по-възбуждаща от въображението.

— Бях търпелив прекалено дълго — прошепна той. — Не мога да чакам повече.

Грей вкара пръсти в гъстата ѝ огнена коса и промуши единия си крак между нейните. Като усети възбуденото му тяло, притиснато към нейното, Лиз потрепери от удоволствие и страст. Тя отново се изви под него. Инстинктивното ѝ движение го възбуди още повече и той повдигна ханша ѝ, за да улесни бавното им сливане. Тя обви копринените си крака около него и го привлече към себе си. Моментната болка се изгуби в безумното желание да облекчи изгарящото страдание отвътре. Грей застина за миг, за да позволи на тялото ѝ да се намести, но тя се тласна нагоре, споделяйки топлината си, и той започна отново да се движи, като я отведе навътре в огнената буря на удоволствието. Лиз се страхуваше, че няма да може да понесе повече сладкото страдание, но продължи да се движи в неговия ритъм към желанието върх. Бе лудост и рай, когато те едновременно се притиснаха един към друг, Грей изстена името ѝ, пръстите на Лиз се

забиха в хълбоците му и пламъците на неописуемото удоволствие ги погълнаха. То ги остави заситени и треперещи, понесени от облака на взривилата се страст.

Докато останалите гости сигурно прекарваха още една ужасно скучна вечер, Лиз лежеше затоплена и доволна на възглавницата до Грей и галеше посребрените му слепоочия. Преди малко леля Хелена бе смутила усамотението им, като потропа силно на вратата и предвзето каза, че Елизабет трябва поне да слезе за вечеря. Със сънен глас Грей грубо я отпрати с информацията, че се нуждае от грижите на съпругата си и от спокойствие, за да бъде лечението ефикасно. Споменът от преживяното накара Лиз да се усмихне и тя целуна мъжа си по косата.

Грей мързеливо притисна устни към едната бяла гърда.

— Ти имаш най-красивите гърди на света — невероятно гладки, чудесно налети и толкова отзивчиви — той притисна лицето си още по-плътно към нежната плът. — Мразя мисълта, че трябва да споделям с друг мъж невинната гледка на тяхното съвършенство, и не ме интересува какво диктува модата. Ако зависеше от мен, щеше да носиш само рокли с яки, които се увиват около гърлото.

— О-о? — Лиз шеговито дръпна един от черните кичури, които досега бе целувала. — Разбира се, бихме могли да наложим нов стил — бални рокли с високи яки, но тогава ще прахосаме всички скъпи творения на мосю Уърт.

— Може би, но за да те убедя да следваш този стил малко по-често, аз имам специален подарък за теб.

Въпреки нежеланието да напусне удобната си поза и леката болка от незначителната рана Грей стана и отиде до един скрин до вратата. Лиз го гледаше и се възхищаваше на силното му мъжко тяло, на потрепващите мускули, когато той запали свещта и започна да рови в малка пътна чанта.

Грей бе станал, без да съобрази, че задръжките могат да накарат една жена, която току-що е загубила девствеността си, да се почувства неудобно, ако някой мъж се разхожда съвсем гол наоколо. Надвисналото напрежение в стаята и усещането за втрещения ѝ поглед го накараха да се поколебае, преди да се обърне към нея, стискайки нещо в свитата си длан.

Пламенното възхищение, което прочете в очите ѝ, премахна опасенията му. Той се усмихна широко, седна до изключителната си жена и я привлече за целувка със силната си ръка. Устните ѝ веднага му отвърнаха и изминаха няколко минути преди Грей да се отдръпне, да вдигне тържествено ръката си и да разтвори пръсти. На дланта му лежеше красива камея с цвят на въглен. Сложен сребърен филигран ограждаше овала, в центъра, на който бе гравирани двойка прегърнати влюбени.

— Този медальон не е скъп колкото сапфирите на Ашли, но за мен той е безценен. Освен това, за разлика от семейните бижута, които ще преминат у бъдещите поколения, това тук принадлежи само на тебе.

Лиз сякаш се страхуваше да докосне нежния медальон, но Грей взе ръката ѝ и го постави в нея.

— Моят дядо го е подарил на баба ми, първата Лилибет, по време на медения им месец във Венеция.

Лиз усети обичта в гласа му и го погледна с надежда. Искаше той да изпитва същата любов и към нея.

— Както виждаш — каза той и обърна украшението, — инициалите са гравирани на гърба.

Лиз погледна и видя буквите Г и Л, изписани върху черния оникс.

— Нашите инициали също са изписани — усмихна се дяволито Грей. — Може би съдбата е изпратила на втория Грейсън неговата Лилибет — той каза това съвсем спонтанно, но изведнъж съвсем сериозно се замисли дали това не бе истина.

Фактът, че Грей ѝ подарява нещо, което е принадлежало на любимата му баба, предизвика у Лиз вълнение, което я задави. Това със сигурност означаваше, че има надежда един ден той да почувства към нея поне частица от това, което тя не можеше повече да отрича, че изпитва. Лиз нежно сви пръсти около медальона — талисман на надеждата, и го поднесе до устните си.

Грей видя златистия отблясък от пламъка на свещта в следата, оставена от една кристална сълза. Той бе носил камеята на баба си, за да го пази от опасности, откакто тя я сложи в ръката му на смъртния си одър. Когато реши да я повери на грижите на съпругата си, последното

нещо, което очакваше, бяха сълзите. Колко ли още неочаквани неща ще направи неговата Лилибет?

— Хайде сега — той нежно проследи сълзата с върха на пръста си. — Какво е това?

Лиз разтърси глава и прехапа устни, но не можа да каже нищо, защото дъжд от солени сълзи последва първата.

Грей искрено желаше да я разбере и въпреки че не можа, внимателно взе медальона, постави го на масата до леглото и нежно прегърна жена си.

Утешението скоро се превърна в страст и когато нежните извивки, които отначало едва го докосваха, се притиснаха в него, предишното неописуемо удоволствие, предизвикано от допира на голата ѝ кожа до пламналите му гърди се появи отново. Грей я прегърна още по-силно и потърси устните ѝ с предишната страст. Глеещите въглени пламнаха отново и запалиха огъня на страстта. Преди да дойде утрото, Грей, с всеотдайната помощ на Лиз, направи всичко, което бе по силите му, за да зачене наследника, който според нея щеше да запази живота му.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Инцидент по време на лов? — изсумтя Юфемия. — О, Грей, кога ще започнеш да говориш смислено?

Лиз бе застанала до съпруга си и усети как той се стегна. Предната врата на Брант Хаус едва се бе отворила, когато сестра му се нахвърли върху тях като строга майка, която наказва прегрешилите си деца.

— Казаха ми, че една жена се е присъединила към ловното развлечение — съобщи Юфемия с отвращение. Веднага след заминаването на двойката някакви сплетници я бяха информирали коя бе тази жена. — Без съмнение, това значително е усложнило ситуацията... и вероятно е създадо определени опасности. — Тя впи сивите си очи в американката, чийто разговор с Хейтън ѝ бе предаден почти буквално, в потвърждение на факта, че си бе изпросила поканата за участие в мъжкото забавление.

Лиз усети обвинението в думите на другата жена и се сви, понеже все още се чувстваше виновна, задето предложи този начин на ловуване, който ги отведе сами в гората, но Грей сложи нежно ръка на рамото ѝ и я привлече към себе си.

— Достатъчно, Юфемия! — каза той и сестра му отстъпи пред неговия несравнимо по-силен поглед. Грей бе отвратен от отровата, която кипеше в думите ѝ. — Първо Тимъти, а сега Лилибет? Не само е достатъчно, но е и твърде много.

Въпреки че погледът на Юфемия бе сведен към лъснатия под на антрето, очите ѝ продължаваха да блестят като малки ахати. Незабавната реакция на Грей и това, че той използва името на любимата си баба за тази жена, ѝ показаха точно как стоят нещата между него и съпругата му. Тя никак не бе доволна.

— Надявах се да съобразиш, че този въпрос би трябвало да се обсъжда в максимално тесен кръг.

Тръпка на раздразнение премина по тялото на Грей и той многозначително кимна към дискретния и официален Елисън.

Преданият иконом продължаваше да държи вратата отворена, тъй като двойката все още не бе влязла въпреки силния дъжд, които се лееше зад тях.

Неприятна червенина покри изкривеното лице на Юфемия. Тя се обърна рязко и тръгна нагоре по стълбите. За първи път, откакто се помнеше, постъпи толкова неуместно и хвърли вината за това върху нецивилизованата американка.

— Елисън, накарай Харис, освен сандъците, да отнесе в стаите ни и личните ни чанти.

Грей изглеждаше спокоен, но Лиз усети раздразнението му, когато той я поведе към свободната всекидневна.

— Съжалявам — прошепна тя, щом вратата се затвори зад тях. Стаята бе осветена само от светлината на дъждовното небе, която се процеждаше през широките прозорци на едната стена. Те бяха потеглили от ловната хижа на Хейтън призори и пристигнаха в Брант Хаус още преди обяд.

— За какво? — раздразнението на Грей, предизвикано от Юфемия, пролича в резкия въпрос.

— Защото предизвиках Хейтън да организира лова по моите правила и това много улесни нападението срещу теб.

Тя нервно свали малката си шапка и я сложи върху масата, която използваша за семейни игри, без да обръща внимание, че разваля грижливо направената си прическа.

Това, че тя нарече графа Хейтън вместо Лорънс подобри настроението на Грей. Той се усмихна и поклати глава.

— Това беше непредвидена промяна на плановете и не тя бе причината за този изстрел. Всъщност, ако не се бе случило там, със сигурност щеше да се случи другаде.

За първи път мъжът ѝ заговори за опасността пред нея и Лиз отвори уста, за да продължи разговора по този въпрос. Грей усети намерението ѝ и се наведе към нея, като предложи на сладката ѝ уста по-добро занимание. Тя потръпна при допира на твърдите му устни и разтвори своите, готова да приеме това, което той искаше да ѝ даде. Минута по-късно Грей вдигна глава и затвори очи пред изкушението, защото сега не бе времето и мястото за ласките, към които съществуването му стихийно се стремеше. Леденият му самоконтрол явно бе безсилен пред неопитната съблазън на Лилибет.

Лиз се подпря на рамото му и като се бореше с напирещата страст, продължи опитите си да разбере нещо повече:

— Но кой би могъл да знае достатъчно, за да...

Грей отново се наведе и отпи от сладкото вино на устните ѝ, след което нежно прошепна в ухото ѝ:

— Нека не губим време, като се тревожим за това, което стана или можеше да стане, а да вложим цялата си енергия в изпълнение на вчерашното ти предложение. Горя от нетърпение да предприема тази предпазна мярка.

Устните му тръгнаха от ухото ѝ и като минаха покрай камеята, която тя гордо носеше на шията си, продължиха надолу. Лиз потрепери от спомена за яркия пламък на вчерашната им интимност и усети усиливаща се болка, породена от жаждата за неговите ласки. Тя обгърна силните рамене, впи пръсти в черните кичури над врата му и се притисна още по-плътно към красивото лице, сгушено в гърдите ѝ. Грей рязко я повдигна във въздуха, за да получи още от неустоимите ѝ съблазни.

— Срамота, скъпа — той я пусна на земята, като дишаше тежко през стиснатите си зъби, — ти би могла да откъснеш монах от молитвата му, както откъсваш мен от задълженията ми.

Като продължаваше да я държи, Грей се отдръпна назад и впи поглед в страстната жена, която от мига, в който се срещнаха, доказваше, че е способна да превърне подредения му живот в абсолютен хаос. Тя просто прекрачваше или заобикаляше всички бариери, които той бе издигнал около себе си, за да се предпази от опасни емоции и посегателства към чувствата от миналото, които пазеше дълбоко в сърцето си.

— Трябва да спреш да ме изкушаваш да остана, когато наистина не бива да го правя — обзет от мисли, които доказваха наличието на опасни чувства, Грей решително се зае с неотложните въпроси. — Човек може да загуби представа за времето след един уикенд в провинцията, особено ако той е така богат на събития като този. — Блясъкът в очите му почти разтопи Лиз. — Само че днес е понеделник. Заседанието на парламента вече е започнало и аз трябва да побързам, за да заема мястото си в горната камара.

Въпреки че наистина трябваше да бърза, Грей се наведе и я дари с още една пламенна целувка, преди да се откъсне от съблазнителната

й прегръдка. На вратата той се усмихна и нежно каза:

— До довечера...

Лиз гледаше след мъжа, който в последните двадесет и четири часа се оказа по-смайващ, отколкото си представяше в своята невинност. Тя почувства слабост от страстта, която той толкова лесно събуди. Придърпа едно кресло от масата и потъна в него, като зарови пламнало лице в ръцете си, кръстосани върху полираната маса. Когато се успокои, тя осъзна колко умело Грей я отвлече от важните въпроси, които смяташе да му зададе. Изведнъж я обзе справедливо негодувание срещу насладата от удоволствието, с което той я даряваше. Последната мисъл ѝ припомни да пише на баща си, че му прощава за измамата, която я дари с такова щастие. Това я накара да се усмихне.

Тя не знаеше колко време бе стояла така, когато Елисън се прокашля, за да привлече вниманието ѝ. Лиз вдигна поглед и се почувства неудобно, задето я завариха все още облечена с дрехите за път и то доста разрошена от ласките на Грей. Когато Елисън заговори, тя се зачуди дали, като се има предвид богатият му житейски опит, е разбрал причината за нейното притеснение.

— Ваша светлост, Ани и Дейвис вече разопаковаха сандъците с вашите рокли и дрехите на дука.

Лиз кимна. Това, че прислужницата ѝ и камериерът на Грей бяха свършили част от нормалните си задължения, не можеше да бъде причината за това посещение. Тя изчака Елисън да обясни какъв е проблемът.

— За съжаление, личните чанти, които Харис внесе по нареждане на дука, са еднакви. Харис не знае коя къде да отнесе. Ще разрешите ли да ги остави във вашия апартамент и когато имате възможност, да определите местата им. Ще трябва само да позвъните и чантата на дука ще бъде отнесена незабавно в стаите му.

— Разбира се — съгласи си веднага Лиз.

Тъй като багажът на господарите се опаковаше и разопаковаше от слуги, за благородниците бе обичайно да носят лични чанти, до които имаха достъп само те. При нормални обстоятелства тя не би нарушила неприкосновеността на личните вещи на Грей, но в конкретната ситуация един от двамата трябваше да хвърли поглед на съдържанието на двете чанти. Следвайки този логика, Лиз реши, че това може да направи и тя. С лъчезарна усмивка тя се надигна и каза:

— Ще се кача още сега и ще разпределя чантите.

— Благодаря, госпожо — кимна Елисън и на обикновено безизразното му лице се появи топла усмивка.

Още с влизането в будоара си Лиз видя еднаквите чанти, спретнато поставени една до друга в единия край на леглото. Тя тръгна към тях и изведнъж се замисли дали Грей ще дойде в леглото ѝ довечера, или ще я отнесе в своето.

Още няколко ярки кичура се освободиха от стегнатата прическа, когато Лиз тръсна глава и решително се зае с непосредствената задача. Ремъците, които държаха чантите затворени, бяха разкопчани, но тя бе сигурна, че ключалките не бяха отваряни. Като се вземеше предвид суетнята около раняването на Грей и страстната игра в последвалите часове, не бе чудно, че и двете чанти не бяха подредени много внимателно. Когато тя ги отвори едновременно, един смачкан лист хартия се изплъзна от претъпканата чанта на съпруга ѝ. Лиз се наведе да го вдигне и леко потръпна. Хартията не беше висококачествена, каквато използваша аристократите. Тя бе груба и очевидно бе откъсната от някакъв по-голям лист, вероятно от тези, с които увиваха закупената стока по пазарите. Лиз сложи листчето върху твърдата корица на една книга в ъгъла на чантата, изглади я с длан и застина.

„Спри или следващия път ще се прицелим по-добре.“

Загадъчна, но брутално ясна, грубата заплаха удари Лиз със сила, каквато сигурно бе почувствал Грей, когато куршумът бе пронизал плътта му. Тя се свлече на колене, изпълнена със страх за живота на своя любим. В следващия момент я прониза споменът за други подобни откъснати листи. Лиз скочи на крака. Въпреки че трепереше, тя се втурна надолу по стълбите към библиотеката.

Лиз започна внимателно да претърсва бюрото на Грей въпреки безмълвното учудване на Дейзи. Дейзи бе едно хубаво, пълничко момиче, съвсем наскоро повишено в домашна прислужница, след като назначиха Ани за лична камериерка на дукесата.

Въпреки че бе съсредоточена в търсенето, Лиз усети критичния поглед на прислужницата, която старателно бършеше праха от лавиците. Като реши, че ще е по-добре да отвърща на всяко предизвикателство, господарката прекъсна работата си и се усмихна топло на младото момиче.

— Доволна ли си от новата си длъжност?

— О, да, госпожо.

Дейзи направи бърз реверанс, но тъй като бе твърде близо до подвижната стълба, която използваша, за да свалят книги от най-горните лавици, тя едва не падна. И като всички честни комплексирани хора, прислужницата се изчерви много лесно. Искрящият поглед на красивата господарка накара лицето ѝ да пламне още по-ярко и очите ѝ се наляха със сълзи от срам.

На Лиз ѝ стана неприятно, задето предизвика това страдание.

— Сигурна съм, че тези стълби са направени, за да надхитряват хората. Имам предвид, че нито една жена не може я използва правилно. Мислиш ли, че мъжете са ги измислили с тази цел?

Спонтанен смях изтри сълзите на Дейзи и остави на страните ѝ само приятна руменина.

— Затова аз бърша праха тук само когато няма вероятност някой да влезе.

— Мъдро решение. Аз ще приключа скоро и обещавам да не те гледам, ако и ти ми обещаеш същото. Сключихме ли договора?

Дейзи кимна откровено, като си мислеше, че това, което се говореше сред прислугата, бе вярно. Американката бе различна и доста по-приятна от повечето представители на своята класа.

Успокоена от сключването на странната сделка, Лиз се върна към търсенето. Тъй както не би погледнала в чантата на мъжа си, ако не бе възникнал проблемът с объркването, тя не би претърсвала бюрото му без належаща причина. Но търсенето на информация, която би попречила на някого да изпълни смъртната заплаха към Грей, сега бе по-важно от доброто възпитание.

Заровени под купчина платени сметки в едно от долните чекмеджета на бюрото, Лиз откри това, което търсеше: още пет предупреждения, написани със същия лош почерк. Съдържанието им показваше, че те бяха получавани след всяко от предишните „произшествия“ на Грей. Също толкова ясно бе, че съпругът ѝ отказваше да се огъне пред заплахите, въпреки че знаеше колко опасна бе линията на поведение, която бе избрал. От една страна Лиз се гордееше със смелата му решимост да устои на натиска, а от друга, бе изплашена както никога досега.

Веднага отхвърли идеята да настоява Грей да обърне внимание на доказателствата за смъртната опасност. Той бе отказал да се огъне

пред злодеите и едва ли щеше да отстъпи пред нейните молби. Не, тя трябваше да действа сама, с малко помощ от Тимъти и Дру. След като внимателно върна нещата на местата им, Лиз стана и на излизане се усмихна на прислужницата, като се надяваше по този начин да покаже, че не е имало нищо необичайно в действията ѝ.

Тя мина покрай Елисън, без да го погледне и тръгна нагоре по стълбите, без да забележи как икономът кимна на Харис да замълчи, когато той понечи да я попита дали чантата на дука е готова.

Щом влезе в апартамента си, Лиз осъзна още нещо. По същия начин и вероятно поради същите причини тя не трябваше да казва на съпруга си какво е научила. Ако той разбере, щеше да ѝ забрани да прави каквото и да е по този въпрос. Весела искрица блесна в потъмнените ѝ от загриженост очи. Тя вече му доказа, че да ѝ забранява нещо, е загуба на време и сили, така че това не би било сериозна пречка.

Лошото бе, че с доста по-голям успех той щеше да направи всичко възможно, за да попречи на отчаяното ѝ търсене на потенциалния му убиец. Лиз бе решила твърдо да открие този злодей без оглед на средствата, които трябваше да използва, и независимо от опасностите, които това криеше.

— Ти се закле, че Грей няма да пострада, и излъга! — в нощната тишина на градината гласът на Юфемия трепереше от отвращение, заради извършеното предателство.

— Не, уважаема госпожо — моменталният отговор бе придружен от противно хилене. — Вие пожелахте това, но аз се заклех само, че Грей няма да пострада сериозно, както и стана.

Юфемия презрително изсумтя и отвори уста, за да отрече това твърдение, но облеченият в черно посетител, който се сливаше с мрака под високата ограда зад Брант Хаус, не ѝ даде възможност да продължи.

— Освен това, ако искаш брат ти да остане жив и здрав — той направи пауза, за да засили ефекта от предупреждението, — съветвам те да бъдеш по-внимателна в действията си. Като ми изпрати бележка, за да ми определиш тази среща, ти пое огромен риск, не само за себе си, но и за своите партньори.

— Ние не сме партньори — изсъска високо жената.

— Тихо! — заповедта бе категорична, макар да бе изречена тихо. — Спомни си сделката, която сключихме, за да решим проблемите и на двама ни. Запомни, че си замесена толкова, колкото и аз. По силата на това обстоятелство, което не можеш да отречеш, ние наистина сме партньори.

Юфемия бе избрала това място за срещата, тъй като бе сигурна, че никой няма да се разхожда посред нощ в градината след проливния дъжд. Облаци закриха луната и въпреки че проливният дъжд бе преминал в леко ръмене, земята бе подгизнала. Калта шляпаше под краката ѝ, когато тъпчеше от притеснение за решението, което трябваше да вземе. Да каже ли на Грей? Не. Това би унищожило гордостта ѝ, семейното име и Дру.

— Наблюдавах те — продължи посетителят със заплашителен шепот — и видях, че започваш да изтърваш нервите си. Притеснявам се, че може да се окажеш достатъчно глупава да признаеш за сделката ни. Макар да се възхищавам от сестринската ти загриженост за Грей, съветвам те да помислиш и за своето здраве, така че си дръж езика зад зъбите.

Юфемия остана в градината, след като посетителят ѝ си тръгна. Влажната мъгла проникваше през тъмните ѝ дрехи и студът я пронизваше до кости, но тя не забеляза това, замислена за истината в ясно изложените факти.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— И така, Тимъти, съществува неопровержимо доказателство, че ти не си виновен за произшествията с братовчед си. — Лиз прецени, че това уверение е необходимо, за да заличи предишната несигурност по този въпрос.

Докато повечето представители на лондонското висше общество спяха, тя придружаваше Дру в ранната утринна обиколка на парка. Лейди Юфемия все още не бе станала, а когато направеше това, не би заподозряла нищо нередно, макар те да имаха среща с Тимъти на няколко преки от Брант Хаус. Сега младият мъж седеше с двете жени в богато тапицираното купе на каретата, докато обикаля ограниченото пространство на изкъпаната от дъжда зелена площ, разположена почти в центъра на града.

— Но какво искат от Грей да престане да прави? И кои са те?

Убедена в невинността на Тимъти, Дру ангажира вниманието си с все още неразрешената загадка за това какво и кой бяха причината за надвисналата над чичо ѝ опасност.

— За нещастие, тези долни заплахи не ни дават никакъв отговор.

— Права си — Лиз сви устни в знак на съгласие с думите на Дру. — Тези бележки не ни казват какво точно искат да спре. Единственият извод, който можем да направим, е, че очевидно става дума за нещо, върху което Грей има поне малко влияние.

Въпреки че прозорците на каретата бяха отворени, за да влиза свежият утринен въздух, поради бързия ѝ ход бе малко вероятно някой да дочуе разговора.

— Смятам, че се отнася, както предположи Тимъти, за някакъв политически въпрос. Според речите, публикувани в пресата, Грейс застанал на твърди позиции по редица въпроси — от ирландското вътрешно управление до ревизията на закона за бедните. Струва ми се невъзможно да разберем коя от тях е причината за тези заплахи. Това означава само, че трябва да бъдем още по-упорити.

— Може би аз знам отговора — предположи предпазливо Тимъти, но надеждата в очите на двете жени го разколеба, — но не съм сигурен, че точно той е верният. Докато изследвах записите на Камарата, попаднах на една тънка, но непрекъсната нишка, която свързва датите на произшествията с Грей.

Двете жени все още го гледаха, изпълнени с надежда. Той продължи неохотно:

— Всяко произшествие ставаше непосредствено след като Грей произнасяше реч по един и същи въпрос. И във всяка следваща реч той защитаваше позицията си още по-твърдо.

Тимъти бе притеснен от темата на тези речи, която никой възпитан мъж не би споменал в компанията на изтънчени дами. Още повече, това не бе въпрос, който той искаше да обсъжда пред своята сладка и наивна Дру. Той пое дълбоко въздух, за да се гмурне в опасните води на трудната тема.

— Търговията с бели робини? — Лиз си спомни за речта, която Грей я завари да чете и обсъди с нея, като така спести на младежа необходимостта да подхване неудобната тема.

— Да — съгласи се Тимъти и кимна с олекнало сърце. Слабото утринно слънце освети светлите му коси. — Да, точно това. Или още по-точно, търговията, която се осъществява между Британия и Близкия Изток.

Лиз разбра не само колко неприятно бе за техния импулсивен, но наивен събеседник да подхване тази тема, но и колко упорито той бе работил върху стенограмите, за да се добере до тази информация. Тя му подари една блестяща усмивка:

— Благодаря ти за това, че беше толкова настоятелен в проучването си. Сигурна съм, че ти е било необходимо страшно много време, за да съпоставяш дати и изказвания.

— О, да, Тимъти — веднага добави Дру с възхищение в очите. — Това е прекрасно от твоя страна и аз ти прощавам, че присъства на толкова малко от обществените събирания, където напразно очаквах да те зърна.

Докато Дру говореше, Лиз, въпреки искрената си благодарност, се зачуди откога той разполага с тази информация, но реши да не обсъжда това в присъствието на съюзничката му. Без да обръща внимание, тя продължи нататък.

— Ако търговията с бели робини е само политически проблем, свързан с датите на покушенията, то целта на злодеите е да видят предложенията на Грей за по-строги мерки отхвърлени. За съжаление, дори това предположение да е вярно, то не ни помага да разкрием самоличността на атентаторите.

— Почти си нрава, но положението не е чак толкова лошо.

Изявлението на Тимъти накара Лиз да трепне. Тъмните ѝ вежди се повдигнаха въпросително.

Като се опитваше да изглежда безразличен, Тимъти каза:

— Едно име се споменава постоянно.

— Име? В тези речи се споменава име? О, Тимъти, защо не ни каза веднага? — Дру отблъсна ръката на любимия си.

— Не в речите, а в придружаващите документи — полицейски доклади и други такива. И не ви казах веднага, защото не исках да събуждам напразни надежди — гневният блясък в очите му бе смекчен от израза на любов към момичето до него.

— Защо говориш за напразни надежди, когато разполагаме с име? — запита тихо Лиз, като се опита да привлече вниманието на двойката на отсрещната седалка.

— Защото това не е точно име. Не е известен и адресът на „Язовеца“. Знае се само, че живее някъде в гетото. Може би не знаеш, Лизи, но това място представлява опасен лабиринт от мръсни улици и проходи, пълни с болести. Дори полицаите се страхуват да ходят там.

Лиз кимна. Тя чу предупреждението, но това не ѝ попречи да продължи да разпитва.

— Не е известен адресът? Предполагам, че полицията има начини да проследи някого, ако той е заподозрян в престъпна дейност.

Като се ядосваше на себе си, че изобщо е споменал за този субект, Тимъти неохотно отговори:

— В доклада е написано, че според полицейските информатори Язовецът договаря сделките си в Гейъти Хол в района на Хеймаркет.

— Гейъти Хол? Какво е това? Кръчма? Някакъв клуб? — Лиз бе озадачена от несериозното за един престъпен център име.

Тимъти силно се изчерви и Лиз прие това за отговор.

— Бардак — каза тя вместо него.

Дру ахна и Тимъти веднага се опита да поправи погрешното впечатление, което влоши бездруго неудобната ситуация:

— Не! Въпреки че едва ли е много по-добро. Гейъти Хол е мюзикхол и то с особено лоша репутация.

— Мюзикхол? Това ли е всичко? — Лиз се подразни от покровителственото отношение на младежа. В Уайоминг добродетелните жени знаеха всичко за красавиците, които открито забавляваха публиката на сцената и тайно в стаите над нея. Бе прието да се смята, че тези дами предпазват добродетелните жени от случайни нападения на каубои и златотърсачи.

— Добре, тогава нищо не може да ни попречи да отидем там довечера и да поговорим с този човек с животинското име.

— Не! — извика Тимъти — Твърдо не! Хеймаркет е ужасен, а Гейъти Хол е опасно място дори за джентълмени. За дама това ще бъде... едно... ще бъде... — той не успя да намери достатъчно силни думи, за да опише ужасното място, и се предаде, като махна с ръка.

Лиз леко се усмихна. Явно Грей не бе предупредил Тимъти за упорития характер на съпругата си. Освен това, младежът явно бе забравил за нейния успех по време на Лондонския сезон, въпреки изричната заповед на съпруга ѝ да остане в провинцията. Наложил се тя да убеждава Тимъти, че тъй като е дала клетва, няма да позволи нещо да попречи на разследването ѝ и че той не може да я разубеди по никакъв начин.

Тимъти не бе забравил урока, който получи на бала на Кардингтън, но все пак се опита да я вразуми:

— Никой не знае как изглежда този човек. Явно Язовеца има толкова силно влияние над тези, които го познават, че те изпитват смъртен страх да не го разсърдят.

Това бе отчаян опит да я вразуми, но изразът на лицето ѝ ясно показваше, че не е успял.

— С или без теб, аз ще отида — тихо заяви Лиз, като го гледаше право в очите.

Въпреки чувството на поражение, Тимъти отново поклати глава.

— Не можеш — почти проплака Дру. Въпреки че се възхищаваше от смелостта на Лизи, тя бе ужасена от възможния страшен край на този безумен план.

— Като оставим настрана опасностите на Хеймаркет, припомни си с какво точно се занимава Язовеца! — от тези думи стана ясно, че Дру не бе толкова изолирана от грозната страна на живота, колкото

мислеха спътниците ѝ. — Припомни си, защото иначе може да се окажеш продадена в харема на някой варварин!

Тръпка на ужас премина през тялото на Лиз при видението, което създаде предупреждението на Дру. Въпреки това тя не се отказа от заплануваното посещение, тъй като животът на Грей можеше да се окаже цената на тази страхливост.

— Няма да бъда сама — яркото слънце на късната утрин блестеше в огнената ѝ коса, сякаш за да подчертае решимостта ѝ. — Тимъти, ако ти откажеш да ме защитиш, ще заповядам на Харис да ме придружи.

— Още преди да тръгнете, Харис ще докладва на чичо Грей за странната ти заповед — спокойно заяви Дру и с искрено съжаление отбеляза още един неприятен факт — и веднага ще те опаковат и ще те изпратят по пощата в Ашли Хол.

— Няма, няма! — засмя се Лиз. — Грей няма да се прибере преди аз и този, който ще дойде с мен, да сме отишли и да сме се върнали. — Поне едно обстоятелство бе в нейна полза. Сутринта, когато Грей я събуди, като я гъделичкаше по носа с кичур от собствената ѝ коса, той я предупреди за неприятната перспектива. — Довечера Грей има заседание в парламента. Той ме предупреди, че вероятно то ще продължи до ранните часове на утрешния ден. Така че, Тимъти, имаме достатъчно време.

Неприятни мисли налегнаха придружителя, когото тя си бе избрала. Как да откаже и да остави жената на братовчед си да отиде в гетото само с един слуга, който едва ли ще я опази? Но и как би могъл точно той да я отведе там? И в двата случая той бе обречен.

— Чичо Грей има планове за вечерта, ти също. Или си забравила за вечерята в дома на сър Уилям и лейди Анести? — попита Дру. — Цялото общество се стреми да получи покани. Мащехата ми и аз бяхме сред малкото, на които бе оказана тази чест само защото очаквах да дойдеш и ти. Не можеш да се откажеш в последния момент.

— Споменах ли — Лиз започна да търка слепоочията си и направи болезнена гримаса, — че чувствам ужасно главоболие? — Тя безсилно се отпусна на меката червена кожа. — Трябва да се върнем в Брант Хаус, където смятам да се оттегля в леглото си — каза Лиз и незабелязано ги погледна през дланта, с която търкаше челото си. —

Да, веднага, щом уточним окончателно подробностите около нашата авантюра.

Двамата я погледнаха с такова съмнение, че тя рязко се изправи и ги погледна гневно.

— Сега, когато вече имаме доказателство, ти, Тимъти, ще се отречеш ли от благородната си клетва да помогнеш да открием злодеите, които стоят зад тези заплахи към братовчед ти? А ти Дру? Какво стана с голямата загриженост за Грей, която съвсем скоро изрази? Смятах ви за по-смели.

— Разбира се, че няма да пристъпя клетвата си. — Тимъти никога не бе твърдял, че е най-смелият мъж на земята, но в никакъв случай не искаше да изглежда страхливец в очите на тази храбра жена, а още повече в очите на любимата си. — Просто ще бъде по-добре да отида сам.

Двете жени се противопоставиха едновременно.

— Грещиш, Тимъти — разгорещено отвърна Дру. — Ще бъде най-добре да отидем тримата.

Лиз не очакваше, че скромната Дру сама ще предложи подобно нещо. За щастие, съществуваха благоприятни обстоятелства, които, от една страна, поставяха бариера пред молбата ѝ, а от друга — даваха възможност да ѝ се възложи друга задача за вечерта.

— Сега ти забравяш за вечерята, у сър Уилям и лейди Анести. Без значение какво мислиш за причината да поканят теб и мащехата ти, ти трябва да отидеш. Лейди Юфемия със сигурност гледа на тази покана като на голям успех в обществото. Твоята роля в нашия план ще бъде да убедиш майка си в моето неразположение. Освен това, трябва да се увериш, че тя ще отиде на вечерята и ще остане там цялата вечер.

Дру не можа да отрече необходимостта от тези действия, но розовите ѝ устни се свиха натъжено, когато кимна в знак, че приема отговорността.

Изпълнена с увереност в плана си, Лиз обърна вниманието си към Тимъти:

— Веднага щом другите излязат, с помощта на моята предана Ани, аз ще се измъкна през градината. Ще се срещнем в уличката при задната порта.

Когато Лиз се завърна през отключената задна врата, раменете ѝ бяха увиснали от разочарование. Авантюрата започна с големи надежди и завърши с незначителен спрямо големия риск резултат. Посещението на района Хеймаркет и на прочутия Гейъти Хол ѝ даде само ужасната представа за грозната страна на живота сред изметта на човешката раса. За съжаление, съмнителната полза от този деморализиращ урок бе най-голямото постижение за тази вечер. Тя и Тимъти не успяха да открият нищо, което да им помогне в тяхното разследване. Значителните подкупи, предложени на тъмните личности, които изпълваха Гейъти Хол, доведоха единствено до безучастно свиване на рамене и каменни погледи. Този опит само потвърди колко непреодолима бе стената, която отделяше Лиз от целта ѝ.

Елизабет стъпваше внимателно по застланата с чакъл пътека, за да не привлече внимание с шума от ботушите си. Беше късно, доста по-късно отколкото очакваше. Обитателите на къщата вероятно спяха, а това значеше, че и слугите са си легнали и това щеше да ѝ позволи да се промъкне незабелязано през задния вход.

Добре смазаната врата се отвори и затвори безшумно, когато Лиз влезе. Тя повдигна тъмните си поли, за да изкачи трите стъпала на задния вход, насърчена от убеждението, че самоличността ѝ остана неизвестна на обитателите на подземния свят, както за нея бе тази на Язовеца.

— О, слава богу! — Ани се пресегна и издърпа дукесата в стаята на прислугата. — Госпожо, мъжът ви е тук и ви търси — каза тя отчаяно и с треперещи ръце хвърли наметката настрани и започна да разкопчава роклята на господарката си откъм гърба. — Донесох нощницата ви тук и се молах скоро да се върнете. Трябва да я облечете и веднага да се качите при него.

— Какво му каза?

Сърцето на Лиз биеше толкова силно, сякаш щеше да изскочи. Тя притисна гърдите си с облечените в ръкавици от ярешка кожа ръце. Сигурно изглеждаше доста странно с почти съблечена рокля и все още с ръкавици. Лиз продължаваше уплашено да шепне въпроса си:

— Какво му каза?

— Излъгах — въпреки че Ани шепнеше, ужасът в думите ѝ ясно личеше. — Когато намери спалнята ви празна, той изпрати да ме

повикат. Попита ме къде сте и аз излъгах. За това той би могъл да ме уволни без препоръки.

— Не, не може — прошепна в отговор Лиз, след като свали едната ръкавица и насочи усилията си към другата, докато в същото време се опитваше по-бързо да се освободи от дрехите си. — Дори дукът да те уволни без моето съгласие, а аз ще превърна живота му в ад, а ако опита, аз съм тази, която трябва да ти даде препоръки, така че ще получиш възможно най-добрата характеристика.

Треперещите пръсти на Ани се поуспокоиха от думите на господарката ѝ.

— Казах му, че сте слезли долу, за да потърсите билков чай за главоболието си. След като сте го изпили, сте почувствали слабост, седнали сте за момент и сте задрямали тук, в стаята на прислугата.

Несигурната усмивка на прислужницата показваше колко неубедително звучеше това извинение. Лиз ѝ се усмихна окуражително, докато се бореше с ластици и жартиери. Изпита облекчение, че не бе сложила корсет, за да изглежда безформена в черните си дрехи. Корсетът се сваляше трудно, а и оставяше следи по кожата за известно време.

— За малко да изпусна нервите си. Бях сигурна, че негова светлост ще прозре истината по лицето ми и съвсем глупаво вдигнах китайската ви ваза — тази, в която държите разни неща. Казах му, че не съм искала да събудя господарката си, когато най-сетне почива след прекарания тежък ден.

Щом последната част от нежното бельо падна на пода, мека бяла батиста покри главата на Лиз. Тя промуши ръце в ръкавите, чиито маншети, както и бието, бяха фино бродирани.

— Разбира се — продължи Ани, — дукът искаше да знае къде сте заспали, за да ви отнесе в леглото.

Вместо да я разтревожат, тези думи накараха очите ѝ да се изпълнят с нежност. Това, че Грей е пожелал да се погрижи за болната си съпруга, стопли душата ѝ, наранена от днешното поражение. Дори в този напрегнат момент, мисълта той да я носи нагоре по стълбите, припомни на Лиз предната им нощ. Сутринта, след завръщането им от хижата на Хейтън, тя се чудеше дали Грей ще дойде при нея или тя ще отиде при него. В действителност, той щеше да я отнесе на ръце в

спалнята си и да я положи в огненото гостоприемство на огромното си легло.

Ани прекъсна сладките спомени, за да я върне към опасната действителност:

— Когато той каза това, аз се изплаших толкова, че изпуснах китайската ваза. Не го направих нарочно, но използвах това, за да му попреча да търси някого, когото нямаше да намери. Казах му, че вече няма значение, защото сигурно съм ви събудила със своята непохватност.

Ани приключи със завързването на тясната панделка на врата на господарката си.

— Вие се върнахте само няколко минути, след като го уверих, че отивам да ви съобщя, че се е върнал.

Лиз се огледа за последен път, за да провери дали всичко по нощницата е наред и се обърна към вратата. В този момент тя се отвори.

— Лилибет, по-добре ли се чувстваш? — загрижено запита Грей. Новината за неразположението на жена му го разтревожи и го изпълни с неприятни спомени и опасения, че трагичното минало може да се повтори. Бе сигурен, че Лилибет не е с толкова крехко здраве, както бе Камелия. Не можеше да понесе мисълта, че неговата пламенна любима, също като деликатната Камелия, ще започне да линее толкова скоро след сватбата. Още повече, че той не искаше дори да помисли за подобен ужасен край.

Като се молеше полите на Ани и сянката им да скрият набутаните в ъгъла на стаята дрехи, Лиз се хвърли в протегнатите ръце на Грей.

— Студена си — той я притисна по-плътно до себе си и погледна с упрек към Ани. — Не трябваше да те оставят да спиш тук.

— Моля те, Грей, не вини Ани — Лиз се дръпна леко назад и го дари с умоляваща усмивка, изпълнена с невинност, каквато той подозираше, че напълно липсва в намеренията ѝ. — Тя знае колко зле се чувствах днес и съм сигурна, че действията ѝ са били продиктувани от най-благородни мотиви.

Лиз скри палавата си усмивка в червеното кадифе на халата на красивия си съпруг. Тя усети сърцето му да бие неестествено бързо. Дали подозираше нещо? Дали ѝ се сърдеше?

— Разсърдих ли те, като заспах тук долу? — тя потърка лицето си в силните гърди.

— Да се разсърдя за какво? Защо трябва да се сърдя? — Грей се учуди, че жена му, която рядко се подчиняваше, сега искрено се страхува да не го раздразни. Той я погледна и видя как тя притеснено е прехапала долната си устна. — Не, истината е, че се опасявах за здравето ти.

Изведнъж Лиз си спомни за първата му съпруга, за която знаеше, че е била много крехка и често е боледувала.

— Не се притеснявай за мен, Грей. Аз съм здрава, както трябва да бъде всяко нормално американско момиче — тя се засрами, защото постъпи също като баща си и причини болка на мъжа, когото обичаше.

— Това бе едно обикновено главоболие, което изчезна, след като поспах — блестящата ѝ усмивка премина в гримаса на престорено съжаление. — Наистина, единственият ми проблем сега е, че ще са ми нужни часове, за да заспя отново.

Енергичното ѝ уверение за добро здраве премахна опасенията на Грей толкова бързо, че той се усмихна многозначително и каза:

— Проблем със съня? Да видим дали не мога да направя нещо, за да не скучаеш през тези часове.

Грей вдигна жена си и я понесе от стаята на прислугата, нагоре по извитите стълби, до господарската спалня. Навън блесна светкавица, но тя не бе нито толкова гореща, нито толкова ярка, колкото кладата на удоволствието, в която горяха той и пламенната му партньорка, и която палеха отново и отново през всичките оставащи часове на нощта.

Малко преди разсъмване официалният вход на една богата къща се отвори, за да пропусне една необичайна двойка, за която никой не би предположил, че ще бъде допусната на по-малко от миля от такава изискана резиденция.

— Влизай вътре, Малък Том — изръмжа един сипаничав мъж и побутна едно момче на около десет години. — И не си играй с господата, щото шъ тъ накарам да съжаляваш. И тебе, и брат ти.

Малкият Том кимна, като гледаше втренчено непристъпния мъж, облечен в безупречната униформа на иконом. Той се напери, когато икономът ги поведе към светлината, която идваше от една отворена

врата, сякаш бяха много важни посетители. Том гледаше елегантните вещи около себе си, поразен от красотата на този дом, какъвто никой от неговата среда не бе виждал, освен ако не бе влязъл да краде.

В камината на стаята, пълна с книги, гореше огън. Двамата домакини ги чакаха с гръб към огъня. Лицата им бяха в сянката.

— Кажи им кво си видял! — мъжът дръпна ухото на момчето.

— Един господин и една госпужа дойдоха тъз вечер в хола и разпитвъха за Язувеца.

— Имената? — въпросът бе отправен с груб, дрезгав шепот.

— Тц. Ама аз ги следих до у тях. Госпужата, де. Щото после господинът зе файтон и аз гу изтървах.

Домакинът кимна одобрително и зададе още един въпрос:

— Къде?

— Госпужата ли?

Грубо изръмжаване накара момчето да продължи.

— Следих ги, като минаха през гетото и чак до къщата. После се скрих, докату гусина зе файтон. Като тръгна, аз съ върнах да вида герба. Не моа да чита и да пиша, ама съм многу сръчен в ръцети — малкият Том извади нещо от джоба си.

— Винаги си носа въглен в джоба, видиш ли, и като намерих парче вестник, прерисувах герба. — Малкият Том бе много горд от инициативата си, когато извади парчето хартия от ризата си и го продаде за един суверен.

На оръфания край на един скъсан вестник с разкривени букви бе надраскано: „Брант Хаус“

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Въпреки че бе разположена в центъра на града, градината, която се простираше зад дома на херцога на Алърби, беше забележителна. Растенията, които пред зимата се съхраняваха в парници, бяха върнати във внимателно подготвените си легла. Изобилието от различни цветове, изпълващи въздуха с приятен аромат, осигуряваха подходяща атмосфера за множеството богато облечени благородни дами. Малкото мъже, които имаха възможността да присъстват на следобедното градинско увеселение, сякаш бяха там единствено за да осигурят на красивите жени възхищението, което им се полагаше.

Красиво облечената, в дрехи от дантела с цвят на слонова кост и фин плат в различни оттенъци на розовото, Лиз стоеше с очарователна усмивка и разговаряше с другите гости. Като добре смазана машина, вътрешно се присмя тя над себе си, защото правеше това, което се очакваше от нея като една от гостенките на лейди Алърби. Някъде дълбоко в съзнанието си тя с изненада установи, че това е съвсем възможно, след като мислите ѝ бяха толкова далеч оттук във времето и пространството. Тя си спомняше късните часове, прекарани в прегръдките на Грей и засилващата се нежност, която приспа пламенната им игра. Тези мисли задълбочаваха нейния страх за сигурността на мъжа ѝ, както и разочарованието от неуспеха да научи нещо повече в Гейъти Хол.

— Скъпа, изглеждате така бледа, сякаш всеки момент ще припаднете.

Тези думи прекъснаха нерадостните мисли на Лиз. Тя видя пред себе си една дребна жена на годините на баба си или дори на прабаба си. Въпреки немощта си, тази жена излъчваше достойнство.

— Елате да седнем.

Възрастната дама се усмихна и леко наклони главата си. Слънцето заблестя в сребърните ѝ коси.

— Да побъбрим и да се отпуснем.

Лиз не можа да отговори веднага. Единствената мисъл, която мина през главата ѝ, бе неуместната констатация, че подчертаната елегантност на виолетово-сивата рокля се съчетава отлично с вродения аристократизъм на тази жена.

— Ако не искате да си признаете, че имате нужда от това, то поне се съжалете над мен. Доброволно признавам, че съм прекалено уморена и трябва да отдъхна няколко минути.

Лекото докосване до ръката на Лиз бе толкова слабо, че не можеше да принуди някого да направи нещо против волята си, но сигурно точно тази немощ я накара да приеме.

Щом стигнаха до здравата плетена пейка под един висок бор в края на градината, приятната възрастна жена седна на края и се обърна към Лиз с предразполагащо изражение.

— Аз съм лейди Чарлз и бабата на съпруга ви бе моята най-добра приятелка. Когато видях на шията ви това, което ѝ бе най-скъпо, аз разбрах, че трябва да се запознаем.

Лиз леко се намръщи и покри с длан нежното бижу, сгущено в красивите дантели. Дали тази жена искаше да каже, че не е достойна да го носи?

— Лилибет ценеше тази камея повече от всичко, с изключение на внука си, който носи името на любимия ѝ съпруг. Тя повери талисмана на щастливата си женитба на Грейсън, за да го даде на жената, която един ден ще обикне.

Лиз усети, че зад желанието на лейди Чарлз да разговаря с нея се крие някаква цел и искаше да разбере каква бе тя. Затова каза единственото, което можеше да каже абсолютно честно:

— Мога да ви уверя, че ценя тази брошка също толкова много, колкото вашата приятелка.

— Радвам се, че камеята се радва на любовта на собственичката си — възрастната жена се усмихна с неподправено задоволство, но все още не се бе отпуснала удобно на пейката. — Тя трябва отново да символизира един успешен съюз.

Лиз отговори на усмивката и погледът ѝ се смекчи при мисълта за щастието, което намери в своя брак.

— Разтревожих се от очевидната ви загриженост — лицето на лейди Чарлз изразяваше съжаление към младата американка, която очевидно се мъчеше да се приспособи към непознатите обичаи. — И

тъй като сте нова за нашия социален кръг, реших, че е мое задължение да ви дам някои съвети за порядките в него, по-точно, за нещо, с което проницателните съпруги избягват да се сблъскват.

Лиз знаеше, че е невъзможно лейди Чарлз да подозира истинските причини за нейната загриженост и не това изявление я накара да потръпне. По-скоро споменаването на думата „задължение“ изостри вниманието ѝ. Никога в живота ѝ до този момент употребата на тази дума не е предхождала добри новини.

— Това е нещо, на което добре възпитаните английски съпруги са се научили да не обръщат внимание, но се страхувам, че вие не сте готова да го приемете.

Лейди Чарлз подозираше, че младата херцогиня вече е дочула неприятните слухове. Заговори за това, защото смяташе, че то ще бъде прието по-леко, ако се каже със съчувствие. Ако тя не предупредеше момичето, без съмнение тези факти щяха да ѝ бъдат поднесени на жестоко разпокъсани порции от отвратителните продавачи на сплетни, които винаги гледаха да пуснат няколко полуистини в чайника с щастие и да приготвят пресен чай от скандали.

— Съпругът ви и аз използваме услугите на един и същ юридически съветник. Въпросният господин Стивънс е изключително дискретен, но наскоро назначи на работа един служител с не толкова възхитителни качества. Тази личност е допуснала няколко клюкари, които си пъхат носа навсякъде, да научат, че съвсем скоро Грейсън е променил завещанието си, за да включи една клауза, според която, обитателката на една къща на улица „Сейнт Джон“ може да остане там, осигурена до края на дните си.

Объркана от странната информация, която не представляваше интерес за нея, Лиз не каза нищо.

— Тази жена е държанката на Грейсън — лейди Чарлз се наведе, за да прошепне приемливия термин за вулгарната действителност, като изпитваше съжаление към наивната млада жена. — Както разбрах, тя се е нанесла в тази къща много години преди той да замине за Америка.

Лиз се почувства като глупачка, задето не разбра веднага какво искаше да каже жената. Тя се вдърви, потънала в мълчание.

— Виждам, че това е голям шок за вас, скъпа — лейди Чарлз сплете облечените си във фини бели ръкавици пръсти. — Мразя да

съобщавам лоши новини, но исках да се уверя, че ще разберете положението на Грей в едно общество, което в подобни ситуации действа по непознат за вас начин.

Лиз чу тези думи и в съзнанието ѝ изплува образът на Грей с друга жена в прегръдките си. Дали през всичките тези нощи, когато твърдеше, че трябва да работи до късно, за да съгласува становища и да постига компромиси с другите политици, той е бил в някаква къщичка и се е забавлявал с любовницата си? Силната болка породила нарастващ гняв. Англичанките може да предпочитат да не обръщат внимание и да се преструват, че не знаят, но тя бе предупредила Грей, че не може да измени на същността си. Той не би трябвало да очаква от нея да си затвори очите за неговите игри. Единственият изход, който виждаше от тази ситуация, бе да се изправи срещу него очи в очи.

Лейди Чарлз се разтревожи от пламъците, които заблестяха в синьо-зелените очи.

— Може би сега, след сватбата ви, той вече не желае да продължава посещенията си на улица „Сейнт Джон“. Може би дори ги е прекратил, но като мъж на честта не може да остави на улицата жена, която толкова време е била лоялна към него и която вероятно е прехвърлила възрастта, подходяща да ѝ осигури подобна издръжка.

— Ето ви и вас, лейди Чарлз.

Неочакваната намеса наруши неудобното напрежение между тази, към която се обърнаха, и по-младата жена. Тя не бе изрекла нито дума, откакто бе направено неприятното разкритие. Двете се обърнаха и видяха домакинята, която бързаше към тях.

— Елън ви търси. Струва ми се, че иска да ви запознае с достопочтения Колин Бенхърст — почти невидимите бледоруси вежди се извиха съучастнически.

Лейди Чарлз се усмихна на Лиз и стана.

— Моята внучка иска да подкрепя желанието ѝ да се омъжи за въпросния младеж, въпреки нежеланието на сина ми.

Тя не бе успяла да даде на тази Лилибет съвета, който смяташе, че ѝ дължи, но съзнателно изостави опита си.

Лиз учтиво стана и се загледа след двете жени, които тръгнаха към средата на градината. След малко те се смесиха с тълпата, която се бе събрала около няколко маси с вкусни деликатеси, струпани около купи за пунш. През последните дни и седмици Лиз разбра, че цената

да бъдеш явлението на сезона, е да не те оставят на спокойствие нито за миг. Тя с облекчение откри, че може незабелязано да се измъкне към относителното спокойствие на покритата от плачещи върби беседка, докато вниманието на останалите бе привлечено от поднесените закуски. Беседката бе скрита сред дърветата зад плетената градинска пейка, на която се проведе разговорът. Поради някакво чудо или най-вероятно, защото гостенките бяха дошли на това увеселение, за да покажат новите си тоалети, да обменят клюки и да обсъдят подробностите от последното обществено събитие, за всичко това не бе необходимо усамотение, там нямаше никой.

Като се надяваше, че отсъствието ѝ няма да бъде забелязано скоро в голямата тълпа, Лиз се установи тук, за да възприеме откритието за любовницата на Грей. Тя се отпусна отчаяно на пейката. Как може мъжът, толкова нежен и страстен с нея, в същото време да иска да бъде с друга жена? И то не само да бъде с нея, а и да мисли толкова много за нея, че да я задържи с години.

Друга неприятна мисъл нанесе следващия удар. Очевидно Грей бе избрал тази жена, защото тя олицетворява това, което той желае в действителност. От друга страна, тя явно го е привлякла с някаква жалка измама, защото бе пълна противоположност на това, което той намираще за привлекателно. Споменът за описанието, което Ани направи на Камелия, крехката и тиха съпруга, която бе избрал, подчертаваше тази тъжна истина. Каdifените цветни листенца на една красива чайна роза докоснаха страната на Лиз. Тя се отдръпна стреснато и погледна студено мъжа, които държеше стеблото.

— Лорънс — името бе изречено хладно. Лиз искаше да бъде сама.

— Видях ви да се промъквате към това скривалище. Изглеждахте като изгубено дете — Лорънс не обърна внимание на неизказаното ѝ желание за усамотение и се настани до нея, като сложи розата в ръцете ѝ. — Трябваше да дойда и да видя какво мога да направя, за да ви помогна да намерите обратния път.

С опакото на ръката си Лиз изтри единствената сълза, която победи волята ѝ и се търкулна по зачервената ѝ страна.

— Добре съм. Трябваше ми само миг, за да си поема въздух.

— Добре? Разбира се, че сте добре — съгласи се тихо Лорънс и в същото време сложи дланта си на шията ѝ и с палец изтри още една

сълза.

Лиз се отдръпна, за да се освободи и обърна гръб на мъжа, като се надяваше той да приеме това като молба да бъде оставена на мира, както и беше.

— Не се тревожете толкова много. Казвали са ми, че и най-щастливите бракове в началото преживяват трудни моменти. — Той обгърна покровителствено стегнатите ѝ рамене. — Сигурно това вълнение се дължи на едно от дребните скарвания, обичайни за младите семейства.

Лиз бе жестоко обидена от принизяването на болката ѝ до такива тривиални неща и това отпуши потока от сълзи. Тя тихо изстена и дъжд изми страните ѝ, които горяха от срам.

Лорънс внимателно завъртя момичето, чиято воля се бе сринала и я взе в платонична прегръдка.

— Съжалявам, Лизи. Съжалявам, съжалявам, съжалявам — той зашепна успокоително в ухото ѝ, като размести красивото боне, украсено с копринени рози. — Трябваше да се сетя, че става въпрос за нещо далеч по-сериозно от спречкване между влюбени, щом съпругът ви е толкова глупав да смята, както сам каза, докато пресичахме океана, че може лесно да ви прелъсти, за да си осигури наследник.

Силният шок от това ново разкритие накара Лиз да заплаче още по-силно. Мисълта за собствената ѝ наивност сипа сол в раната и уби желанието ѝ за нов живот. Нали се бе предупреждавала още в началото за опасността, която крие всеки мъж, красив като Грей. Той бе потвърдил правилността на най-лошите ѝ страхове. Тя се бе поддавала на хитрините му толкова лесно, колкото сигурно е очаквал. Дори още по-лесно. Нали тя бе тази, която отиде и му предложи да се сдобие с наследник? Била е глупава, все още е глупава, за да го обича толкова, че да е готова да прости оправданата му гордост. Но не можеше, не, никога нямаше да му прости за другата жена. Изисканите английски дами може да си затварят очите пред подобни неща, но американката не!

— Такъв безчувствен мъж като Грей не заслужава такава чудесна жена като вас — прошепна Лорънс в ухото, скрито сред червените къдри.

Лиз изведнъж осъзна компрометиращото положение, в което се намираше. Тя бе в обятията на мъж, който не бе нейният съпруг и бе

също толкова виновен, колкото бе Грей. Лиз се дръпна и се опита да изглежда нормално. Веднага стана ясно, че това бе невъзможно. Няколко крайно необходими игли за коса бяха безвъзвратно изгубени между дъските на пода, сламата, която придаваше форма на бонето ѝ, се бе счупила непоправимо и въпреки че сълзите понамаляха, те отказаха да спрат напълно.

— Нека да ви помогна — започна Лорънс. Очите му излъчваха топлина и съчувствие.

Рязкото поклащане на главата разсипа останалите игли и буйните огнени къдри паднаха върху нежните ѝ рамене.

— Трябва, Лизи. Тъй като не можете да се върнете на увеселението с пуснатата коса, макар и така да сте много чаровна, вие нямате друг избор, освен да си тръгнете. Така че позволете ми да ви изпратя до Брант Хаус и да се уверя, че сте прибрали невредима.

Лиз твърдо поклати глава и се опита да каже нещо, но думите заседнаха на гърлото ѝ.

— Успокойте се, а аз ще отида да оставя съобщение, което покъсно ще бъде доставено на лейди Юфемия. Една съвсем обикновена бележка, която ще я информира, че имате ужасно главоболие, но не сте искали да прекъсвате забавлението на нея и на лейди Друзила.

Той бе прав и Лиз знаеше това. Нямаше избор. Докато Хейтън отиде да остави съобщението, тя събра достатъчно игли, за да събере косата си в далеч не стилиен възел. Той бе безнадеждно нестабилен, но Лиз се надяваше да издържи до Брант Хаус, без да събуди подозрение и клюки сред прислугата.

Когато Лорънс се появи отново, тя бе овладяла сълзите си, но под привидното спокойствие се надигаше нова вълна от бурни емоции. Да ревнува от починалата му съпруга, когато той е мамел и нея! Спасителят на Лиз я поведе по пътеката между оранжерията и градинската стена към портата на прислугата от страната на кухнята.

Пътуването към Брант Хаус премина в мълчание, но щом спряха до черната порта, същата, през която Лиз се промъкна предната нощ, Лорънс заговори:

— През следващите няколко дена ще бъда в ловната си хижа. Възникнали са проблеми във връзка с полицейското разследване на ловния инцидент с Грей. Но ако има нещо, което мога да направя,

нещо, от което се нуждаете, изпратете съобщение и аз ще се върна незабавно.

В стремежа си да влезе незабелязана в къщата, Лиз кимна разсеяно и почти излетя от каретата, като не обърна внимание на кочияша, който чакаше да ѝ помогне.

— Ваша светлост — Ани спря дука, който вървеше по коридора към стаята си. Когато той се обърна и я погледна с пронизващите си сиви очи, тя почти припадна, — съпругата ви моли да отидете при нея.

— Какво? — Грей имаше планове за тази вечер, доста опасни планове и се надяваше да излезе, без да се налага да лъже жена си. — Мислех, че Лилибет днес следобед е на градинско парти.

— Тя отиде, но главоболието ѝ се появи отново и тя се прибра по-рано — Ани бе толкова нервна, че направи още един реверанс с намерението да се изпари, но леденият му поглед я закова на място.

Грей поклати глава и тръгна към спалнята ѝ, разтревожен, че болестта е по-сериозна, отколкото Лилибет каза предната вечер. Той влезе в стаята и се насочи към леглото, защото очакваше да я намери там.

— Грейсън — все още облечена в розовата си рокля, Лиз се обади от вратата, която свързваше спалнята с дневната, — изпратих Ани да те помоли да дойдеш, защото тук можем да проведем един откровен разговор на четири очи.

Дневната светлина падаше върху посребрените му слепоочия. Той поклати глава в недоумение, като се опитваше да разбере защо неочаквано оздравялата му жена говори за откровеност.

— Знаеш, че лъжите и полуистините ме отвращават — Лиз видя в очите на съпруга си непристорена тревога за здравето ѝ и това малко я разколеба, — и затова няма да се изненадаш от молбата ми да разбере истина ли е, че държиш една жена на улица „Сейнт Джон“.

Грей се вкамени. Това ли бе болнавата му жена? Тази уличница ли бе жената, която се бе страхувал да не загуби? Нейните нападки бяха повече от обидни, след като бе прекарал десет години в усилия да изкупи вината за младежките си лудории. И сега, когато бе невинен, тя го обвиняваше.

Топлината, която Лиз откри в очите на Грей през последните няколко дена, изчезна, превърна се в лед. За да преодолее страха дали е

било правилно да го разпитва, тя извика в съзнанието си образа на друга жена в обятията му и поиска отговор:

— Можеш ли да ми кажеш истината?

— Истината? — изръмжа Грей. — Какво знае за това една жена, която се оправдава с лъжливи главоболия, изчезващи, когато е удобно? Искаш истината от мене? Аз искам от тебе истината — къде беше в действителност снощи, когато аз се върнах по-рано от очакваното?

Лиз усети как земята под нея се разклати. Тя не можеше да му даде отговорите, които той искаше, така че нямаше право да очаква честност от него.

Тя залитна и стисна рамката на вратата, докато пръстите ѝ побеляха. Грей се обърна и без да каже нито дума, излезе от стаята и от къщата.

Двете дами, които Лиз остави на градинското увеселение, се бяха прибрали, когато Грейсън влезе в стаята на жена си. В загрижеността си той бе забравил да затвори вратата след себе си, като по този начин неволно провали намерението на Лиз да разговарят насаме и собственото си изискване семейните въпроси да се разискват в крайно ограничен кръг. Цялата къща чу разправията им.

Безизразните сиви очи на Юфемия сега проблеснаха от злорадство. Тя бе чула всяка дума от скандала, който още веднъж доказваше липсата на възпитание у тази американка. Благородните англичанки знаеха добре, че не трябва да разпитват съпрузите си за личния им живот. Дру остави доволната си мащеха на стълбите и се затича към стаята на Лиз.

Тази вечер Елизабет за първи път слезе на семейна вечеря в Брант Хаус. Тя съжали, че е изпратила извиненията си на домакинята на едно доста по-приятно събитие, но с безмълвната подкрепа на Дру изкара вечерята. После дойде Ани, за да лекува главоболието, което до края на вечерта бе станало действително.

В дъното на една голяма зала Грей и един негов приятел седяха на малка маса срещу двама грубияни, които бяха повече от пийнали. Ярката светлина от сцената на другия край на залата осветяваше редове от ложи и балкони от трите страни и множество маси в средата. След като жонгльорите, смешниците и акробатите приключиха, мястото се изпълни с вулгарни песни и с техните изпълнители — жени

в крещящи рокли и голи рамене и мъже, облечени в най-различни дрехи — от шарени дрипи до официални костюми в черно и бяло. В този най-долнопробен мюзикхол първите бяха много повече от вторите.

— Не, милор'. Нема тука никой, дето да са вика Язувеца, ама той сигур е едра риба, щото снощи пак гу търсиха — каза един мършав мъж със стъклен поглед, който въпреки това подсказваше, че търси всяка възможност да се облагодетелства.

Грей се вгледа през тежкия въздух, пропит с миризма на джин и евтин парфюм, която почти се виждаше.

— Някой е разпитвал снощи за Язовеца?

— Пра'илно — този отговор дойде от по-дребния мъж, който се бе присламчил към тях преди малко.

— Как изглеждаше? — Грей бе объркан от мисълта, че още някой рови из тази мръсотия. Приятел или враг? Всъщност нямаше значение. И в двата случая работата щеше да се оплеска.

— Беха двама, 'дин гусин и 'дна гуспужа — първият мъж отново взе думата.

— И... — Грей овладя нетърпението си. Дама? По-скоро жена. Той се стресна от мисълта за участието на жена в този гаден бизнес, но веднага осъзна слабостта на тази логика. В края на краищата, жените търгуваха с нещастията на представителките на своя пол от векове. „Мадам“ в Лондон бяха неизброими.

— Гуспужата беши в черну цялата и не видях на кво прилича, ама гусина беши съ тъмни учи и светла куса.

— Колко висок?

— Колкот приятела ви. Нали Стан? — Стъкленият поглед бавно се премести към другия пияница, който изглежда не можеше да помни такива неща чак до другия ден.

— Тъхъ — кимна той и действието едва не го събори от масата.

Първият го изправи и отново го подпря на масата.

— Благодаря — усмихна се леко Грей и даде на всеки по една блестяща монета, която те веднага провериха с потъмнелите зъби, които им бяха останали. Описанието, което дадоха, подхождаше на двама мъже сред познатите на дука. Не изглеждаше да е някой от тях, но и двамата бяха съмнителни. Тимъти сигурно нямаше основание да

желае среща с Язовеца. Още по-сигурно бе, че Хейтън вече познава този човек.

Грей и сър Дейвид тръгнаха от Гейъти Хол и с облекчение посрещнаха дори острата миризма отвън. Докато вървяха през Хеймаркет, сър Дейвид трябваше да прави два пъти повече крачки от Грей, за да върви в крак с него. В тази част на града имаше малко газени лампи, които мъждукаха пред публичните домове и кръчмите, ограждащи мизерните жилища на гетото. Единствената плътна светлина идваше от луната, която едва се подаваше над порутените къщурки. От всеки ъгъл, покрай който минаваха, се чуваха кучета, плъхове и жални човешки стенания.

— Не разбрах защо трябваше да минаваме през тези отвратителни предградия, младежо — винаги доволният и забавен сър Дейвид изглеждаше разстроен и малко сърдит, задето Грей го доведе тук.

— Извинявай, Дейвид — Грейсън наистина съжаляваше, че доведе стария приятел на баща си в това място, пълно с човешко отчаяние и безнадеждност, каквото другият не бе виждал и не искаше да види, за да не разстрои спокойния си живот. Той не бе искал никой да го придружава в това неприятно начинание, от което не разбра нищо за това, което търсеше, но научи доста други неща.

— Виж светлината вдясно. Това са осветените улици, където можем да наемем файтон и да отидем в клуба. Там е чисто, топло и има добра храна.

— Да побързаме, за да се махнем от това ужасно място — сър Дейвид поднови усилията си да се движи по-бързо.

— Кофти място, а? — огромен мъж застана на пътя на сър Дейвид и злобната му усмивка разкри изпочупени зъби. — За тъз обида на чесния ни дом шъ ни платити данък да минити.

Разяреният сър Дейвид отстъпи назад и почти загуби равновесие на хлъзгавите павеа. Грей заобиколи спътника си и натисна един невидим бутон на стилния си бастун. Освободена, скритата сабя изсвистя. Лунната светлина се отразяваше в острието. С котешка грациозност Грей тръгна към нападателя. Блестящите сиви очи излъчваха не по-малко опасна решимост. Като пребит плъх мъжът подви опашка и се скри в клоаката, от която излезе.

Зловещ шум от падащо тяло накара Грей да се обърне. Сър Дейвид лежеше превит на мръсния паваж, а над него един жилав злодей замахваше, крак към ребрата му.

— Стой! — Грей изкрещя преди онзи да нанесе удара.

Уплашен, мъжът загуби равновесие, но все пак успя да ритне китката на дука. Сабята излетя от ръката на Грей и издрънча на паважа зад противника му, който се изправяше на крака с отчаяно изражение. Грейсън застана срещу злодея, въоръжен само с юмруци и умение, и спокойно зачака.

Нападателят се хвърли в яростна атака, като безмилостно размахваше юмруци. Грей парираше така умело, че само един удар го засегна. Злодеят се обърка и задъхан поотпусна гарда си. Тогава Грей заби юмрук в стомаха му и противният дъх на нападателя изскочи в лицето му. После другият му юмрук смаза челюстта на злодея и го просна на земята.

— Грей... — повика го слабо сър Дейвид.

Грейсън се почувства виновен за станалото.

Грей мина покрай бандита, който, вместо да получи добър урок вместо исканите пари, и помогна на приятеля си да се изправи на крака. После вдигна сабята си и я прибра обратно в бастуна.

Когато по-възрастният мъж започна да почиства дрехите си от калта, Грей го накара да побърза:

— Имаме съвсем прясно доказателство за това, което знаех и преди — тези улици гъмжат от опасности.

С нерви, опънати от опасностите, които сякаш се увеличаваха с всеки изминал момент, и въпреки слабия протест на сър Дейвид, двамата вървяха бързо по тъмните улици. Едва когато стигнаха осветените и охранявани улици, те забавиха ход и чак във файтона Грей се замисли. „Дали бяха жертва на още едно от обичайните за квартала нападения или негодниците са били наети специално заради него?“

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Лиз изчака Грей да напусне библиотеката и къщата, слезе в пълната с книги стая и запрелиства сутрешния вестник. Като намери това, което търсеше, тя се отпусна на един стол и внимателно прочете поредната реч на мъжа си, в която той отново искаше да се ускори процеса за прекратяване на ужасната търговия с бели робини.

Когато слезе на закуска, тя с изненада откри, че Грей е все още там. В момента, в който тя влезе, той стана и с леден поглед я остави сама с шунката, намазаните с масло препечени филийки и мармалада. Този единствен миг ѝ бе достатъчен, за да види тъмното петно върху силната му челюст. Очевидно той е бил нападнат и тази реч потвърждаваше теорията на Тимъти, че нападенията неизменно следват всяко действие, предприето от Грей за спиране на отвратителното престъпление.

Лиз бе не по-малко бясна от него. Но въпреки, че не можеше повече да обича очевидно безразличния към нея съпруг, тя не можеше да потисне растящата тревога от опасностите, които го заплашваха. Лиз бе твърдо решена да продължи опитите си да свали маската на врага му, за да го предпази.

Тя прехвърли вниманието си от вестника върху най-долното чекмедже на бюрото и бързо откри папката, която все още бе под платените сметки. Към старите парчета хартия бе прибавено ново: „Този път само двама от моите любимци. Другия път — повече и няма да се отървеш“

— Ваша светлост... — повика я тихо Ани от откренатата врата.

Лиз погледна нагоре и по възбудения поглед на камериерката си разбра, че има нещо важно.

— Влез — каза тя.

Ани пристъпи в библиотеката и затвори тихо вратата, докато Лиз с не по-малко внимание прибра обратно папката на мястото ѝ.

— Както ме помолихте — започна Ани, — аз слушах внимателно разговорите на слугите, навсякъде, където ходихме. Те обсъждаха

предимно глупави слухове за настоящите изневери на господарите си, но вчера, докато бяхте в градината, а аз в стаята на прислугата, чух нещо странно, което мисля ще ви интересува. Добре, че ме оставихте там, когато се прибрахте, защото иначе нямаше да го разбера.

Лиз почувства леката обида, но не искаше да прекъсва словесния поток на Ани с извинения, които по-късно щяха да бъдат също толкова искрени както сега. Тя кимна окуражително. Явно тази заран щеше да научи още нови неща.

— Говори се за един тъмен субект, който често посещава Хейтън Хол късно през нощта. Последния път, той е водил със себе си един уличен хлапак.

— Твоят бърборко знае ли името на този тъмен субект? — Лиз чакаше отговор със затаен дъх.

Ани тъжно поклати глава:

— За съжаление източникът в дома на графа не може да си спомни, но твърди, че става дума не точно за име, а за някакъв прякор, май името на някакво животно.

Тази информация, която според Ани бе недостатъчна, зарадва Лиз и тюркоазните ѝ очи заблестяха, въпреки че тя все още гледеше разсеяно отворения вестник. Явно „тъмния субект“, който посещаваше графа нощем бе Язовеца. Въпреки тренираната любезност на Лорънс предния ден, Лиз от известно време подозираше, че той има нещо общо със заплахата за Грей. Сега вече бе сигурна, но това не бе достатъчно. Трябваша доказателства.

— Благодаря ти, Ани — Лиз се обърна отново към почтената млада прислужница. — Ти още веднъж много ми помогна. Освен това, искам да те уверя, че имах причини да си тръгна от градинското увеселение, без да те извикам да ме придружиш. Извини ме, задето не ти оставих съобщение.

Ани прости бързо и сърдечно се усмихна. После, след като каза това, за което бе дошла, тя направи бърз реверанс и се измъкна от стаята.

Докато Лиз връщаше внимателно вестника на лъскавата месингова поставка, умът ѝ бързо прехвърляше възможните начини да се сдобие с необходимите доказателства. Тя излезе от библиотеката изправена и с вдигната глава. Трябваше да намери Дру и с помощта на скромното момиче да осъществи един смел план.

— Не мога да повярвам, че ме въвлече в това.

— Дру шепнеше драматично на Лиз, сякаш някой можеше да чуе разговора, който провеждаха в затворената карета.

— Ще бъдем в безопасност, ваше благородие. — Ани грижовно успокои благородното момиче, с което бяха почти връстнички, но разликата в общественото положение бе огромна — Джеръми знае какво да направи, за да изглежда като произшествие, без да ни нарани.

Дру се усмихна на прислужницата си, приятна на вид и склонна към решителни действия, също като своята господарка. По молба на Лиз момичето бе накарало приятеля си да вземе униформата на все още отсъстващия помощник-кочияш и по нареждане на херцогинята да докара каретата, за да излязат трите на следобедна разходка.

— Как може да си сигурна в това, когато твоят Джеръми дори не е кочияш? — Притеснителна по природа, Дру бе искрено загрижена и освен това ѝ харесваше да дразни момичето.

— Той е преминал обучение — Ани започна пламенно да защитава близкия си приятел и селския акцент започна да прозира през стриктно спазваната дисциплина на гласа ѝ — и откак Бийтън остана заедно със семейството в Ашли за повече от три седмици и не му се връща в града, сигурно Джеръми скоро ще го назначат официално за помощник-кочияш.

Докато другите две момичета разискваха първия етап на опасния план, Лиз гледаше навън и в същото време трепереше вътрешно. Невинното изказване на Ани за способностите на нейния хубавец „да направи така, че да изглежда като произшествие“ ѝ припомни, че те щяха да използват същия трик, който невидимия враг използва срещу нея и Грей още от първия ден в Лондон. Лиз не искаше да мисли, колко слаб е планът ѝ и за да успокои нервите си, прокара ръка по сивия костюм, чиито цвят така напомняше очите на Грей. Това бе любимата ѝ дреха и съвсем не я интересуваше, че не е прието да се появява с един и същ тоалет повече от един път по време на Сезона.

След като си възвърна смелостта, Лиз се опита да вдъхне на Дру кураж, какъвто притежаваха героите на евтините приключенски романи, с които младата дама тайно се развличаше.

— Дру, помниш ли, колко впечатлена бе, че съм се сблъсквала с крадци на добитък в ранчото си в Уайоминг? Тимъти те обвини, че

четеш много булевардни книжлета.

Дру отвори уста, за да се защити, но не можа да каже нищо, а Ани зяпна смаяно, защото за първи път чуваше за тези страшни преживявания.

Лиз се усмихна бързо на Ани и се обърна към Дру, като я погледна твърдо в очите:

— Сега имаш шанса да се изправиш срещу още по-опасен противник.

— Признавам, че се забавлявам, като чета възбуждащи истории и че се възхищавам на приключенията ти, но никога, дори в сънищата си, не съм твърдяла, че съм безстрашна или способна по някакъв начин да извърша подобни подвизи. — Дру бързо допря пръсти до устните си, без да мисли за следите, които червилото щеше да остави върху белите ръкавици.

— Глупости — реагира Лиз. — Ти се изправи срещу мащехата си и срещу Грей в историята с бала у Кардингтън.

— Това е съвсем различно. Едно е да рискуваш да направиш малък гаф, като да те върнат от бал или да те изпратят на село заради опит да се противопоставиш на нечия воля, а съвсем друго, да те отхвърлят от обществото, защото си загубила почтеното си име, като си посетила ергенски дом. Освен това, тогава Тимъти беше с нас.

— А, да, Тимъти. Значи в това е целият проблем? Скъпо момиче, ти знаеш не по-зле от мен, че Тимъти ще те обича, без значение какво се е случило.

Деликатна руменина покри страните, обрамчени с тъмни къдри.

— Освен това — продължи Лиз, докато Дру мълчеше отдадена на щастливи мисли, — както ти казах, Лорънс няма да бъде в дома си! Вчера ми каза, че ще ходи в хижата си за няколко дни, за да работи с полицията по разследването на инцидента, в който пострада Грей. Така че очевидно ние не отиваме при него. Ние сме просто благоприлични дами, които са претърпели злополука.

— Дали графът е там или не — каза Дру, като демонстрираше вродено упорство, не по-малко твърдо от това на Лиз — страхувам се, че тази визита ще остави петно върху репутацията ни.

Лиз понечи да отговори, но Дру вдигна ръце в знак, че иска да каже още нещо.

— Кой може да каже, какви хора работят за него? Няма ли риск, последствията да са още по-тежки? — последните думи бяха изречени почти шепнешком от страх пред неясните, но със сигурност противни значения на термина „търговия с бели робини“.

Това бе една опасна възможност, която вече бе минала през ума на Лиз. В името на мъжа, когото обичаше и без оглед на чувствата му, тя щеше да поеме този риск, но отговорността за въвличането на двете момичета в това начинание ѝ тежеше. Ако се наложеше, щеше да промени плана си и да отиде сама.

— Дру, ще накарам Джеръми да те закара до къщи, ако наистина няма да ме придружиш в търсенето на доказателства за съучастието на Хейтън.

Въпреки че допреди малко Дру искаше да се откажат, това предложение, направено в последната минута я сепна, но след миг тя се засмя и престана да се колебае:

— Какво? И да изпусна възможността да изживея мечтите си? Няма да позволя да се забавляваш само ти. Само моля те, бъди търпелива и ми кажи плана още веднъж, за да съм сигурна, че съм разбрала всичко правилно.

Лиз започна, без да се замисли, тъй като бе повтаряла тези думи няколко пъти преди и след следобеда, който прекара с лейди Юфемия.

— Каретата ни ще се повреди недалеч от лондонската къща на Хейтън. Единственото, което ще ни остане е да отидем там и да потърсим подслон, докато кочияшът ни изтича обратно до Брант Хаус, за да вземе друга карета. Ще ни приемат със сигурност. Когато влезем, ще ти стане лошо и ще припаднеш. Това ще ги накара, да се надяваме, да те отнесат в някоя спалня в онази част на къщата, където са личните стаи на Лорънс. Разбира се, аз, като твоя приятелка, ще те придружа и когато ни оставят сами, за да потърсят помощ, ще започнем да търсим доказателства.

— Все още мисля, че сценарият ти е трудно осъществим. Но аз ще се направя на Виолета от операта, която гледахме онази вечер, и ще припадна така истински, че ще изпълня сърцата на прислугата със съжаление. — Дру се поизправи, намести бонето си, което се бе изместило леко встрани и нещо добави: — Според мен е доста вероятно една припаднала жена да бъде положена на най-близката кушетка, докато слугата намери ароматни соли.

— Ароматни соли в дома на ерген? — бронзовите вежди се извиха невярващо.

— Да, наистина, малко вероятно. Но тогава те ще отидат за лекар, а аз ще остана върху кушетката.

— Да — Лиз знаеше колко слаб е планът, — но това е единственото, което успях да измисля, а вие не предложихте нищо друго.

— Така е — усмихна се Дру. — Поне ще бъдем вътре двете заедно.

— И аз — добави обидено Ани.

Лиз погледна топло смелата прислужница, която бе поела още по-голям риск. Ани бе тази, която накара Джеръми да ги доведе тук. И докато Лиз и Дру рискуваха да бъдат отблъснати от висшето общество, ако нещо се случеше на младите благородни дами, за това щеше да бъде обвинена камериерката. Елизабет бе прочела достатъчно тукашни вестници, за да знае, че слугите, уволнени без препоръки нямат бъдеще и твърде често завършват краткия си живот в някой приют за бедни. Богатото ѝ въображение изрисува още по-страшни картини. Тя си представи слугите на Хейтън не като почитителен и добре обучен отбор, каквито сигурно бяха, а като груби типове, готови по негова заповед да извършат престъпление. Те щяха да се страхуват по-малко да продадат една прислужница, или да я използват, за да покажат на дамите, какво може да се случи на самите тях.

Лиз отхвърли тези мисли, достойни за булевардните книжки, към които двете ѝ спътници бяха така привързани и кимна към прозореца:

— Почти стигнахме. Пригответе се.

Изведнъж каретата се наклони. Лиз се почувства като при предното изживяване, но този път всички бяха подготвени за сътресението и необичайния наклон, под който спря каретата. Никой не пострада, до голяма степен благодарение на предпазните мерки, които тя взе, като предупреди спътниците си и настоя да се подготвят. Лиз се молеше да бъдат също толкова невредими и в края на това приключение.

Вратата, която бе застанала почти над главите им, се отвори и Джеръми погледна вътре. Униформата му на помощник-кочияш не бе пострадала видимо, за разлика от тази на Елисън при първото произшествие. Макар и не много висок, Джеръми бе достатъчно силен.

Той повдигна първо дукесата, после лейди Друзила от преобърнатата карета и чак тогава се обърна към Ани. Джеръми ѝ намигна и незабелязано вдигна разхлабената чивия на оста докато се преструваше, че оглежда щетите. Изобличаващото доказателство бе прибрано в джоба на униформата, където нямаше опасност да бъде намерено от любопитни хора и да издаде истинската причина за произшествието.

Ани се усмихна на своя приятел, но веднага върна заученото си изражение на почтителна скромност, докато той я изваждаше от каретата.

Трите жени се запътиха към къщата на графа. Вратата се отвори още преди да почукат.

— Страхувам се, че претърпахме незначителна злополука — започна Лиз. — Господарят ви е мой приятел, който неотдавна ми предложи помощта си. Бихме ли могли аз, компаньонката ми и моята прислужница, да отдъхнем вътре, докато кочияшът ни изтича до Брант Хаус и уреди връщането ни.

Икономът не каза нищо, но отстъпи и с поклон ги покани в мраморното предверие. Щом затвори вратата след тях, той ги поведе към гостната. Лиз бе доволна. Нещата вървяха много по-лесно, отколкото си представяше. Наистина, всичко вървеше като по ноти, докато...

— Лизи, за мен е чест, че приехте предложението ми да ви помогна — Лорънс стоеше в средата на стаята, елегантно обзаведена с мебели от идеално полирано черешово дърво, сиви плюшени килими и изящни канапета и столове. — Заповядайте, дами. Моля, настанете се удобно.

Лорънс бе видял дамите да се приближават и направи всичко, което бе по силите му, тяхното посещение да остане незабелязано от минавачите. Икономът бе инструктиран да ги въведе възможно най-бързо в къщата. Графът бе любопитен да узнае причината, която ги водеше тук, но най-важното в случая бе да ги изпрати, без да възникне скандал, засягащ, която и да е от тях. Въпреки че бе взел участие в не една деликатна ситуация и определено нямаше нищо против да създаде още една с участието на пламенната Лиз, той реши, че моментът не е подходящ. Нещата отиваха към завършване и не биваше точно сега да оплесква всичко, заради няколко часа забавна игра.

Когато Хейтън се обърна, за да им посочи с жест удобните места, веждите на Дру се повдигнаха с шеговито възмущение. Лиз долови нежния укор и отвърна с печална гримаса.

Елизабет определено не бе очаквала това. Тъй като се бяха оказали сами с мъж в неговия дом, те решиха да не рискуват, като симулират припадък, защото не знаеха до какви последствия ще доведе това. Трябваше да изоставят плана си и да съсредоточат усилията си да се измъкнат незабелязано. Лиз знаеше, че докато посещение в дома на отсъстващ мъж можеше да бъде извинено, макар една дама никога да не влизаше в къщата на ерген, то обществото като цяло, и в частност Грей, никога не биха й простили това, ако то станеше известно. Това не трябваше да се случи!

Лорънс прехвърли вниманието си от лейди Друзила, която седеше вдървена на ръба на една софа и от прислужницата, заела стол с висока облегалка към все още правата Лиз.

— Лизи, моля ви, седнете, докато наредя да подготвят каретата ми, за да ви откара в Брант Хаус.

Докато графът даваше инструкции на иконома си, Лиз седна на красиво тапицирания стол, който ѝ бе посочен и се опита да обмисли ситуацията, която засега се очертаваше като фиаско. Тя си каза, че това е просто провал на плана ѝ за откриване на уличаващи доказателства, причинен от присъствието на графа. В следващия миг осъзна, че това ще задълбочи пропастта между нея и Грей. Лиз се страхуваше, че ако той видеше или дори чуеше, че се е прибрала с карета, която носи герба на Хейтън, ще приеме това за отговор на въпроса си, къде е била в онази нощ, когато я завари в стаята на прислугата. Тази мисъл добави още мъка към страданието ѝ от връзката на Грей с друга жена.

Въпреки това, когато домакинът им се върна, тя го дари с ослепителна усмивка.

— Радвам се, че сте тук, Лорънс. Когато каретата ни се повреди и видях, че се намираме недалеч от дома ви, се поколебах дали да потърсим помощ тук, защото мислех, че сте в ловната си хижа.

Лорънс отвърна на Лиз с една също толкова блестяща и също толкова фалшива усмивка. Явно не е забравила извинението му за дългото отсъствие по средата на Сезона. Тогава той бе останал с впечатлението, че е прекалено разстроена, за да обърне внимание на

това. Фактът, че тя бе запомнила неговите думи, засилиха любопитството му и породиха ново съмнение.

— Съвсем скоро ще тръгна за хижата. Определени обстоятелства забавиха пътуването, което възнамерявах да предприема.

Прекалено сърдечната му усмивка се премести от безучастното изражение на Лиз към учтивата светска усмивка на Дру.

— Последните колебания на борсата разтревожиха посредника ми и той ме помоли да отложи заминаването си. Освен това, принцът поиска съвета ми за една кобилка, която иска да вземе в конюшните си. Знаете, че никой от нас не може да откаже на кралското желание.

Лиз слушаше внимателно. Мъжът изглеждаше странно притеснен. Дали причината бе тяхното неочаквано посещение? Може би. А може би още нещо. Въпросите, които предизвикваше неговото притеснение, събудиха ловния ѝ инстинкт.

Странно, помисли си Лиз, може би, ако не беше много по-силния образ на Грей, тя сигурно би намерила този слаб, бледен мъж за привлекателен. Сега, когато го познаваше по-добре, трудно можеше да си представи, че той притежава достатъчно сила, за да бъде източника на заплахата за нейния съпруг. Въпреки това, тя бе твърдо убедена в това.

Икономът се появи в стаята учудващо скоро. Странен израз на облекчение премина през лицето на Лорънс, когато той кимна към вратата:

— Ваша светлост, лейди Друзила, — той преиграваше с галантността си — каретата очаква вашето благоволение.

Така още един от смелите планове на Лиз претърпя неуспех. Тя бе загубила тази битка, но не и войната и нямаше да се оттегли или да се предаде, докато любимия ѝ бе в опасност.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Грей кръстосваше приемната от единия до другия край с нарастващо безпокойство. Дебелият килим не можеше да заглуши шума от тежките му стъпки достатъчно, за да намали тревогата на слугите, чиито задължения налагаха да преминава край вратата. Дори Елисън изглеждаше разтревожен и не допускаше никой да се доближава до библиотеката без нужда и смразяваше с поглед тези, които ходеха по-шумно.

Един от тях доложи това, което засили гнева на вече навъсения дук. Въпреки че той не бе казал нито дума в отговор, никой досега не го бе виждал в такова мрачно настроение.

Докато зад стените на приемната слугите разменяха нервни погледи, а зад зелената врата на своя собствен свят останалите шепнешком обсъждаха странните събития, причинили тази тревога, мъжът, известен със своето хладнокръвие, кипеше от гняв.

За първи път, откакто зае креслото си в камарата на лордовете, Грей напусна парламента по средата на важни дебати върху сериозен проблем. Съвестта му го измъчваше заради неоправдано грубия отговор на разбираемото безпокойство на съпругата му. Трябваше да има повече доверие в пламенната жена, която, макар и непредвидима, не му бе дала основание да я подозира в нелоялност. Под натиска на чувството за вина той напусна задълженията си и се прибра в Брант Хаус с намерение да поправи грешката, която бе допуснал по отношение на Лилибет. Независимо от мъчителните спомени, които това щеше да предизвика, Грей се върна, за да ѝ даде простия отговор, който тя желаше.

Той бе пренебрегнал отговорностите си, за да се върне и да открие, че тя не е тук. Нямахше нищо в светския ѝ календар. Грей знаеше това, защото го намери върху писалището ѝ, отворен на днешната дата. Не му остана друго, освен да попита сестра си къде се намира съпругата му в момента. Наложил се, със стиснати зъби, да изтърпи неодобрението на Юфемия за ранното му прибиране, за да

научи от нея, че Елизабет е предложила на Дру да се разходят с каретата из парка. Това го успокои за известно време, но с всеки следващ момент растеше страхът му, че неговите врагове могат да прехвърлят опасното си внимание върху Лилибет. Трябваше да се досети, както те сигурно вече са направили, че така щяха да постигнат целта си много по-лесно, отколкото ако заплашваха самия него.

Тогава конярят, Джеръми, се появи с новини, които така подействаха на Грей, че страховете му за безопасността на Елизабет се превърнаха отново в съмнение и недоверие. Той се засили към вратата, твърдо решен да направи — нещо. После спря, сви юмруци и зави от безсилие. Никога преди не бе попадал в такъв водовъртеж от разкъсващи душата му чувства.

Грей си наложи да спре до камината и да опита да се овладее. Той хвана бялата лавица над камината и я стисна толкова силно, че пръстите му побеляха. Едва бе успял да покрие с тънка ледена обвивка огъня, който бушуваше у него, когато тишината бе нарушена от отваряне на врата и шумолене на копринени поли и тафтени фусти. Грей скочи до вратата и я отвори широко, за да застане там и великолепната му фигура да изпълни рамката.

Лиз усети смразяващия му поглед, но горделиво отказа да погледне към мъжа, който излъчваше жестоки обвинения. Какъв каприз на съдбата бе довел Грей у дома толкова рано, когато тя мислеше, че ще остане в парламента до доста по-късно? Какво ли е станало с изключително важния въпрос, за който вестниците писаха, че ще бъде обсъждан днес? По настроението му можеше да се разбере, че вече е бил информиран за тяхното премеждие с каретата. Тъй като бе разстроена от провала на своя план, Лиз почувства, че не би издържала сблъсъка със съпруга си. Без да му обръща внимание, тя си тръгна нагоре по стълбите.

Грей побесня! Той едва не получи удар от страх за живота на Елизабет, а през това време тя е била при неженен мъж, при това с репутация на развратник и както подозираше, виновен за нещо много, много по-лошо. Сега тя му обърна гръб, сякаш справедливата му реакция не означаваше нищо за нея. Грей тръгна след нея. Той изглеждаше като буреносен облак, а очите му сякаш хвърляха светкавици.

Лиз влезе в апартамента си и хвърли бонето върху писалището, като събори няколко листа хартия и една писалка. Тя не затвори вратата, тъй като това нямаше да промени твърдото намерение на вбесения ѝ съпруг да влезе. Единственото, което можеше да направи в своя защита, бе да застане в другия ъгъл на стаята, с гръб към вратата и да се загледа през прозореца.

Будоарът ѝ, изпълнен в прасковено и бледо зелено, бе проектиран като място за отдих, но когато Грей влезе вътре, присъствието му разруши тази представа със същата сила, с каквата той ритна вратата, за да я затвори.

— Хейтън! — извика той и спря до вратата от страх съвсем да не изгуби контрол. — Ти опетни доброто си име, моето име, за да тръгнеш след Хейтън!

Той сграбчи облегалката на един стол в стил кралица Ана толкова силно, сякаш щеше да го строши на две.

— От среща с графа ли току-що се бе върнала, когато те открих в стаята на прислугата?

Въпросът бе зададен с такъв леден глас, че можеше да разцепи камък.

— Разбира се, че не! — извика тя, като отвърна на леда с огън. — Знам колко малко се интересуваш от мен, но чертите на характера ми, които ти намиращ за най-противни — темпераментът и независимостта ми — са доказателство, че не бих се поддавала на ухажванията на тази крастава жаба.

Грей бе объркан от неочакваното определение, което тя даде на Хейтън, но това продължи само един миг. Мисълта, че друг, в най-лошия случай Хейтън, споделя чувствата и леглото на жена му, толкова го отдалечаваше от обичайната му въздържаност, че смисълът на нейния отговор не можа да проникне в съзнанието му.

— След като го принудих, Джеръми призна, че си изтичала до вратата на Хейтън още преди той да свие зад ъгъла. Дори зле възпитана американка не би се приближила така до дома на един ерген, без да го познава добре.

— Не! — тези думи накараха Лиз да изгуби контрол над себе си и тя се защити, без да се замисли. — Не бих се приближила до къщата, ако допусках, че мъжът ще бъде там!

— Какво?

Черните вежди се извиха в преувеличено учудване. Тя говореше абсолютни безсмислици.

Лиз пое дълбоко въздух, за да се поуспокои и като стисна ръцете, каза:

— Вчера, на градинското увеселение, Лорънс ми каза, че ще бъде в ловната си хижа за няколко дена. Твърдеше, че местната полиция е потърсила помощта му за разследването на инцидента, станал с тебе по време на лова.

Думата, която Грей чу най-ясно, бе „Лорънс“. Освен това, Хейтън очевидно имаше причини да смята, че тя се интересува от местонахождението му.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че си приела думите на тази „крастава жаба“, без да се усъмниш, и безгрижно си се запътила сама към дома на един ерген? Трябва да добавя, че си го удостоила с такова доверие, каквото рядко показваш към мен.

— Не бях сама! Дру и прислужницата ми ме придружаваха. Освен това, ние потърсихме подслон у Хейтън едва когато каретата се повреди. Тъй като Джеръми замина да търси помощ, като благоприлични дами, каквито ти винаги си искал да бъдем, ние не можехме да стоим безцелно на улицата като проститутки.

Сребристите очи се присвиха. Повредена карета? Този въпрос изискваше внимателно проучване, но сега не биваше да губи време.

— Освен това — добави Лиз, като се опитваше да спечели доверието му и мислеше, че най-лошото е отминало, — не бива да се тревожиш за действията на графа в момента, когато неочаквано го посетихме. Той бе самата почтеност и уреди незабавното ни връщане в Брант Хаус.

Тонът ѝ изразяваше недоволство и това подразни Грей.

— Изглеждаш разочарована, че той не е могъл да започне „лигавото си ухажване“.

— Разочарована? Да! — Лиз направи две крачки към съпруга си. — Бях разочарована, че той бе там и че повярвах на твърденията за неговото заминаване.

Грей пусна невинния стол от желязната си хватка, заобиколи го и направи две крачки към огнената си съпруга. Той рязко промени посоката на въпросите си, за да я стресне и да чуе истината.

— Какво правехте в района на Хейтън? Паркът, към който си казала на Юфемия, че отивате, е в противоположна посока.

— Ние не отивахме в парка — Лиз бързо мислеше, за да даде правдоподобно извинение. — Добре, Грей, признавам, че целта ни бе домът на графа.

Стомана блесна в сините му очи. Той я предизвика, но дълбоко в сърцето си не желаше да чуе потвърждение на своите подозрения.

— Тръгнахме — продължи Лиз, — за да хвърлим един поглед на градините му. Херцогинята на Етъртън не спира да отегчава всички около себе си с оплаквания как графът е откраднал градинаря й. В резултат на тази долна постъпка, по нейните думи, градините на Хейтън, особено тази пред къщата, станали най-красивите в Лондон.

Докато слушаше несвързания й разказ, Грей притвори очи, за да възвърне хладнокръвието си, като по този начин прикри своето облекчение, както и раздражението, че една толкова глупава история е станала причина за необуздания му гняв. Той лесно прие това извинение, което му звучеше точно като останалите безсмислици, чрез които отегчените дами от висшето общество изразходваха енергията си. Учуди го единствено фактът, че същата Лилибет, която можеше интелигентно да обсъжда с него важни проблеми, се занимава с подобни глупости.

— Видя ли тези градини? — попита Грей и се усмихна за първи път през този ден.

— Съвсем отблизо — намръщи се тя. — И не са нещо особено, както Милдред искаше да ни внуши.

Лиз остана доволна от язвителната усмивка на Грей. Той явно й бе повярвал и ледът започна да се топи. В следващия момент тя се упрекна, че обръща внимание на това. Неверният й съпруг може да й прощаваше, но тя нямаше да му прости.

Грей видя как блясъкът в тюркоазните очи изгасна и като спусна бронзовите си мигли, Лиз стисна устни. Нахлу вятърът на непредвидимите чувства и вината се върна. Той поиска от нея честност, но не й отвърна със същото, въпреки причината, която го доведе у дома толкова рано. Това бе задължение, което съвестта му го задължаваше да изпълни.

— Не ме попита защо съм тук, когато парламентът е в сесия, а аз нямам никакви светски задължения, които да налагат отсъствието ми.

Лиз се учуди, когато се прибра и го завари вече тук, но страхът, че чарът му може да я накара да забрави изневярата, ѝ попречи да погледне красивия мъж.

— В ревността си, причинена от предполагаемата ти връзка с Хейтън, аз те обвиних несправедливо, но няма да ти се извиня, тъй като все пак си виновна за днешната си постъпка.

Тя стреснато вдигна очи, за да срещне пронизващия му поглед.

— Но тъй както току-що поисках обяснения от теб, мисля, че аз също ти дължа отговор на въпросите, които повдигна вчера — силната му челюст се стегна и усмивката угасна. — Това е проблем, който съм обсъждал само с юридическия си съветник от деня, в който се сблъсках с него.

— Не — изпълнена с вина, задето накара съпруга си да приеме една лъжа за истина, Лиз пристъпи към него и сложи едната ръка на гърдите му, а другата допря до устните си. — Не ми казвай нищо, което не би искал да споделиш. Аз трябва да ти вярвам. Ти бе прав, като каза, че като съпруга не успях да ти отдам дължимото доверие.

— Глупости — Грей взе малките ѝ ръце в своите и нежно я привлече към себе си. — Нито една съпруга не дължи на мъжа си доверие, което той не е заслужил. И аз нямам право да искам твоето, преди да съм споделил с теб всичко.

Лиз не каза нищо, но очите ѝ се разшириха. Имаше ли семейство Брант някаква грижливо пазена тайна? Някоя душевно болна леля, заключена в кулата на имението Ашли?

Грей видя бързо променящото се изражение на лицето ѝ и разбра, че въображението ѝ бе полетяло.

— Не — тъжното му изражение, предизвикано от горчивия спомен, се проясни от топлината на яркото ѝ присъствие и той се усмихна. — Не е толкова ужасно, колкото ти очевидно се опасяваш. Само тайната на къщата на „Сейнт Джон“.

Лиз си наложи да не настръхва и да не издърпва ръцете си от неговите. Тя бе обещала доверие и имаше намерение да му го даде, независимо каква цена трябваше да заплати.

— Онази сутрин, когато те заварих да четеш вестник в библиотеката, аз ти казах как ужасявах своя баща с дивите си постъпки. Това бе казано сериозно. Той наистина беше бесен... аз също. — Обичах майка си толкова много, колкото обичах и нейната

майка — първата Лилибет. Бях малко момче, едва обуло дълги панталони, когато научих, че баща ми, когото имах за образец на съвършения джентълмен, държи любовница. Мама поддържаше почти идеална фасада на неинформираност по въпроса. Но по редките прояви на дълбоко скрита болка аз разбрах, че тя знае за тази жена и търпи заради любовта си към мъжа, който не заслужаваше това. Тя му прости обидата и нанесената рана, но аз не можах. Той се надяваше, че аз ще променя своето отношение и че ще последвам тази обичайна за мъжете от нашите среди практика. Но като видях болката, която това причини на майка ми, аз не можех и не исках.

Сивите очи пронизваха жената, която приличаше на застинал неподвижно пламък.

Лиз отвори уста, за да проговори, но не можа да намери подходящи думи, за да изрази плеядата от чувства, които той събуди — съчувствие, възхищение и най-вече любов. Грей продължи, преди тя да успее да подреди мислите си.

— Въпреки образа на високо нравствен и справедлив мъж, който баща ми градеше пред мен, той нарани мама не само веднъж, а продължи да го прави през целия им съвместен живот. Разрушаването на моите илюзии ме вбеси. Реших, че щом той може да бъде такъв злодей, въпреки внимателно пазената си репутация на човек с висок морал, аз никога няма да крия делата си. И бях готов на всичко, за да му причиня унижението и срама, които заслужаваше, но умело избягваше. Отначало постигнах ефекта, към който се стремях. Баща ми, който така се гордееше с благородната си фамилия, изпадна в ужас от петната, които аз целенасочено се опитвах да оставя върху нея.

Лиз се обърка, като научи, че навремето този мъж нарочно е правил това, от което сега се страхуваше. Тя леко се усмихна и поклати глава с шеговито съжаление. Играта на слънчевите лъчи с огнените ѝ къдри бе прекрасна.

— Само като си помисля колко често си ме обвинявал, че правя точно това.

— Да, но на теб нямаше да ти простят, както стана с мен, въпреки усилените ми опити да се опозоря. Вместо това, научих колко лесно прощава обществото на човек с титла като моята.

Като погледна Грей, Лиз видя, че лицето му бе придобило същия груб израз, както в деня, когато го срещна за първи път. Сега тя осъзна

колко много се бе смекчило леденото му изражение оттогава и си помисли, че способността ѝ да събужда чувствата му е повлияла съществено на това. В този момент желанието ѝ да стопли отново сърцето му я накара да погали силното лице.

— Това няма значение. Точно преди да замине на едно от любимите си плавания с яхта, баща ми ме извика в Ашли Хол. Аз мислех, че ще последва обичайната лекция. Сгрехих — тъжният му смях бе изпълнен с цинизъм. — Той просто бе променил завещанието си и искаше да ме уведоми за поправките.

Дълго потисканите спомени за неприятната сцена изпълниха съзнанието на Грей. Той продължи с надежда, че никога повече не ще се наложи да говори за това отново.

— Титлата и собствеността преминаваха у мен като негов наследник. Освен това, той ми оставяше рентата от имението Ашли и дивидентите от инвестициите си, за да осигуря прислугата и близките ни роднини, но само при условие, че ще осигуря любовницата му до края на дните ѝ. Скарахме се и аз вбесен се върнах в Лондон. Това беше последният път, когато го видях жив.

Лиз видя в очите на мъжа си странна комбинация от тъга и възмущение и почувства, че в този момент би направила всичко, за да го утеши.

— Той бе лицемер! — думите бяха пропити с болка. — Но и аз съм такъв, щом съжалявам за смъртта на човек, когото не уважавах.

— Не — Лиз веднага отхвърли самообвинението му. — Никой не е идеален и няма нищо срамно в това да обичаш баща си, дори да е такъв. Освен това, той те е обичал, въпреки че е виждал недостатъци у тебе. И един ден, ако бог ни дари със синове, ти без съмнение ще ги обичаш, независимо от това, което ще вършат.

Мисълта, че един ден ще има деца от тази огнена жена с независима воля, накара Грей топло да се усмихне. Той не бе забравил тъжното минало и сигурно никога нямаше да го забрави, но нейната топлина щеше да смекчи болката.

— Понеже ти пожела това, аз ще простя на баща си, така, както простих на твоя за това, че ме измами, въпреки че сега дължа на Самуел Хюс не прошка, а благодарност.

Той я привлече към себе си и като сложи буза на искрящата ѝ коса, добави:

— Сега вече знаеш кой живее в къщата на улица „Сейнт Джон“ и защо тази жена е част от завещанието ми. Не можех да повярвам, че моят баща ще поиска от мен да продължа тази обида към майка ми, но той ме държеше в клопка. Отвратителното деяние бе свързано неразривно с издръжката, необходима на хората от Ашли Хол, за да могат да преживяват. Той не ми остави никакъв избор.

Грей леко отдръпна своята Лилибет от себе си и я погледна топло.

— Въпреки че не съм живял като светец и дори съм имал редица любовници, кълна се, че никога не ще сторя това на жена си, както никога досега не съм го правил — нито на Камелия, нито на тебе.

— Съжалявам, че се усъмних в теб, Грей — Лиз пъкна отново главата си под бузата му, излъчвайки цялото състрадание, на което бе способно влюбеното ѝ сърце. — Толкова съжалявам!

Тя се укори, че не е изпитвала повече вяра в почтеността на Грей, след като бе, чела прочувствените му речи и знаеше, че той устоява на ужасни заплахи, за да защити това, в което вярва. Без каквито и да е намерения тя започна да лекува раната, която му бе нанесла, с леки целувки, които се изкачваха от врата към грубите му страни. Тези невинни ласки, предназначени да облекчат страданието му, събудиха у нея неудържимо желание да привлече красивия мъж в леглото си, въпреки малкото време, с което разполагаха, тъй като почти бе дошло време, за вечеря.

Грей посрещна с радост желанието ѝ. Той я целуна леко по косата и извади няколкото останали игли. Освободеният водопад се спусна по стройното ѝ тяло.

Лиз вдигна предизвикателно устните си и Грей започна да ги гали със своите. Тя тихо извика, впи пръсти в черните кичури и притисна устата му към своята. Грей меко изръмжа, докато отпиваше от прекрасното вино на нейната целувка и в същото време я привлече към мускулестото си тяло. Той притисна още по-плътно чувственото ѝ тяло и страстен облак замъгли погледа му.

Лиз изстена в отговор на жадната му целувка и потъна в удоволствието на чувствената прегръдка. Допирът до силното му тяло събуди у нея прекрасни усещания и тя започна да се извива. Въпреки дрехите, които разделяха плътта ѝ от неговата, тя усети отговора на отчаяните си движения.

Грей прокара ръка надолу по гърба на пламенната съблазнителка, обви кръста ѝ и пак потегли нагоре, като дърпаше омразния корсет. Тя изстена и обви ръце около врата му. После, за да приближи по-бързо експлозията на взаимното удоволствие, започна припряно да го освобождава от ненужните дрехи.

Като се наслаждаваше на неумелото ѝ, но възбуждащо старание да го съблече, Грей остави това на нея и се зае да ѝ направи същата услуга. Когато Лиз успя да разкопчее ризата му и да я издърпа от панталона, той вече бе успял да развърже горната част на роклята ѝ. След това бързо я измъкна през главата ѝ и без да обръща внимание на корсета, освободи прелестите ѝ за щастие на очите, ръцете и устните си.

Дълбокият стон, който се надигна от гърлото на Грей, заглъхна, когато той зарови лице в пазвата ѝ. Лиз извика, тръпнеща от изгарящото удоволствие, което устните му ѝ доставяха, като галеха гърдите ѝ. Сладката болка задоволи първоначалното и събуди нови желаниа. Тя впи още по-здраво пръсти в косите му и го притисна плътно към изгарящата плът с вече позната страст.

Грей наведе глава, за да я целуне. Той се бореше с всички сили да се овладее, за да могат поне да стигнат до леглото, но тя също толкова успешно правеше всичко възможно да го накара да изгуби контрол... и успя. С едната си ръка Грей повдигна полите ѝ, а с другата смъкна кюлотите, преди да освободи и себе си от последната пречка за съединяването им. С ръце и устни той направляваше спускането ѝ в пламъците на страстта. Чак когато тя изви от болка, Грей повдигна хълбоците ѝ и им помогна да направят интимния скок. Те влязоха с тела, ръце и устни в ритъм, стар като света, който ги отведе в дълбините на безумния стремеж и избухна с фейерверк от невероятно удоволствие.

Изтощени и преситени, те застинаха неподвижни в нежна прегръдка. Най-после, доста по-късно отколкото възнамеряваха, като разтърси глава от изненада, че за първи път му се случваше да не успее да се добере до леглото, обзет от непреодолима страст, Грей вдигна жена си и я отнесе в спалнята. Лиз се носеше в облаци от еуфория и пълно задоволство. Тя се остави търпеливо да бъде освободена от онези дрехи, останали по нея, които бяха непоправимо повредени от играта им. После, за нейна радост, той хвърли остатъците от своите

дрехи на пода и се присъедини към нея в леглото. То бе по-малко в сравнение с неговото, но в него имаше доста повече място, отколкото им бе необходимо.

Като се сгуши сънено в топлата му прегръдка, тя промърмори:

— Ще ни чакат за вечеря.

Грей притисна устните си, извити в нежно задоволство, до огнената ѝ коса и прошепна:

— Това не е първият, нито ще е последният път, когато ще заменим една обикновена вечеря с празник на страстта.

Лиз се отпусна в приятен сън с доволна усмивка на уста.

Босоногият Грей, полуоблечен с небрежно нахлузени панталони и разкопчана риза стана, за да позвъни да донесат лека вечеря. Тя бе поставена на една малка масичка в будоара на Лиз от прислужници, които дискретно се оттеглиха веднага, щом оставиха подноса със студено месо, плодове, хляб, сладки и бутилка вино. По време на интимната вечеря, Грей и Лиз, разрошена от преживяването и наметната с копринена роба, разменяха по някоя дума между зальците. Но след последната глътка вино разговорът се върна на сериозни теми. Грей откри, че сега, когато горчивината му е изтрита от сладостта на неговата Лилибет, той има по-ясна представа за нещата.

— Като погледна назад, виждам, че отвращението ми към висшето общество се дължи на лицемерието на баща ми, както и на членовете на това общество, които затваряха очите си за всичките ми грешки.

Лиз погали силната му ръка, която се бе стегнала. Докосването я накара веднага да се отпусне, въпреки че в дълбокия глас, който продължаваше да говори, се усещаше цинизъм.

— Нашето уважавано висше общество е като захарна глазура върху британския кейк — красив, но криещ загнила среда.

— Щях да се съглася безусловно с това, когато те срещнах за първи път или когато пристигнах при теб, в Лондон, но сега не мога. Не мога дори да обвинявам лейди Чарлз, задето невярно ми предаде ограничената информация, с която разполагаше. Без съмнение, тя си мислеше, че внимателно ме подготвя за онова, с което неизбежно ще се сблъскам един ден. Обществото не загнило изцяло, дори не и по-голямата му част. То включва много добри и фини хора, чийто

сериозен недостатък е липсата на съзнание и което е още по-лошо, нежеланието им да се променят — тя се усмихна тихо и го погали по бузата. — Освен това има и хора като теб, които се борят със загниването в обществото и се стремят да намалят горчивината на кейка, като по някакъв начин го променят. Чета речите ти и всяка следваща ме кара да ти се възхищавам все повече и повече. Ето защо трябваше да ти вярвам, трябваше да знам, че си прекалено почтен, за да вършиш това, което подозирах, без значение какво са ми намекнали.

Грей благодари на бога, че го бе дарил със съпруга, която бе не само достатъчно интелигентна, за да види тъмната страна на действителността, но и достатъчно храбра, за да се изправи заедно с него срещу порока.

— Съдбата явно одобрява моята цел, щом ми изпраща чудо като теб, каквото не заслужавам.

Лиз бе изненадана да чуе от него такава висока оценка за себе си и изрази учудването си, преди да успее да се спре.

— Тогава аз не съм била пълно разочарование в сравнение с Камелия — тя изтръпна, щом изрече молбата си за потвърждение.

Грей се надигна, заобиколи масата и коленичи до своята Лилибет.

— Камелия не беше реална, тя бе само мечта, твърде безплътна, за да оцелее сред хората. Като цветето, на което бе кръстена, тя вехнеше при допир и накрая умря. Не можеше да понесе интимност и след брачната ни нощ не издържах да гледам как смело ме понасяше и после тихо ридаше — Грей бе изплашен от собствените си думи, чиято истинност осъзна чак сега. Но той не би се отрекъл от тях, дори да можеше.

Лиз сложи нежно ръка на силната му буза и инстинктивно наклони глава, за да впие устните си в неговите. Мъжът я грабна в ръцете си с намерението да я отнесе до леглото на пламенните им удоволствия. Лиз с удоволствие се залюля в силните ръце на любимия си, но бе принудена да му напомни за прислугата.

— Слугите скоро ще се върнат, за да отнесат съдовете от вечерята ни.

Грей погледна тюркоазните очи, поклати леко глава, докато я поставяше нежно върху разбърканото легло, и легна до нея.

— Това е нашият дом и никой няма да посмее да дойде, без да сме го повикали.

Така и стана.

През целия ден не се появи нито един облак на небето и вечерта не заваля, като направи тази среща още по-опасна от предишната. Това усилваше яростта на мъжа, който се бе скрил отново до черната градинска порта на Брант Хаус.

— Лейди Юфемия — изсъска той, щом дебело облечената, въпреки лятната горещина, жена, се приближи достатъчно, за да го чува, — мислех, че сте ме разбрали последния път, когато се срещнахме тук. Не съм Ви слуга и не приемам заповеди — най-малко от вас. Забравихте ли предупреждението ми? Изразих се достатъчно ясно и тъй като с всеки изминал ден безполезността Ви се увеличава, внимавайте да не изчерпите търпението ми.

Юфемия направи най-високомерната физиономия, на която бе способна.

— Не бих предложила тази среща, ако една много важна причина не бе наложила това.

Посетителят изръмжа със съмнение.

— Днес Грей се върна рано от парламента и откри, че Елизабет отсъства. Това го вбеси изключително много — Юфемия направи пауза, но мъжът не каза нищо и тя побърза да продължи. — Забелязали сте, сигурна съм, както и цял Лондон, че той я придружава навсякъде. Отначало мислех, че прави това, за да покаже на Бърти и приятелите му, че Елизабет не е подходящ лов за тях. Но след бурята, която се разрази днес следобед, стана ясно, че... изпитва чувства към нея.

В тъмното жената не видя как очите на посетителя се свиха. Раздразнението в последните думи на лейди Юфемия показва съвсем ясно, че тя не споделя възхищението, което дукът изпитва към жена си.

— Този факт вече е взет предвид — каза тихо той, — но какво общо има това с нашите планове? Да не би да просите милост за брат си в името на тази любов?

Мъжът реши, че внезапното откритие на Юфемия, нещо, което той отдавна подозираше, я е накарало неразумно да се предаде. Несъмнено тя ще предложи да изоставят плана, чието изпълнение бяха започнали, и около който той и кохортата му градяха своите действия.

— Не, разбира се, че не! — Юфемия показа растящо нетърпение и отсъствие, на обичайното въздържано поведение, за да опита да размърда мисленето на този тъпак. — Само предполагам, че тази глупава любов на Грей към американката ви предоставя много подобър обект. Никога няма да сломите смелостта на Грей със заплахи за собствената му сигурност, но ако тя е подложена на риск...

— Хм... — Тъмната фигура, почти невидима в сянката на високия жив плет, реши да не споделя повече плановете си с тази ненадеждна конспираторка. — Това е приемлива възможност, но аз съм любопитен да разбера какво искате срещу предложението си. — Нямахте място за съмнение, че тази жена — майстор на манипулацията, ще иска нещо в замяна.

Нощната градина обви Юфемия с плътна тишина, докато тя обмисляше отговора си. След малко, без да бърза, тя съобщи твърдите си искания, като ги подкрепи със съгласието си да направи каквото е необходимо, за да ги види изпълнени.

Неподвижният мъж не можа да разбере смисъла на глупавите ѝ желания, но фактът, че накрая това няма да има никакво значение, го накара да се съгласи с чиста съвест, ако, засмя се той вътрешно, някога е имал такава.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Лиз се замечта на масата за закуска, обзета от топла, ярка еуфория и сляпа за перспективата да прекара облачната сутрин зад прозорците. Грей я бе събудил, когато стана от леглото ѝ, за да отиде при камериера си, който чакаше в неговата стая, и да се приготви за предстоящите мрачни часове в парламента. Тъй като бе свикнала да се облича без помощта на прислужница, Лиз навлече обикновена шемизета и яркосиня рокля, която се завързваше отпред, за да посрещне Грей на закуска.

— Ваша светлост.

Повикването прекъсна приятната отнесеност в спомените от нощта и премести погледа ѝ върху слугата, който стоеше почтително до нея с голям поднос, върху който имаше само един плик. Бронзовите вежди се вдигнаха. Бе твърде рано за визитни картички или покани.

— Благодаря — промърмори тя отсъстващо и взе посланието в ръка, като го обърна, за да види печата. Беше на графа на Хейтън. Неприятната изненада премахна остатъка от изумителното щастие.

Лиз изчака, докато вратата се затвори зад слугата, за да счупи печата и да отвори плика, от който извади сгънат лист фина хартия. Тя прочете съобщението бързо, после още веднъж по-бавно и го върна в плика.

Графът твърдеше, че е получил информация от инспектора, натоварен с разследването на инцидента с Грей. Заради досегашните твърдения на Хейтън по този въпрос, довели до снощната кавга със съпруга ѝ, Лиз изпитваше съмнение. Въпреки това тя не можеше да пренебрегне сухото му твърдение, че тези новини са му помогнали да разкрие подробностите на друг планиран опит за покушение върху живота на Грей, който щеше да влезе в действие след няколко часа. Той я молеше да отиде и да работи с него за предотвратяване на опасността. Лиз силно се съмняваше в желанието на Хейтън да спаси Грей, но тази среща несъмнено ѝ предлагаше възможност да осигури

уликите, които щяха да докажат участието на графа в долното престъпление.

Лиз се надигна, твърдо решена да защити живота на Грей и да прекрати постоянните заплахи, като разкрие източника им. Докато бързаше нагоре по стълбите към апартамента си, тя започна да прехвърля наум възможните нареждания, които Хейтън е дал.

С неоспорима логика графът бе заявил, че отвращението на Грей към публично разгласяване на личните му дела означава, че той няма да допусне намесата на полицията. Това убеждение се затвърждаваше от участието на член на фамилията Ашли в долния заговор. Тези факти не биваше да стават обществено достояние, независимо дали твърдението за връзка на човек от семейството беше вярно. Това, което разтревожи Лиз много повече, бе, че графът настояваше тя да отиде тайно в дома му. Не само че не трябваше да споделя с никого къде отива, но освен това инструкцията гласеше да освободи каретата на някоя оживена улица, откъдето ще може да наеме файтон, без да привлече внимание.

— Ваша светлост?

С ръка върху кристалната топка на отворената врата към апартамента ѝ, Лиз спря и погледна през рамо учудената Ани.

— Кажи на Елисън да подготви каретата и веднага се върни да ми помогнеш в обличането — нареди херцогинята. — Трябва спешно да изляза.

— Но къде ще ходите толкова рано? — попита Ани, но веднага прехапа езика си, тъй като това не бе позволено дори на личната прислужница на една дама.

В отговор Лиз се усмихна леко и махна на Ани да побърза. Като затвори тихо вратата, доволна, че лейди Юфемия и доведената ѝ дъщеря все още спят, тя седна на писалището си и бързо драсна и запечата една кратка бележка за Дру. Съобщението бе написано така, че за всеки друг да остане загадка.

Лиз не бе толкова глупава, че да запази посещението си в къщата на Хейтън в пълна тайна. Тя реши това не заради опасността опетни репутацията си на дама, като посети дома на ерген, както я бе обвинил Грей, а защото бе сигурна, че графът е презреният водач на търговците на бели робини.

Лиз се изправи и започна да развързва синята рокля. Тя реши, че графът няма да посмее да нападне една дукеса, която освен това бе събитието на Сезона. Въпреки че намираще сериозни пропуски в аргументацията на Хейтън, един, от които бе свързан с тукашните разбирания за поведението на джентълмените и на почтените дами, тя реши да не се задълбочава, за да не загуби кураж.

Ани се върна точно когато господарката ѝ се измъкваше от развързаната рокля. Като бързаше да излезе, преди да се е събудила цялата къща, Лиз се отказа да губи ценни минути за продължително затягане на ненужния корсет или за нагласяване на огромния брой фусти. Скоро херцогинята бе пременена в любимия си сив костюм и с черната камея, скрита в аления шал. Ани настоя, а Лиз бързаше прекалено, за да спори с нея, да сложи сапфирените обици и пръстена. После прибраха огнената коса в стегнат възел, който прислужницата скри под малка елегантна шапка, украсена с червена панделка и оригинални черни пера, доста различни от щраусовите, които можеха да се видят на повечето бонета. Лиз бе готова за тръгване.

Тя сложи един плик под красивата мастилница на писалището си, пъкна друг в джоба си и се обърна към прислужницата:

— Ако не съм се прибрала, когато стане време за чай, предай този плик лично на лейди Друзила. Запомни, лично на лейди Друзила.

Ани искрено кимна към празната врата, през която бе изчезнала господарката. Тази ситуация бе доста странна. Обикновено Нейна Светлост я посвещаваше в плановете си и я водеше със себе си. Фактът, че тръгна сама и не знаеше, кога ще се върне, бе доста странен, най-малкото, защото днес бе денят от седмицата, който прекарваха в Брант Хаус, за да посрещат посетители. Днес бе приемният ден на дамите Ашли.

Лиз чувстваше вина, задето остави Ани озадачена. Тя взе шлейфа на роклята си с една ръка и започна грациозно да слиза по стълбите. Тъкмо бе стигнала до последното стъпало и Елисън отвори вратата, за да пропусне възбудения Тимъти.

— Лизи, открих го! — извика радостно той.

Тя замаха с разтворени длани към раздърпания и небръснат млад мъж, който, въпреки обичайната си руменина, изглеждаше, като че ли не е спал с дни, за да му подсказе да бъде по-дискретен и по-малко шумен.

Тимъти почти се блъсна в Лиз, грабна ръцете ѝ и я издърпа в приемната.

— От няколко дена непрекъснато и безрезултатно съпоставях стенограмите на горната камара. Но накрая намерих скрития „запечатан доклад“, който подкрепя всичките ни съмнения!

— Какво имаш предвид, като казваш скрит и защо? — попита тихо Лиз, облегната на затворената врата, докато се мъчеше да овладее собствената си възбуда. Възможно ли бе посещението ѝ при графа да се окаже ненужно?

— По някаква причина, за която аз, секретарят на камарата на лордовете, не съм бил уведомен — започна Тимъти, със силно възмущение в думите си, — докладът е бил погребан в купчините многотомни записи на безкрайни и отегчителни свидетелства на фермери, относно една мътна история за правителствена намеса в делата на някакво графство. Казват, че тези фермери били сурови, груби и било трудно да ги накараш да проговорят. Да не повярваш, като видиш колко дълги са жалбите им срещу това, което намират за несправедливост.

Лиз, която нетърпеливо чакаше Тимъти да се върне на същината на въпроса, се раздражни от способността му да променя темата, наред важно съобщение. Едва прикритото ѝ нетърпение явно стигна до него, макар тя да не каза нито дума.

Като прокара грубо ръце през косата си, като че ли да подреди отново мислите си в логична последователност, Тимъти се върна на откритието си.

— Това беше чудесно скривалище: пъхнат наред документи, из които никой не би се ровил. Дори да го намереха един ден, всички щяха да приемат, че е бил класифициран погрешно. Само аз, като отговорник по обработката и архивирането на документи, щях да бъда обвинен, че не съм го сложил на мястото му. Но кълна се, никога преди това не съм виждал или чувал за запечатания доклад — възмущението му прерасна в справедливо отвращение.

Лиз не можеше повече да удържа нетърпението си. Тя се отблъсна от вратата, за да се приближи до Тимъти и попита кратко:

— Какво пише в него?

— О! — лицето на Тимъти се покри с червенина, несравнима с кое да е изчервяване, на което американката бе ставала жертва. — Не

ти ли казах?

Лиз разтегна стиснатите си устни в пресилена усмивка и поклати глава, като за малко да размести елегантната си черна шапка.

— Това е доклад, написан от Грей, който директно уличава Хейтън в търговията с бели робини между Британия и Европа на най-високо ниво. Още по-точно, документът показва, че графът е много по-тясно свързан с далеч по-доходния блискоизточен пазар на белокожи жени.

Лиз понечи да запита защо, след като тези факти са станали известни, не е потърсена сметка от Хейтън за участието му в това отвратително престъпление. Защо докладът е бил запечатан? И защо е бил така добре скрит? Тя никога не би повярвала, че Грей е взел участие в потулването му заради положението на Хейтън в обществото.

Преди Лиз да успее да проговори, Тимъти добави нещо, което поне отчасти даваше отговор въпросите ѝ:

— За съжаление, въпреки че Хейтън е бил уличаван многократно, докладът посочва, че липсват неоспорими доказателства, които да потвърждават връзката му с ужасния търговец на плът, известен като Язовеца — тъмните очи срещнаха тюркоазните с многозначителен поглед. — Да, същата загадъчна личност, която безуспешно се опитваме да проследим, но която никой не признава да е виждал.

Тимъти явно бе във възторг от откритието си, но Лиз се обезкуражи още повече. Наистина, докладът потвърждаваше теорията им. За съжаление намирането му не даваше отговор на тяхното разследване, също както писмените заплахи не показваха кой е авторът им.

Тимъти потърка със съжаление обраслите си страни:

— По-добре да побързам да се приготвя за поредния парламентарен ден. Все пак, може би ти и Дру ще можете да дойдете в парка между мая и вечерята. Ще донеса една малка кутия бонбони, за да отпразнуваме напредъка.

Споменаването на любимите сладкиши на Дру и надеждата в гласа му не позволиха на Лиз да откаже. Двамата влюбени почти не се бяха срещали, докато Тимъти търсеше доказателства и сега би било жестоко да отнеме надеждата му. Тя кимна в знак на съгласие, въпреки

че и при най-добро стечение на обстоятелствата би било почти невъзможно да измъкне Дру от орловия поглед на Юфемия в късните следобедни часове и въпреки нарастващата възможност да не е тук, за да може да уреди каквото и да е. Докладът, който потвърждаваше убеждението ѝ, но не съдържаеше доказателства, правеше посещението ѝ в дома на Хейтън още по-важно.

Лиз бързаше да излезе, за да се справи с предизвикателството и да се върне благополучно, но се наложи сега да упражни новото умение, което бе придобила напоследък — да бъде търпелива. Тимъти се сбогуваше прекалено дълго за човек, който има задължения другаде и непрекъснато хвърляше изпълнени с надежда погледи към вратата на все още спящата си възлюблена. Тя така и не се отвори и накрая, за голямо облекчение на Лиз, той си тръгна.

Каретата с герба на Ашли вече чакаше пред главния вход и щом Тимъти изчезна, тя се втурна през вратата и се настани вътре. Пътуването от дома на Брант до оживените артерии близо до центъра бе лесно, но след като слезе от каретата си, ѝ бе необходимо доста време, за да наеме файтон.

Чак когато се настани в анонимния обществен превоз, тя се замисли сериозно за възможността някой Ашли да участва в заговора срещу Грей. Не можеха да очакват от нея да повярва, че Дру или лейди Юфемия са замесени, така че това очевидно бе опит да насочат диренето в грешна посока, като превърнат съмненията за участието на Тимъти в директни обвинения. Да, те явно искаха вината да бъде хвърлена върху младия братовчед и единствен наследник на титлата, но тя го познаваше твърде добре. Но дори да не бе така и дори той да не бе открил скрития доклад, като обещаващ член на парламента, Тимъти беше твърде интелигентен, за да се забърка в търговията с бели робини. Това носеше риска от скандал, който щеше завинаги да го лиши от надежда за политическа кариера.

Изведнъж Лиз осъзна, че Лорънс и съучастниците му нямат основание да смятат, че една дукеса, дори американка, може да е в течение на „търговските“ им интереси. След случката в беседката и след като потърси помощта му, когато каретата се повреди, Лорънс без съмнение мисли, че може да продължава да я залъгва. Устните ѝ се извиха с презрение. Явно е голям глупак, щом оценява толкова ниско умствените ѝ способности.

Когато файтонът спря пред добре познатата фасада на лондонския дом на графа, Лиз изчака да отворят вратата и плати на файтонджията, преди да се запъти към предстоящата авантюра. Мисълта, че врагът я подценява, засили решимостта ѝ, но никога през живота си тя не се бе чувствала толкова сама. Лиз изправи рамене и решително се запъти към вратата, въпреки че краката ѝ бяха сякаш налети с олово.

Както и при вчерашното си посещение, тя бе подготвена да види какви ли не престъпници, но вратата бе отворена от същия спретнат иконом, който я отведе в същата приемна.

— А, Лизи, ето ви най-последно — Лорънс се надигна от стола си до камината. — Бях започнал да се тревожа, че ще пристигнете прекалено късно, за да успеем да предотвратим сериозното нападение върху Грей, за което ви писах.

Лиз махна учтиво с ръка.

— Дойдох веднага, щом успях да се измъкна — спокойно го увери тя и тъй като това бе вярно, думите прозвучаха съвсем искрено.

— Разбира се — Лорънс се разля в такова сиропирано съчувствие, че Лиз се почувства едва ли не потопена в него и почти се отдръпна, когато той пристъпи към нея, за да вземе ръцете ѝ в своите. — Разбирам.

Единственото, което тя си помисли, бе колко малко наистина разбираше Хейтън.

— Но, Лизи, моля ви, седнете.

Все още държейки ръката ѝ, той посочи един стол, разположен срещу неговия, от другата страна на една малка масичка.

— Да се настаним удобно и да вземем по чаша чай — нова комбинация, която, надявам се, ще ви хареса — докато ви представя заговора, за който научих, а след това ще обсъдим действията, които бихме могли да предприемем.

Този мъж, когото Лиз познаваше като злодей, сега се преструваше на идеалния рицар и тя се отврати от фалша. Още поужасна бе играта, в която тя трябваше да вземе участие — комбинация от цивилизованата традиция на чая с варварското обсъждане на планиран опит за убийство.

Като наклони леко русата си глава, Лорънс наля вече запарената тъмна течност в две елегантни чаши от севърски порцелан.

Въпреки нетърпението си да започнат разговора, който бе дошла да проведат, Лиз вдигна чашата, отпи малка глътка и учтиво скри изражението си, породено от горчивия привкус, който чаят остави в устата ѝ.

— Какво значи излезе? — Юфемия бе впила поглед в прислужницата, която стоеше пред затворената врата и си позволяваше да не се подчинява на волята ѝ, като даваше глупави извинения.

Ани повдигна рамене. Дукесата бе нейната господарка, а не тази непоносима жена, която я бе намразила още при първата им среща. Това, че Ани не бе избрана от лейди Юфемия за прислужница на младата дама и че получи мястото, без дори да се допитат до нея, ѝ осигури презрението на по-възрастната жена, но камериерката усещаше, че има и още нещо.

— Само това, ваше благородие. Дукесата — Ани наблегна на титлата, защото знаеше, че това ще раздразни другата жена и тайно изпитваше задоволство от това — каза само, че излиза и ще се върне може би след чая.

Юфемия изтърва едно не съвсем изискано изсумтяване и като бутна встрани по-слабата Ани, влезе в апартамента на Елизабет.

Малкият плик, който лежеше върху изисканото писалище, привлече веднага вниманието на Юфемия, като че ли бе морски фар. Тя се засили към него като боен кораб на пълен ход. Това, че бе адресиран до доведената ѝ дъщеря, не означаваше нищо за нея. Тя грубо го скъса, прочете посланието и го напъха в джоба си, след което се обърна, за да излезе.

Ани нарочно стоеше до отворената врата. Юфемия сви очи върху незначителната фигура в знак на заплаха и се засили към вратата. Прислужницата трябваше да се отдръпне, за да не бъде отнесена от другата жена. Ани знаеше, че това ще достави удоволствие на Юфемия, въпреки гордото ѝ благоприличие.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Дукесата излезе тази сутрин преди всички в къщата да се бяха събудили — Елисън стоически отговаряше на въпросите на господаря си относно отсъствието на съпругата му.

— Тази сутрин — повтори раздражително Грей. — А кога се върна?

— Все още я очакваме — икономът отговори спокойно, но една пукнатина в безстрастното му изражение позволи на искрената загриженост за американката да се покаже и той добави: — Каретата се върна един час след потеглянето си, но без нейна светлост.

— Боже мой — изръмжа Грей, — сега е доста след чая в пет.

— Да, ваша светлост — Елисън се мъчеше да запази невъзмутимия си вид.

— Каква муха е влязла в главата на кочияша, за да посмее да я остави без охрана, където и да е — съзнанието на Грей започна да гради ужасяващи образи. — Къде точно я е оставил?

Елисън посрещна непоклатимо буреносното изражение на дука.

— Дърст е оставил нейна светлост на авеню Тилтън, пред шапкарския магазин, който посещава лейди Юфемия. Той със сигурност не би я оставил там сама, ако тя не му бе наредила незабавно да върне каретата в Брант Хаус.

Грей посрещна тази новина с растяща тревога. Щеше да е безполезно да пита какво обяснение е дала за безразсъдната си постъпка. Една дукеса не е длъжна да се извинява за капризите си пред слугите, но Грей искрено се надяваше нетрадиционната му съпруга да е сторила това сега.

След като освободи Елисън, Грей остана сам в приемната. С нарастваща тревога той започна да кръстосва стаята от прозорците на фасадата до камината срещу тях. Грей се почувства, сякаш някой го е върнал назад във времето до вчерашния следобед. Сега бе сигурен във верността на жена си и не го гризеше ревност, но този факт, вместо да

облекчи безпокойството, многократно увеличи страховете му за сигурността на Лиз.

Нещо се бе случило на неговата Лилибет. За Грей това не бе само възможност, а жестока действителност. Въпреки че бе импулсивна и непредсказуема, той бе сигурен, че тя не би го подложила нарочно още веднъж на вчерашното притеснение. Единственото обяснение бе онова, което подозираше и предната вечер. Враговете му бяха подли, но със сигурност не и глупави. Те явно бяха проумели, че ще предпазят „търговските“ си интереси много по-сигурно, ако прехвърлят към съпругата му заплахите, които той пренебрегваше.

Освен безпокойството за сигурността ѝ, Грей страдаше за още нещо, нещо, което липсваше през предната нощ на щастливо обединение на тяло и дух. Той се измъчваше, че бе мълчал толкова дълго. Наистина, отварянето на стари рани, признанието за стари болки и настървението му в любовта бе показало обичта, която той не можа да изрази с думи. Въпреки че устояваше на всякакви физически и морални заплахи. Грей се огъна пред откритите чувства на една смела жена и не можа да каже нужните слова. Съзнанието за това срамно малодушие задълбочи страданието му.

Отново, също като вчера, шумът от отварянето на входната врата на Брант Хаус прекъсна хода на Грей. Но сега вместо шумолене на женски поли се чува твърди мъжки стъпки. Но това не го забави и той стигна до вратата между антрето и приемната точно навреме, за да чуе любопитната размяна на реплики:

— Дукесата не е тук? — застанал неподвижно на една стъпка навътре от вратата, която Елисън държеше широко отворена, Тимъти обезнадеждено повтори думите на икономата. После го обзе нова надежда. — А лейди Друзила? С нея ли излезе? Дали не са се разминали в парка?

Грей отвърна преди непристъпният иконом да успее да отвори устата си:

— По настояване на Юфемия Дру е в стаите си и се подготвя за вечерта на Шекспир, след което ще отиде на соарето, организирано от сър Ендрю и лейди Соумс Хейлър.

Сериозно разтревожен, Грей не обърна внимание на съкрушеното изражение на Тимъти и продължи със своите въпроси:

— Знаеш ли къде е Елизабет?

Тимъти поклати тъжно глава.

— Знам само къде не е. Тази сутрин тя обеща, че ще се опита да доведе Дру в парка след чая, за да се срещнем. Аз донесох бонбоните, които бях обещал... — той вдигна една малка кутия, красиво опакована в цветна хартия и ярки панделки от известни сладкари, — но те не дойдоха.

— Ти си говорил с Елизабет тази сутрин? — пронизващите сиви очи се впиха в младежа. — Къде?

— Ами тук, разбира се — Тимъти се смути от странния въпрос, чийто отговор бе очевиден, и от черното настроение на братовчед си.

— Когато разговаряхте, тя каза ли ти къде смята да отиде?

Тимъти погледна неразбиращо.

— Не. Не спомена, че ще излиза от къщата — той не можеше да признае, че не ѝ е дал възможност да каже каквото и да е, без да информира Грей за какво са разговаряли. — Но сега, като се замисля, тя бе облечена за излизане.

— Да, и е напуснала Брант Хаус тази сутрин, очевидно съвсем скоро, след като ти си тръгнал — Грей изучаваше неописуемо виновното изражение на Тимъти, — и оттогава не се е прибираща.

— Ужасно! — Тимъти изстена, уплашен от множеството опасности, породени от тайното им разследване.

— Съгласен съм, че е ужасно. Освен това обещанието ѝ да доведе Дру в парка доказва, че е възнамерявала да се върне достатъчно рано, за да успее да направи това. — Грей отхвърли притеснението, че Елизабет участва или по-скоро стои зад план, който да провали решението на Юфемия да раздели младата двойка.

— О, Тимъти, щях да дойда, ако знаех — Дру нахлу в стаята и се хвърли към отворените обятия на своя любим. После се обърна към заварения си чичо и му каза онова, което току-що бе научила.

— Ани дойде да ми съобщи нещо веднага щом останах сама.

Грей настърхна. Значеше ли това, че прислужницата на Лилибет знаеше повече, отколкото призна, докато я разпитваше?

Тъмни къдри се разпиляха по розовите бузи, когато Дру поклати глава, за да отхвърли неизреченото обвинение.

— Не, Ани не знае къде е господарката ѝ. Наистина не знае. Но е сметнала за нужно да ми каже за бележката, която Лизи е оставила за мен.

— Бележка? — двамата мъже запитаха едновременно. Грей веднага зададе втори въпрос: — Искаш да кажеш, че Ани ти е дала бележка, оставена от Елизабет?

— Не! — натъртено отрече Дру и стисна ръце с очевидно притеснение.

Мъжете едновременно изгубиха търпение и заприличаха на два буреносни облака.

— Ани ми каза, че мащехата ми я е избутала, за да влезе в стаята на Лизи. Щом е влязла, тя е взела бележката, адресирана до мен.

— Елисън! — изрева Грей.

Икономът се появи почти в същия момент и сведе глава пред разярения херцог.

— Кажи на лейди Юфемия, че желая да разговарям с нея. Веднага!

Елисън се изправи, вдигна глава и тихо отговори на заповедта:

— Нейно благородие излезе преди няколко минути.

Гневът на Грей се усили.

— Тогава, моля те, помоли Ани да дойде и да отговори на още няколко въпроса.

Елисън почувства облекчение, че може да изпълни тази заповед и бързо излезе. В следващия момент Ани правеше реверанс пред разгневения херцог.

— Ани — започна внимателно Грей, като потисна тревогата в гласа си, — лейди Друзила ми каза, че сестра ми е взела една бележка от апартамента на господарката ти. Вярно ли е?

Ани безмълвно кимна.

— Твоята господарка остави ли някакви нареждания във връзка с тази бележка?

Момичето отново кимна, докато събираше смелост да проговори.

— Тя каза да предам тази бележка на лейди Друзила, ако не успее да се върне за чая. — Ани спря, после честно добави: — Щях да го направя, ако бележката бе все още там, където я остави.

— Вярно ли е, че сега пликът е у лейди Юфемия?

Грей се взираше в светлокафявите очи в очакване на честен отговор.

— Видя ли я да го взема?

Ани усети, че се съмняват в думите ѝ, и това я насърчи:

— Да! Тя ме бутна настрани, защото не мисля, че трябва да влиза в апартамента на нейна светлост, когато тя отсъства. Видях, че лейди Юфемия взе плика, отвори го и прочете бележката. После я прибра в джоба си и почти ме прегази на излизане, макар да знаеше, че съм видяла какво направи и че искам бележката обратно.

Грей кимна и се усмихна успокояващо на момичето. Малко слуги биха посмели да се противопоставят на някого от обитателите на дома, особено на непоносимата Юфемия. Той се учуди, че Ани е отишла толкова далеч, за да попречи на действията на сестра му.

Щом освободената Ани се измъкна тихичко от приемната, Грей спокойно изрече страшните думи:

— Елизабет е била отвлечена. Не знам кой го е направил, но се досещам защо.

Застрашително искрящите очи се присвиха. Най-странното в цялата работа според Грей бе, че престъпниците, които се бяха оказали майстори на мръсни дела в тъмните улички, сега се бяха осмелили да отвлечат една аристократка от оживена улица посред бял ден. Това тяхно странно поведение му даде надежда. Може би те бяха станали твърде самонадеяни, достатъчно, за да се покажат на повърхността и да оставят следи.

— Как бих искал нещо да ми подсказе къде ще е най-добре да започна да я търся — гневът накара Грей да свие силните си ръце в юмруци.

Той се сецаше за няколко оживени обществени места в бедните квартали, където се предполагаше, че се извършват сделки с бели робини, и за бордеите, където „настаняваха“ стоката, докато чакаше отплаването. Грей не искаше да мисли, че неговата Лилибет е попаднала в някое от тези места. Той не позволи на страшните образи да нахлуят в съзнанието му, за да може да се концентрира върху издирването на Лиз.

Тимъти и Дру, които стояха неподвижни и безмълвни, докато траеше разпитът на Ани и страшното съобщение на Грей, сега размениха многозначителни погледи.

— Ние знаем нещо, което може да е от полза — Тимъти спря, за да събере кураж и да признае нещо, на което чичо му със сигурност нямаше да се зарадва. — Сигурно знаеш колко се тревожеше Лизи за твоите злополуки. — Въпреки че пронизващите очи на Грей станаха

ледени и се впиха в него, младежът продължи: — И тъй като ти не си искал да обсъдиш заплахата с нея, тя накара Дру и мен да се присъединим към онова, което наричаше „малък дискретен шпионаж“. Ние това и направихме.

— Направили сте какво? — макар да бе изречен въздържано, въпросът прозвуча като малка експлозия. Мисълта, че несериозният Тимъти, срамежливата Дру и непредсказуемата му жена са се забъркали в опасност, по-голяма отколкото биха могли да си представят, бе повече от тревожна.

— Чичо Грей — започна Дру. Тя все още бе в ръцете на Тимъти и усещаше сърцето му да бие така силно, сякаш ще се пръсне. Недоверието на Грей обиди нейната смелост, която храбрата Лиз накара да се изяви. — Предполагам, мислиш, че не сме наясно с делата, които разследваме? Виждаш ли, ние знаем, че става въпрос за търговия с бели робини.

— Какво!? — Грей се вкамени. След страшното изявление на Тимъти той бе решил, че по-лошо не можеше да бъде. Можеше.

Младежът въздъхна при ненавременното разкритие на любимата си и се опита да заглади нещата.

— Виж, Грей, знаеш, че никога не бих позволил благовъзпитани дами да... да... — затруднен да каже онова, което не биваше да казва, той безпомощно кимна към Дру.

Дру се засегна и реагира като разгневена кокошка.

— Като че ли имаше избор.

— Имах.

— Тогава как стана така, че преди няколко дена се оказа придружител на Лиз в Гейъти Хол? — попита Дру.

Сега вече се издадоха. Тимъти долови яростта в очите на Грей и се смали.

— Гейъти Хол? Каква лудост те накара да заведеш жена ми в един от най-долните мюзикхоли в най-опасния район на града?

След многогодишно разследване Грей познаваше прекалено добре порядките в лондонските предградия.

Като видя как настроението на чичо й се влошава все повече и повече, Дру позагуби кураж. Тя осъзна в какво положение е поставила Тимъти и се опита да го оправдае:

— Лизи каза, че ако той не я придружи, тя ще отиде сама.

Грей стисна очи, заслепен от гняв. Това звучеше точно като нещо, което „Лизи“ можеше да каже и да направи. Поне откри отговорите на два въпроса: кой е бил преди него в мюзикхола и къде е била Елизабет, когато я откри в стаята на прислугата.

— Отидохме там, не научихме нищо и аз изпратих Лизи невредима дотук — Тимъти привидно гледаше и говореше на Дру, но усещаше пронизващия поглед на Грей. Той бързо приключи с признанието, за да премине на друг, по-важен въпрос, който да измести вниманието от първия. — Прекарах няколко денонощия в търсене на следа за личността на нашия злодей и накрая открих нещо.

— И какво откри? — Грей остана неподвижен, но силата на волята му накара младежа да отговори веднага.

— Запечатан документ, който твърдо уличава Хейтън, като съучастник на Язовеца — отвърна гордо Тимъти.

— Къде го откри? — в сивите очи блесна скептична искрица. Успял ли бе младият му братовчед по някакъв начин да открие това, което той безуспешно търсеше от средата на миналогодишната парламентарна сесия? Или просто преувеличаваше слуховете, които се носеха месеци след написването на доклада?

Тимъти старателно повтори онова, което бе разказал на Лиз и приключи със същата тъжна констатация:

— Разбира се, както казах на Лизи тази сутрин и както естествено знаеш, защото ти си го писал, докладът не ни приближава до самоличността на Язовеца.

Дру погледна с укор младежа:

— Дори информацията, която ни даде Ани, бе по-полезна.

Като видя отчаянието на двамата мъже, които бяха работили упорито, единият, за да изготви, а другият, за да намери изгубения доклад, тя реши да обясни твърдението си.

— Ани каза на Лиз, че според слуховете сред прислугата един мъж с вид на престъпник доста често се вмъква в дома на Хейтън между полунощ и изгрев — слънце.

— Язовеца! — извика изненадан Тимъти. — Защо не ми каза?

— Не съм те виждала, за да ти кажа — Дру отхвърли обвинението с неопровержима логика, влюбена усмивка и ясен син поглед.

Като гледаше двамата си приятелски настроени противници, Грей поклати глава и си помисли колко лесно влюбените забравят всичко друго. Това го накара дълбоко да съжалява, че заради собствената си гордост не бе признал на жената, която рискуваше живота си заради него, че я обича.

Дру видя мъката в очите на чичо си. Това я накара да забрави топлите чувства на Тимъти и да се върне към съзнанието за опасността, която грозеше Лизи.

— Това, което каза Ани, ни накара да тръгнем за дома на Хейтън вчера. Лизи бе сигурна, че той ще отсъства и ще можем да извършим малко „дискретен шпионаж“. — Прехапала долната си устна, тя впери широко отворени лазурни очи в Грей с молба за прошка заради разсеяността ѝ преди малко.

— И вие си помислихте, че можете просто да влезете в дома му и да излезете с доказателство, каквото не можа да открие официалното разследване на Камарата?

Дру отново се разгорещи:

— Ти влизаш през парадния вход, където те очакват. Ние решихме, че две благовъзпитани дами на светско посещение могат да влязат, така да се каже, отзад и да успеят да открият онова, което търсят, там, където не ги подозират.

— Това, което сте успели — думите на Грей прозвучаха като ледени висулки, които падат на паважа, — е да накарате злодея да извади ноктите си и да отвлече Елизабет.

Той се обърна и решително тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — Тимъти пусна Дру, настигна го и сложи ръка на рамото му.

— Да намеря жена си и да я върна вкъщи.

— Където и да е това, аз идвам с теб.

Тимъти застана пред братовчед си с решителност, каквато Грей не бе виждал у него. Последните пламъчета на гаснещия огън заиграха по сребристите кичури в косата на херцога, когато кимна, че приема.

Когато каретата на Ашли спря пред портала на дома Хейтън, Грей погледна предната градина, на която преди не бе обръщал внимание. Добре поддържана, тя не бе нещо особено и определено не бе нещо, което да събуди завистта на херцогинята на Етъртън. Ако се

бе загледал при предишните си посещения, щеше да усети прозрачността на извинението на Лилибет, щеше да научи истината за посещението ѝ, щеше да успее да предотврати днешното нещастие. Щеше, щеше, щеше... не безполезно съжаление, а само действия биха променили изхода на ситуацията.

Каретата бе карана от Джеръми, старшият коняр, тъй като Юфемия бе взела Дърст и другата карета. Грей слезе пръв, следван плътно от Тимъти. Когато приближиха вратата, тя се отвори и един безупречен иконом посрещна изненаданата двойка.

— Оттук, ваша светлост! Сър... — той кимна и ги поведе към една отворена врата.

— Грейсън, бих казал, че се отбиваш в доста необичайно време — щом влязоха в приемната, Лорънс ги посрещна с банална усмивка. — Тъкмо възнамерявах да се оттегля, за да се преоблека във вечерно облекло. Отивам на соарето на Соумс Хейлър, нали знаеш.

— Работата ни няма да отнеме много време — отвърна хладно Грей, без да се усмихва.

— Работа? — Лорънс се изсмя грозно. — Разбира се, че не, когато вечерта е започнала и има толкова много по-интересни неща, с които да се занимава човек. Преди беше много забавен, но сега си станал един прекалено сериозен член на парламента. Внимавай или, страхувам се, съвсем скоро ще отегчиш жизнената си и изключително приятна съпруга.

Грей усети безочливата подигравка в думите и трябваше да събере цялото си самообладание, за да не позволи на силните си ръце да изтрият насмешката от лицето на Хейтън.

— Къде е жена ми? — въпросът прозвуча като гръмотевица и Грей пристъпи, към дребния граф.

Хейтън избухна в подигравателен смях:

— Вече загуби очарователната Лизи? Не възлагах големи надежди на способността ти да я задържиш много дълго, но и не съм мислил, че ще я загубиш толкова скоро! — Огънят от камината се отрази в русата му коса, когато той подигравателно наведе глава в престорено съжаление. — Какво? Да не е избягала с кочияша? Или с някой от по-забавните приятели на принца?

Самообладанието на Грей мигновено се изпари под въздействието на огнения гняв. Мощният юмрук смаза прекалено

блестящата усмивка на графа и го просна на пода.

Тимъти, който остана неподвижен през цялото време, бе шокиран. Той бе познавал Грей през целия си живот и никога не го бе виждал да губи контрол до такава степен. Когато дукът обърна гръб на стенещия си враг и тръгна към вратата покрай иконома, който гледаше с разширени от страх очи, Тимъти се забърза да го догони.

Младежът не посмя да се обади, докато не се качиха в каретата, но щом усети, че Грей се е овладял, попита колебливо:

— Къде отиваме сега?

— Ще започнем от мюзикхола, в който никой от нас не намери това, което търсеше, и в който и сега не очаквам да намерим това, което търсим... Просто това е най-вероятното от няколкото места, за които ми се щеше да не знам, че съществуват — Грей погледна разсеяно смрачаващите се улици. — Моля се на Бога Елизабет все още да не знае.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Лиз сбърчи нос. Първото нещо, което усети, бе тази неприятна миризма. После завъртя глава и усети как в нея се блъсна някакво отвратително създание, което явно тук бе у дома си. Тя реши да не прави повече резки движения заради риска от болезнени последствия и се опита да избута с език парцала, който бяха натъпкали в устата ѝ, докато бавно се връщаше към действителността.

Въпреки че клепачите ѝ тежаха като олово, Лиз отвори очи в непрогледната тъмнина. Докато лежеше неподвижно на една страна, тя се опита да подреди мислите си и да прецени ситуацията, в която се намираше. Грубо и твърдо дърво се отпечатваше върху кожата на ръката, бедрото и... тя беше гола!

Когато, шокирана, Лиз осъзна това, тя веднага се опита да седне. Не успя. Глезените ѝ бяха вързани, а китките, стегнати зад гърба.

Сърцето на Лиз биеше с бесен ритъм, който болезнено отекваше в главата ѝ. Тя осъзна, че очевидно Лорънс, привидно очарователният джентълмен, от когото прие чаша горчив чай, първо я е упоил, а после я е довел тук. Но къде беше това тук? Не бе в дома на графа. Приглушеният шум от буйна, но бегло позната музика ѝ даде първата следа. Тя бе в сградата на Гейъти Хол или в непосредствена близост до нея.

Този факт, както и това, че я бяха съблекли, не остави място за съмнения относно съдбата, която ѝ готвеха. Гадните чудовища, които бяха отговорни за отвличането ѝ, явно бяха майстори в своята област. Те използваха естествения срам на жената като допълнителни окови, за да я задържат под ключ. Даже да успееше да се отърве по някакъв начин от въжетата, дори смела жена като Лиз не би изтичала на улицата без дрехи. Подобно действие щеше да бъде пълна глупост, кой би повярвал, че е дама в това мръсно предградие на Лондон? И дори да повярваха, кой от грубияните и престъпниците, които живееха тук, щеше да го е грижа? По-скоро щяха да се зарадват, че една дама от аристокрацията е слязла на тяхното ниво и е подчинена на волята им.

Паника обзе Лиз. Най-страшните ѝ опасения се бяха превърнали в ужасна действителност. Защо не обърна повече внимание на тази възможност, вместо да я отхвърля с убеждението, че никой не би опитал да отвлече една дукеса и да я продаде в робство? След като първоначалните вълни на паника се оттеглиха, тя започна да обмисля спасението си с небивала храброст.

Очите на Лиз бавно свикваха с тъмнината и това ѝ позволи да добие поне бегла представа за тясното помещение, в което бе затворена. Като размахваше шпагата на надеждата, за да прогони паниката, тя започна да се оглежда за нещо, с което би могла да скрие голотата си, и в същото време се опитваше да измисли някакъв начин за бягство. Докато се взираше в тъмнината около себе си, с приятна изненада откри прозорец на отсрещната стена, но само след миг го отхвърли като възможен път за бягство. Той бе прекалено тесен и през него не можеше да се промъкне нищо по-едро от котка. Освен това тя реши, че е малко вероятно да намери някоя дреха между прозореца и улицата под него.

Или се бяха появили облаци, след като отиде в къщата на графа, или нямаше луна, защото никаква светлинка не разреждаше мрака навън. Освен, както тя разбра след дълго взиране, една светла ивица в долния край на прозореца, която периодично се появяваше и изчезваше. Зачуди се дали това не бяха вратите на Гейъти Хол, които се отваряха и затваряха. След като намери отговора, съзнанието ѝ се премести върху друг проблем.

Тази затворническа килия се оказа съвсем празна, с изключение на самата нея и на една малка купчинка, небрежно захвърлена в близкия ъгъл, която не бе обещаваща като средство, с което да осигури свободата си. Лиз твърдо отхвърли мислите за поражение, които се засилваха от студа, който я обхвана. Докато гледаше купчинката с отвращение, един предмет в средата ѝ проблесна, осветен от мъждукащата светлинка под прозореца.

Лиз започна бавно да се приближава към краткотрайното просветване, но всяко завъртане ѝ носеше такава болка и световъртеж, че след третото тя спря, защото се уплаши да не загуби посоката. Още едно проблясване ѝ показва правилния път. Тя стисна здраво зъби и с решителна твърдост, като пренебрегна болката в главата си, продължи да се търкаля, докато най-после зарови нос в черните пера на своята

елегантна шапка. Изтощена от борбата за изминаване на това малко разстояние, Лиз със сетни сили си наложи да се извие нагоре, така че да може да надзърне в преобърнатата шапка. Това действие бе възнаградено с най-насърчителното предзнаменование.

Очевидно изпусната по невнимание, в спретнатия филцов овал лежеше скъпоценната камей, чийто сребърен блясък бе уловил бледата светлинка и я бе отразил като сигнал на надеждата.

С ръце, завързани на гърба, Лиз не можеше да бъде сигурна, но усещаше, че ценният ѝ сапфирен пръстен и обиците към него са били внимателно свалени и отнесени заедно с костюма и бельото ѝ, дело на прочутия шивач Уърт. Очевидно похитителите ѝ бяха пренебрегнали шапката и медальона. Загубата на дрехите и бижутата, макар и много скъпи, не означаваше нищо за Лиз, но медальонът на Грей бе безценен за нея.

Мисълта за Грей повдигна пламения дух на Лиз и решимостта ѝ да намери път към свободата... или поне да се подготви да помогне на Грей, когато той дойде за нея. А той щеше да дойде. Мъжът ѝ не бе изказал любовта си гласно, но действията ясно доказваха чувствата му. Тя имаше пълно и безрезервно доверие в него. Запечатаният доклад, който Тимъти бе открил, доказваше недвусмислено, че Грей знаеше за мръсните ръце на графа, както и за връзката на Гейъти Хол с противната търговия, в която тя току-що бе станала стока.

Лиз бе сигурна, че съпругът ѝ ще дойде да я потърси в мюзикхола под нея. Проблемът бе, че Грей ще се втурне вътре сляпо, както направиха тя и Тимъти. При липсата на неопровержимо доказателство, че жена му е тук, той може да реши, че са я отвели някъде другаде из страшните лондонски предградия и да съсредоточи търсенето си далеч от мястото, което долните ѝ врагове бяха избрали, за да я скрият. Ето защо, въпреки че бе вързана и със запушена уста, тя трябваше да намери начин да му даде сигнал.

Като небесно знамение новата светлинка от прозореца освети сребърната обковка на камейта. Лиз се усмихна зад превръзката на устата си. В този момент медальонът, нейният подарък от Грей, вдъхнови един отчаян план. Той изискваше идеален разчет на времето и невероятен късмет, но Лиз бе сигурна в успеха му.

След като напусна сигурните осветени улици, една кола без отличителни знаци влезе навътре в Хеймаркет. Вътре неспокойният Тимъти усети, че поглежда все по-често към братовчед си. Въпреки че собствените му нерви се обтягаха с всяка стъпка на конете, Грей нетърпеливо се взираше през прозореца към картините на упадък и отчаяние, без да показва чувствата си. Той не бе проговорил, откакто тръгнаха от дома на Хейтън, и ако не бяха ожулванията, които зъбите на графа бяха оставили върху кокалчетата на ръцете на братовчед му, Тимъти би помислил, че е видял сцената насън.

От дома на Хейтън те се върнаха в Брант Хаус. Грей обясни, че трябва да сменят каретата с герба с колата на прислугата, за да запазят репутацията на жената, която отиваха да снасят. След това потеглиха, като всеки взе по един от двата пистолета за дуел на дядото на Грей, които бяха единствените огнестрелни оръжия в градската къща на дука. Там останаха разстроена Дру и Ани, която я утешаваше.

Грей усети върху себе си погледа на младежа, но не му обърна внимание, за да не се разконцентрира, тъй като се подготвяше психически за многото различни варианти, пред които можеха да се изправят. Както бе споделил преди това с Тимъти, той не вярваше, че ще открият Елизабет там, където отиваха най-напред. Над мюзикхола имаше стаи, където шефовете водеха жени, които им доставяха удоволствие с телата си, но бе малко вероятно похитителите на жена му да затворят нея, ценната стока, толкова близо до някое оживено място.

Щом колата спря пред източника на приглушения гуляйджийски шум. Грей мълчаливо кимна на братовчед си да излезе първи. След като слезе след него, той се спря, за да огледа първата от двете затворени врати. Тя се отвори и разкри малко, слабо осветено предверие, където един мъж чакаше, за да събира такса за вход през втората врата за самия мюзикхол или за използване на някоя от стаите на горния етаж, към които се отиваше по една паянтова стълба. От този глупав грубиян те трябваше да разберат къде се намира Елизабет.

Светлината от фенера на колата освети един подобен на птица предмет, който падна някъде отгоре и извънтя на две крачки от мястото, където бе застанал Грей. Той се стресна, но веднага се окопоти и почти веднага го откри.

Въпреки шумната гуляйджийска песен, която се носеше отвътре, Тимъти чу как Грей рязко пое дъх. Той любопитно се приближи, застана до рамото на братовчед си и погледна странния предмет — две черни пера, грубо завързани с алена сатенена панделка за камеята на Лизи. Тимъти погледна каменното лице на Грей и проследи ледения му поглед нагоре, където нещо бледо се появи в един от прозорците на... един, два, не — на третия етаж.

Още преди Тимъти да беше свършил с броенето, Грей извика нещо на Джеръми, който държеше поводите на колата, и се втурна към първата врата. Без да губи време, Тимъти се втурна след братовчед си. Той Влезе тъкмо навреме, за да види как мъжът, който събираше таксите, се свлече безчувствен на пода в резултат на един-единствен добре премерен удар.

— Тимъти — повика го тихо Грей, като в това време откачи единия от двата газени фенера и тръгна по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж, — използвай пистолета си, за да не пускаш никого след мен.

Тимъти се подчини, без да задава въпроси. Той долепи рамене до стената, за да защити гърба си и насочи заредения пистолет към най-долното стъпало. В тясната тъмна стая отгоре Лиз чакаше със затаен дъх. Въпреки че трябваше да се движи с ръце, вързани на гърба, тя успя да импровизира сигнал, чиито „криле“ имаха за цел както да привлекат внимание, така и да предпазят камеята ѝ от повреда. Тя трябваше да се претърколи до прозореца, да се изправи и да чака, докато пристигне спасителят ѝ. Лиз отправи към Бога гореща молба за помощ и като се обърна с гръб, хвърли доказателството за своето присъствие толкова далече, колкото позволяваха завързаните ѝ ръце. После падна на колене и извади пръстите си през процепа под прозореца.

Все още на колене, Лиз чакаше. Минутите сякаш бяха часове и като че ли бе изминала цяла вечност, когато чу стъпките на Грей. Той вървеше по коридора и отваряше всяка врата, докато накрая тази, в другия край на стаята, зейна и светлината на фенера му ослепи привикналите ѝ с тъмнината очи.

Грей веднага остави фенера си на пода до вратата и се спусна към своята Лилибет.

Някакъв грубиянски глас изкрещя нещо. Грей застина, а Лиз прикри гърдите си с ръце и отвори широко очи.

— Язовеца — простена тя, като изведнъж реши, че това е същата тъмна личност, за която ѝ казаха, че посещава дома на Хейтън в малките часове.

— Язувецъ? — мъжът отметна назад глава, захили се и с видимо задоволство повтори думите ѝ.

Един-единствен изстрел го просна на пода и от пистолета на Грей започна да излиза дим. Победителят издърпа безжизненото тяло в дълбоката сянка до вратата. Сега пътят към спасението бе свободен и Грей тръгна към жената, която смяташе за по-смела от всички, които бе срещал. Тя бе пребледняла и изглеждаше сякаш бе изпаднала в шок. Той се наведе, за да я освободи от въжетата и парцала в устата. После свали затопленото си палто и зави с него треперещото ѝ тяло. Грей се изправи заедно с нея, като я люлееше и покриваше красивото ѝ лице с целувки.

— Прекарах последните часове, проклинайки съдбата, че ми изпрати идеалната спътница в живота и ми я отне, преди грубото ми сърце да се отвори за нея.

Грей знаеше, че трябва да тръгнат веднага, но искаше да поправи грешката, за която толкова съжаляваше и да ѝ каже какво чувства.

— Сега отново държа своята любима ръцете си. И наистина те обичам.

— Както аз те обичам, Грей — Лиз трескаво целуваше устните, които изрекоха жадуваното признание за чувства, каквито изпитваше и тя самата. Бузите ѝ възвърнаха цвета си и тя въздъхна, като обви здраво ръце около врата му, все още схваната от неудобната поза, в която прекара през дългите часове. — След предишните лъжи на Хейтън, не трябваше да се поддавам на днешната му измама. Прости ми, че те въвлякох в тази опасност.

— От това, което Тимъти призна пред мен знам, че всичко, което си направила, е било за мое добро. Ще бъде много по-непростимо да те обвиня за делата ти, продиктувани от любов към мене — в потвърждение на тези думи Грей притисна устните си към нейните и когато тя му отвърна, душите им сякаш се сляха в едно.

— Колко сладко — неочакваният глас прекъсна сцената на нежност. — Хладният дук, разтопен от огненокосата американка.

Грей пусна своята Лилибет на крака и я скри зад гърба си. После се обърна и вдигна пистолета си към вратата. В рамката, осветен от фенера, който някой от помощниците му зад него държеше високо вдигнат, стоеше Хейтън. Той държеше пред себе си Тимъти, който бе със завързани ръце и запушена уста. Графът бе допрял до главата на младежа собствения му пистолет.

— Въпреки факта, че никога не съм бил толкова добър стрелец като теб, Грейсън, от това разстояние не мога да не уцеля. Ако стреляш пръв, дори да уцелиш мене, а не него, това все пак ще струва живота на братовчед ти.

Хейтън не можеше да не уцели, призна си Грей. Но и изобщо не би могъл да стреля с пистолет, чийто единствен изстрел бе вече направен. Все пак, ако не беше тълпата зад графа, която представляваше непосредствена заплаха за Лилибет, Грей с удоволствие би повторил нападението си над врага.

Лорънс бутна русия си заложник пред себе си в стаята, за да позволи на своите долни помощници да нахлуят и да обезоръжат дука. Докато стягаха ръцете на Грей на гърба му, тъмните очи на Хейтън безсрамно се взираха в дългите, красиви крака на херцогинята, които се подаваха под палтото.

— Много съжалявам, че не можах да присъствам на разопаковането ви, Лизи — усмивката му вече не бе чаровна, а похотлива и гласът, който звучеше преди мазно, като сметана, сега се бе превърнал в пресечено мляко, — но ще бъда първият мъж, който ще проведе следващата стъпка от обучението.

Вълна на отвращение премина през Лиз, тъй като думите му не оставиха съмнение за смисъла си. Като чу това и видя реакцията ѝ. Грей яростно изрева.

В отговор на дълбокия стон на дука Лорънс се обърна към него с презрителен поглед.

— Чувствата явно са взели връх над разума ти, защото иначе щеше да знаеш, че не бих се отказал от плячката си толкова лесно. Щом напусна дома ми, аз веднага дойдох тук. Чаках те в една доста по-комфортна стая в другия край на коридора, за да ти отмъстя окончателно — за избитите зъби и за това, че се опита да провалиш изключително доходния ми бизнес.

Когато и двамата Брант бяха завързани, Лорънс блъсна по-младия в ръцете на един от помощниците си и започна да обикаля жената, която притискаше необичайната дреха плътно около врата си. Той хвана един кичур от ярките ѝ коси и започна да го търка между пръстите си, сякаш оценяваше плат.

— Ще се продаде доста скъпо в Истанбул... след като свърша с нея.

Хейтън пусна червените къдри и се обърна към стария си съперник, когото никога не бе превъзхождал, но сега щеше да изпита удоволствие от побоя му.

— Да оставим Лизи за момент, за да се съсредоточа върху възмездието си.

Сред поддръжниците на графа избухна малък спор, който се изразяваше в груби изрази и вулгарни оценки за прелестите на заложницата. Те се караха за правото на пазач на красивата дукеса, която скоро щеше да смени положението си — и преносно, и буквално.

— Мисля, че не, приятели — Лорънс заговори тихо и мъжете моментално утихнаха като мулета.

Тези думи бяха изречени твърдо, с глас, какъвто Лиз никога не бе чувала от графа. Тя бе благодарна, че поне тук той упражняваше контрол, макар тази особена благодарност да бе изтрита от следващата му постъпка.

— Опасността да избяга е не по-голяма от преди, не и когато е гола — Лорънс дръпна палтото на Грей от нея и се отдръпна, за да хвърли продължителен похотлив поглед върху красивото ѝ тяло. Като опасна змия, готова за нападение, той изсъска: — Скоро, много скоро.

По знак на Хейтън слугите му заблъскаха двамата завързани мъже навън. Графът излезе последен и затвори вратата. Лиз не можеше да види какво става с Грей и Тимъти, но по шума разбра, че ги отвеждат надолу, по коридора, към друго помещение. То не бе много далече, защото след малко тя чу блъскане на врата и приглушени викове.

Лиз не искаше да чака безпомощно най-лошото и започна да оглежда тялото на мъртвеца, който Грей бе застрелял. В суматохата около влизането и разправията. Хейтън и хората му бяха забравили за падналия си другар. Вярно, че тялото лежеше в сянката на отворената врата, но поне бяха чули изстрела. Светлината от оставения фенер

освети разпуснатата коса на Лиз, когато тя коленичи до трупа. Бяха забравили дори оръжието му. Препирнята им бе благословена за нея — тя ѝ осигури възможност да промени хода на нещата.

Лиз незабавно освободи тялото от мръсната риза и панталоните, покрити с мазни петна, и веднага ги облече. С помощта на същото въже, с което бе вързана, стегна дрехите около тънката си фигура, взе неупотребения пистолет и тръгна към вратата.

Като я откряна леко, Лиз надникна в коридора, за да се увери все пак, че не са оставили пазач пред стаята и излезе от килията си. С босите си крака тя се промъкна тихо по грубия дъсчен под към стаята, от която се чуваше как измъчват двамата Брант. Щом достигна целта, Лиз блъсна вратата толкова силно, че тя изтрещя в стената отзад.

Оглушителният трясък спря ударите и виковете изведнъж и вниманието на всички в стаята се насочи към пистолета, който беше насочен към главата на Хейтън.

— Аз съм много, много добър стрелец. — Гневният блясък в тюркоазните очи усили въздействието на бавно и отчетливо изговорените думи на Лиз. Тя изчака един момент, за да проникне твърдението ѝ в съзнанието на присъстващите и добави: — Вярвам, Лорънс, че помниш как победих всички участници в стрелбата по птици, която ти организира в ловната си хижа? — Лиз се усмихна с нежност, неискрена като всяка дума, която ѝ бе казал графът. — Със задоволство открих, че в този пистолет има повече от един патрон. Така че, ако искаш ти и хората от противната ти малка банда да продължите да живеете, кажи им да оставят оръжията си в ъгъла зад Грей и Тимъти, а ти в това време ги развържи. След като всеки изпълни задачата си, нека легне с лице към пода и с ръце на тила.

Въпреки че продължаваше да се усмихва, Лорънс се поколеба. Лиз запъна ударника на пистолета и този звук пречупи и бездруго крехката му смелост.

— Правете каквото ви казва — нареди Лорънс, като започна да реже въжетата, които стягаха ръцете на Грей, с една остра кама. — Тази луда американка не прилича на нито една жена, която познавам, и е много вероятно да изпълни заплахата си.

— Много умно от твоя страна, приятелю — последната дума бе изречена с отвращение. — Уверявам те, че предпочитам да ме застрелят, отколкото да направя това посещение в Истанбул, което така

учтиво си ми уредил. — С чувство на триумф Лиз се наслаждаваше на звука от хвърляните на пода оръжия и на вида на телата, които лягаха в краката ѝ, докато Грей и Тимъти късаха парчета от дрехите на враговете си, за да превържат разранените си, китки.

— Освен това — заключи тя. — Гарантирам ти, че ще умреш преди мен.

— Не мисля така, скъпа.

Лиз се стресна от познатия глас на близък семеен приятел, който дойде непосредствено зад нея.

Тя погледна през рамо и видя нещо още по-потресаващо: сър Дейвид с оръжие, насочено към главата ѝ. Най-шокиращото бе, че до него стоеше Юфемия!

— Пусни пистолета си — той посочи надолу с дулото на оръжието си и с обичайния си мек глас, съвсем неуместен в момента, добави: — Не се съмнявам, че си способна да изпълниш закана си. Аз също.

Отчаяна, Лиз направи каквото ѝ наредиха. Какво ставаше? Какво правеше този добродушен и привидно загубен мъж, който се занимаваше само със себе си, в тази престъпна дупка? И на всичкото отгоре, придружен от лейди Юфемия!

— О, да — продължи сър Дейвид и очите му се свиха, докато гледаше гърдите под тънката риза, която въпреки големия си размер не можеше да скрие такова изобилие. — Беше много глупаво от твоя страна да се забъркваш в този отвратителен бизнес, но все пак се надявам да извлека добра печалба от тебе.

Той я огледа от горе до долу като търговец, който безпристрастно оценява стоката си, и това правеше погледа му още по-отвратителен.

— Можеш да бъдеш спокойна, че поне разследването ти постигна целта си. Язовеца съм аз — сър Дейвид с гордост произнесе отвратителното прозвище.

Тези думи причиниха на Грей повече болка и страдание, отколкото мъченията преди малко. През всичките тези години той сляпо се бе доверявал на услужливия сър Дейвид и затова сега се чувстваше уязвен от предателството.

Лиз разтърси глава — опитваше се да осмисли неочакваните разкрития. Един от мъжете, които тя бе накарала да легнат на пода, стана и я блъсна на пода между Тимъти и Грей. Съпругът ѝ я прегърна,

за да я защити. Като се бореше с растящото чувство на безпомощност, Лиз прие убежището на неговата сила, благодарна, че похитителите им, макар да се въоръжаваха отново доста бързо, все още не бяха почнали физическите мъчения на пленниците си.

Развеселен от объркването на американката, сър Дейвид започна да обяснява със спокоен глас:

— Сега мога да ви разкажа всичко, тъй като тези двамата скоро ще умрат — той посочи с пистолета си Тимъти и Грей. — Един наистина трагичен край на борбата за наследството на Ашли. Като семеен приятел аз много ще страдам за това — завърши той с престорено съжаление.

— Но вие не можете да направите това! — прекъсна го Юфемия с писклив глас. — Обещахте ми, че Грей няма да пострада сериозно.

Лиз усети как мускулите на мъжа ѝ се напрегнаха.

— Скъпа — отвърна сър Дейвид, — това беше, преди да станеш такава досадница и преди дукесата да събере цялото семейство в защита на Грейсън. Твърде лошо за теб и за тях.

— Какво предлагаш да направим със стария дракон?

От мястото, където бе застанал, зад Ашли и жена му, Хейтън кимна към Юфемия. Той не бе доволен, че партньорът му бе довел неуравновесената жена тук.

Сър Дейвид отвърна:

— Ще я върнем невредима в Брант Хаус, където тя няма да представлява опасност за нас.

— Какво? — Хейтън подскочи, когато чу, че член на висшето общество, който знае за дейността му, ще оживее и ще заплашва спокойствието му.

— Помисли, Лорънс — отвращението в гласа му показва колко ниско бе мнението му за интелигентността на графа. — Сигурен съм, че ще ти е трудно, но се опитай да събереш всичкия мозък, който ти е останал, за да обмислиш положението спокойно.

Нито Грей, нито Лиз се обърнаха назад, но усетиха вълните на негодувание, които излъчваше Хейтън, докато сър Дейвид продължи безстрастно да излага плана на престъплението.

— Ще направим така, че труповете на Грейсън и Тимъти да изглеждат като резултат от самозащита и убийство. Надявам се, че обществото ще приеме изчезването на дукесата като резултат от

мъката и срама ѝ. Лейди Юфемия? С нея не можем да постъпим по същия начин. Прекалено стара е за нашия бизнес. Всъщност, дори когато беше млада, каквато я помня, тя нямаше качества, които да оправдаят риска. Смъртта ѝ ще бъде още един проблем, на който трябва да търсим оправдание. Тогава защо да я убиваме?

Лиз се гушеше в топлите прегръдки на любимия си и в същото време наблюдаваше как мъжът, когото мислеше за приятелски настроен, се превръщаше в чудовище, докато зълва ѝ се превърна в бледо, треперещо подобие на надменната си същност.

— Лейди Юфемия вече успя да се забърка достатъчно, за да не рискува да прави неудобни признания — сър Дейвид се усмихна с подло задоволство. — Как би могла да каже онова, което знае, без да спомене своето участие в заговора, довел до смъртта на любимия ѝ брат, и по този начин да унищожи не само своята репутация, но и тази на лейди Друзила.

Сър Дейвид се обърна към жената, която бе пребледняла като мъртвец:

— Разбира се, твоята молба, скъпа моя, ще бъде изпълнена. Снаха ти ще бъде продадена в харема на някой шейх, където независимият ѝ дух несъмнено ще бъде пречупен. Освен това, смятам да изпълня своята част от сделката ни. След седмица ще получиш обещаната сума за смъртта на Грейсън.

Юфемия извика и падна безчувствена на пода. Сър Дейвид се обърна към своя си съучастник:

— Всичко дойде на мястото си и растящата заплаха е премахната.

Той се усмихна. Сега вече маската му падна и всички видяха истинското лице на Язовеца.

— Наистина, сър, това поставя нещата на мястото им.

Лиз и Тимъти облекчено въздъхнаха, а Грей тихо промълви:

— Най-последно.

Инспекторът, следван от Джеръми и голяма група полицаи, продължи:

— Високо ценя помощта, която ни оказахте, като описахте миналите и бъдещите си престъпления.

Още преди мъжът да се отдръпне, за да пропусне полицаите в стаята, сър Дейвид изръмжа и вдигна оръжието си.

Грей пусна Лиз и се хвърли в краката му. Пистолетът гръмна и куршумът се заби в тавана, без да нарани никого. Затрещяха останалите оръжия, докато полицаите нахлуваха в стаята. Лиз се включи в последвалото сбиване, като започна да спъва и поваля на пода колкото можеше повече злодеи. Последвалите минути за нея се измерваха с бесните удари на сърцето. През това време стаята се изпълни със звуците на удари и със сладката миризма на кръвта, която направи пода хлъзгав.

След като редът бе възстановен и двамата престъпника бяха отведени заедно с помощниците си, Лиз се отпусна на грубия под до стената, изтощена от ударите, които получи по време на участието си в стълкновението.

— Лилибет, храбра моя, добре ли си? — Грей загрижено коленичи до нея. Той се успокои, като видя щастливата ѝ усмивка, въпреки че Лиз бе цялата в кръв — явно не нейна, тъй като нямаше рани по тялото ѝ.

— В по-добра форма съм от теб след мъченията, които преживя тази вечер — отвърна Лиз с любов и загриженост. Тя чувстваше всяко свое натъртване, но те бяха нищо в сравнение с тези, които Грей бе получил по време на изтезанията.

— На няколко пъти помислих, че сме спечелили тази битка и после откривах, че съм сгрешил.

Суровото изражение на Грей се смекчи от сърдечна усмивка и той внимателно повдигна храбрата си жена от пода.

— Този път вече съм сигурен, че всичко свърши.

Тъмният кичур, който бе паднал на челото на Грей, придаваше закачлив вид на мъжа, когото Лиз смяташе за прекалено сериозен. Тя се усмихна и кимна, като обви ръце около врата на своя герой.

Грей я държеше много внимателно заради многобройните ѝ болезнени натъртвания.

— Нека не губим време и да се махнем от това място по-скоро.

— Ваша светлост? — прекъсна ги един тих глас.

Двамата погледнаха въпросително притеснения Джеръми.

— Превързах счупената ръка на господин Тимъти както ми казахте.

Когато нервният Джеръми направи пауза, Лиз погледна в другия край на стаята към конспиратора, за когото не знаеше, че е ранен. Дори

под превръзката се виждаше, че ръката на Тимъти е извита под странен ъгъл, но въпреки бледото лице той победоносно се усмихна на младата жена.

Джеръми решително продължи със съобщението, което го бяха натоварили да предаде:

— Сега господин Тимъти иска да разбере кога възнамерявате да се върнете в Брант Хаус, където ви очаква лейди Друзила. Освен това, той се интересува какво ще стане с лейди Юфемия — младият коняр посочи с глава все още проснатата до счупената врата фигура.

Грей нареди на Джеръми да помогне на лейди Юфемия, да се добере до чакащата кола. После, като носеше гордо своята Лилибет, все още облечена във взетите от трупа дрехи, той тръгна към пълната с полицаи улица, следван от Джеръми, който подкрепяше хлипачката Юфемия. Накрая вървеше Тимъти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Когато се прибра в апартамента си в Брант Хаус, Лиз с облекчение отпусна нараненото си тяло във ваната, пълна с гореща вода с пенести мехурчета. Тя използва сапун с аромат на роза и изтривалка, за да заличи напълно следите от пленничеството си. Сапуниса косата си и след като я разтри до корените с деликатните си пръсти, я пусна да се отцежда на пода през порцелановия ръб на ваната. После се отпусна лениво на високата облегалка.

Обичайно бе благородните дами да бъдат къпани от прислужниците си, но скромността на Лиз не ѝ позволяваше да използва подобна услуга. Затова тя се стресна, когато чу вратата на банята да се отваря. Лиз рязко се изправи и към пода полетяха водни пръски и пяна.

Висок, тъмен и изключително красив, Грей застана до вратата на банята и с възхищение се загледа в едрите ѝ гърди, покрити с пяна.

Той се бе освежил в своята баня и бе свършено гол под аления халат, който бе вързал хлабаво. Лиз му отвърна със същото възхищение в погледа, насочен към косматите широки гърди.

— Не мислиш ли, че е време да излезеш от водата? — нежно попита Грей. — Аз вече се изкъпах и се облякох.

— Облякъл си се? — усмихна се Лиз и весело тръсна глава.

— Дори повече от необходимото — засмя се Грей. — Знаеш как спя — последните думи бяха придружени от дяволито намигване.

Това необичайно за него действие я накара да се изчерви, но Лиз не откъсна тюркоазните си очи от неговия прям поглед. В отговор тя се засмя и пое ръката, която той и подаде, да ѝ помогне да се изправи.

Грей я обля с останалата във ведрото вода, за да измие пяната, която бе останала по нея. После взе една от меките хавлиени кърпи и нежно започна да изсушава тялото ѝ. Той тръгна от раменете, после продължи надолу, като отдели доста време на сладките, изкушаващи гърди. Но не затова бе дошъл. Когато коленичи пред нея, за да продължи работата си, Грей си каза, че трябва да овладее желанието си

за нейно добро. Това решение се потвърди от разкритията, които направи, докато попиваше всяка капка, която блестеше върху тялото ѝ.

— Както каза Уърт, естественият ти цвят издава жизненост по един неповторим начин. Страхувам се обаче, че яркостта му доста ще се усили през следващите няколко дена — погледът му се придвижи по нежната плът, върху която червените петна вече потъмняваха. — Ти заплати прекалено скъпо загрижеността си за моята сигурност.

Той се протегна и леко целуна едно особено лошо натъртване върху извивката между кръста и ханша. Лиз въздъхна. Това не бе резултат от болката, но тя разбра, че Грей е помислил точно това. Мъжките страни потъмняха от срам. Той стана, взе друга, по-голяма кърпа и я уви с нея.

— Съжалявам, моя бедна, смела Лилибет. Ти не си в състояние да поемеш по пътя, към който водят подобни действия. В интерес на истината и аз не съм.

Това беше лъжа. Той бе готов да пренебрегне собствените си наранявания заради изкушението на съблазнителното ѝ тяло, но обичаше тази жена прекалено много, за да я подлага на болките, които това щеше да ѝ причини.

Лиз кимна и със съжаление прие този неоспорим факт. Тя се страхуваше, че до сутринта ще бъде толкова схваната и изтощена от болка, че не ще може да помръдне. Върху изразителното ѝ лице Грей видя изписано повече разочарование, отколкото облекчение. Наистина, Лилибет сигурно съжаляваше не по-малко от него. Но по себе си той прецени колко болезнено ще е за нея да се любят при тези обстоятелства.

— Въпреки това можем все пак да споделим едно легло, за да успокояваме взаимно болките си — силните му ръце се отвориха широко в покана за прегръдка. — След като почти те загубих, имам нужда да те чувствам до себе си.

Грей осъзна, че това е първият път в живота му, когато искаше да прекара нощта с жена, сгушена платонично в прегръдките му. С всяка друга това би било ненужно пилеене на време, но дори само да държи своята Лилибет, удобно сгушена в ръцете му, означаваше за него много повече от лишената от чувство физическа близост.

Лиз се притисна към него, щастлива от перспективата за близост с този, който за нея бе, както той я нарече, дар на съдбата.

Също толкова внимателно, колкото и в стаята над Гейъти Хол, Грей повдигна на ръце вече чистата си и приятно ухаеща невеста и я отнесе до леглото ѝ. Той я положи в него и се загледа с възхищение в прекрасната си жена.

— Сегашното ти облекло е много по-приятно от ризата и панталона, които носеше, когато влязохме тук.

Лиз отвърна на усмивката му:

— За сметка на това ти беше с безупречно облекло, ако изключим кръвта и мръсотията по него. Но все пак, аз също те харесвам така много повече.

Възхищението в тюркоазните очи почти провали благородните намерения на Грей. Въпреки това, когато легна до нея в леглото, той я взе в нежната си прегръдка и остана така, докато тя потъна в сън с глава, положена на рамото му. Известно време Грей не можа да заспи, възбуден от допира на прекрасните ѝ форми до твърдото му тяло, но накрая напрежението на дългия ден и физическото изтощение от битката взеха връх.

Първите утринни лъчи се промъкнаха през процепа между тежките завеси. Те погалиха страните на Лиз и тежките бронзови мигли се повдигнаха в отговор на слънчевата игра. Усмивка изви нежните ѝ устни, когато тя осъзна на какво точно бе легнала. Лиз лекичко целуна твърдата плът и се повдигна на една ръка, за да погледа спящия си съпруг. Стегнатите му страни и здравата челюст бяха потъмнели от наболата през нощта брада. Вниманието ѝ се премести върху широките му гърди, които, макар и отпуснати, излъчваха мощта, която тя бе видяла в действие предната вечер и която остави сериозни последици върху враговете му.

Инстинктивно тя започна да гали сатенената кожа и прокара нежните си пръсти през твърдите къдри. После, водена от навика, прекара устни по пътя на пръстите, като остави налетите си, копринено меки гърди да гаят голото му тяло, докато постигна целта си.

Грей се събуди, объркан, задето сънят му се бе превърнал в действителност. Ръцете му продължиха да правят онова, което правеха насън — едната се спусна надолу, за да притисне по-близо свежата

плът, а другата тръгна нагоре, за да обхване едно съблазнително полукълбо.

Съвсем истинският стон на страстна жажда окончателно го убеди, че не сънува. Грей застина, а тя се притисна още по-плътено до него. Дори тогава той си наложи само да я държи леко в прегръдките си.

Лиз обаче имаше други намерения. Усещаше болка, но не физическа. Като се отдръпна леко от мъжа, който внимаваше да не я нарани тя започна да повтаря ласките, с които го събуди.

— Ти каза, че не мога, но аз знам, че мога. — Лиз сложи още няколко изкушаващи целувки на гърдите на мъжа си и положи глава върху пътеката, която бе очертала с устни. Косата ѝ погъделичка брадата му, когато тя добави: — И както виждам, повече от сигурно е, че и ти можеш.

Грей се засмя и я обърна внимателно по гръб. Сребристите му очи весело блестяха.

— Аха, значи това виждаш? Да видим дали си права, какво ще кажеш?

Устните му се спуснаха към гърдите ѝ и той ѝ върна сладкото мъчение, което тя бе извършила над него с лихвите.

Чак когато Лиз бе обладана от страстта до такава степен, че да не усеща нищо друго, мъжът ѝ се премести бавно над нея, без да откъсва поглед от сините ѝ очи, и внимателно спусна ханша си, за да докаже, че е била права. Тя изстена от удоволствие, когато устните им се впиха, и двамата започнаха да се движат в бавен сладък ритъм. Те отново се завъртяха в огъня на страстта и достигнаха нови дълбочини, преди да извикат заедно в експлозията на кулминационния момент.

— Аз нямам зестра — усмивката на Дру не оставяше съмнение, че тя не съжалява за това. Момичето бе изключително щастливо, че този факт прекрати интереса на лорд Поксуел и на останалите надути кандидати за ръката ѝ, които търсеха само една изгодна сделка. — Не е ли чудесно?

Сгушена под ръката на Грей, Лиз отвърна на щастливата усмивка на Дру. Тя гледаше с умиление младата двойка, която седеше прегърната на розовата кушетка, украсена с дантели. Тя бе в комплект със зелената, на която бяха седнали те с Грей, точно срещу другата

двойка. Въпреки че бе схваната и я болеше цялото тяло, тя не съжаляваше за лечението, което мъжът ѝ проведе преди няколко часа.

— Разбира се, че имаш зестра — отвърна Грей на твърдението с раздражение.

— Но аз не я искам! — извика Дру и се изправи на кушетката срещу доведения си чичо с искрена молба.

— Не, ти ще имаш зестра — отговорът бе достатъчно твърд, за да усмири Дру и да предизвика подозрителен блясък в сините очи. — Поне докато се уверя, че двамата с Тимъти можете да се оправяте сами.

Заплахата от сълзи заради измамените надежди моментално се превърна в бурен израз на радост и екзалтираната Дру се хвърли към любимия си.

— Като сватбен подарък, аз и Лиз ще осигурим сумата, необходима на Тимъти да се кандидатира в Камарата на Общините на мястото на дискредитирания сър Дейвид.

Тимъти помисли, че ще обезумее от двете толкова неочаквани приятни новини, и се опита да отклони вниманието от темата, докато успее да осъзнае казаното.

— Какво ста... какво ще стане със сър Дейвид и с графа?

Грей видя и мислено похвали усилията на братовчед си да се контролира — талант, необходим на всеки политик.

— Преди по-малко от час получих доклада на полицейския инспектор, натоварен със случая. В него се казва, че и двамата се намират в предварителния арест и поради сериозността на престъпленията си ще останат там, докато не бъдат изправени на подсъдимата скамейка. Какво ще стане след това? — Грей се усмихна, но очите му останаха ледени. — Съмнявам се, че двама мъже от висшето общество, но по свой избор паднали толкова ниско, ще събудят снизхождение, у който и да е съд. Хейтън може да настоява да бъде съден от Камарата на Лордовете, но не е толкова глупав.

— Хейтън. А защо не и сър Дейвид? — попита любопитно Лиз, тъй като не познаваше британските закони. — И защо трябва да е глупав?

Грей се усмихна и отметна един палав огнен кичур от челото ѝ.

— Титлата на сър Дейвид не е наследствена и той не е член на Камарата на Лордовете. Ето защо няма тази привилегия.

Нежността, предизвикана от нейната близост, премина в стара горчивина, когато отговори на втория въпрос:

— Що се отнася до Хейтън... Малко неща са толкова жестоки, както отмъщението в нашата класа, когато един от нас опетни името, което поддържа с такива усилия.

Лиз усети презрението му към своите, което той бе споделил с нея, когато разговаряха на тази тема — той беше оприличил висшето общество на красива глазура върху развален кейк — и отново се опита да го успокои.

— Най-доброто, което някой от коя да е класа може да направи — започна тихо тя, като го молеше с очи да разбере — да се опита да бъде толкова добродетелен, колкото се стреми да изглежда.

Ледът, сковал лицето на Грей, започна бавно да се топи при този израз на внимание от нейна страна.

Тимъти също бе забелязал как братовчед му възвръща леденото си изражение, от което, мислеше, огнената природа на Лиз го бе освободила. В ден, който трябваше да бъде изпълнен с облекчение и чувство на победа, това не бе позволено. Той отново се опита да отвлече вниманието, този път на Грей.

— Трябва да отбележа, че имахме голям късмет, задето полицията реши да се намеси в търговията с бели робини точно в този момент.

— Късмет? Нищо подобно. Джеръми изпълни заповедта, която му дадох, когато влизах в Гейъти Хол. Забрави ли? — извиха се учудено черните вежди. — Джеръми ми каза, че доста се е потрудил, за да убеди полицаите изобщо да дойдат — продължи Грей — Това спаси живота ни и аз му благодарих и щедро го възнаградих. Допълнителна награда е новата му длъжност на помощник-кочияш.

— Аз също ще изкажа признателността си към него — усмихна се Тимъти. — Очевидно на него дължим освобождаването си броени минути преди нашите „приятели“ да са сторили най-лошото.

— Положението не бе чак толкова лошо — засмя се тихо Грей, като се опита да успокои Тимъти и младата жена срещу себе си, чиито очи се бяха разширили въпреки отминалата опасност. — Джеръми ми каза, че полицаите са стояли до вратата почти от момента, в който влезе сър Дейвид, но са предпочели да изчакат развитието на събитията, преди да нахлуят и да разтурят приятната ни сбирка.

— Наистина да нахлуют — промърмори Тимъти и се усмихна, като повдигна счупената си ръка, която един лекар бе превързал предната вечер.

— Все пак, това решение е разбираемо. Чакането опъна нервите ни, но осигури достатъчно доказателства, за да бъде прекратена търговията с бели робини — Грей реши да не помрачава радостта от победата с тъжния факт, че когато една група бъде унищожена, на нейно място възниква друга и могат само да се надяват, че тя няма да е ръководена от членове на парламента.

— Кога най-рано можем да се оженим? — Дру целенасочено разби напрежението, създадено от мрачните спомени, като смени темата с доста неприятна.

— В края на сезона? — Лиз прие инициативата на Дру за разведряване на обстановката и погледна съпруга си, като очакваше той да потвърди предложението ѝ.

Точно когато Грей снизходително кимна, един глас наруши приятната обстановка.

— Ще ми бъде ли разрешено да остана, докато скъпата ми дъщеря се омъжи? — Юфемия стоеше колебливо на вратата.

Лиз почувства съжаление към жената, чието лице бе грозно подпухнало — дали от сълзи на съжаление, или от възмущение бе невъзможно да се разбере. Елизабет подозираше, че причината бе комбинация и от двете. Сигурно бе само, че тазсутрешната среща на Юфемия с брат ѝ бе изтрила официалната ѝ надменност. Без нея тя изглеждаше свършено непозната на Лиз.

За момент Грей също бе обзет от съжаление към сестра си, но само докато не се сети какво бе подготвила на неговата Лилибет. Сутринта, след като станаха, за да прекарат един ден, изпълнен със странна смесица от радост, тъга, облекчение и задоволство, той остави жена си на грижите на Ани и реши първо да приключи с най-неприятното задължение. Трябваше да се срещне с Юфемия, за да обсъдят отворителните ѝ постъпки и тяхната цена. Нейното появяване тук, пред тях, бе по негово нареждане. То бе първото от условията, които брат ѝ постави, за да получи наказание, по-леко от онова, което би ѝ наложил съдът. Въпреки това в слънчевата стая сякаш стана по-мрачно, когато тя влезе. Като че ли притъмня дори в градината зад дългите прозорци.

— Можеш да се върнеш за сватбата — Грей кимна хладно, като замести „да останеш“ с „да се върнеш“. — Разбира се, ако изпълниш своята част от уговорката ни и доброволно се оттеглиш още сега по здравословни причини, които ще ти попречат да се появиш в общество и за в бъдеще.

Лицето на Юфемия стана мораво, но тя леко кимна.

— Но преди това, както се разбрахме, трябва да признаеш грешките си и да обясниш мотивите им пред присъстващите. Искам Дру, както и останалите в тази стая, да разберат какво се е случило, както и причината за постоянното ти оттегляне в Дел Хаус в Корнуел.

Със съзнанието, че жена му не е запозната със споменатата къща, Грей поясни:

— Дел Хаус е малко семейно имение, удобно, но доста отдалечено, от който и да е член на обществото, което Юфемия си позволи да опетни.

Вниманието на Грей не се бе отклонило от сестра му, която стоеше с издадена напред челюст. Когато той свърши с обяснението, мъртва тишина изпълни стаята. Не се чуваше нито шум от дреха, нито дори дишане, които да разсеят напрежението. Настойчивият му поглед я подкани да започва.

— Както вече ти казах, Дру — Юфемия погледна към доведената си дъщеря, която явно се стремеше да е по-далече от нея и по-близо до Тимъти, — баща ти почина в почти пълно безпаричие и не ти остави сумата, необходима за женитбата на дъщерята на един маркиз. Сър Дейвид обеща да осигури парите, необходими за брака ти с лорд Поксуел или с някой друг от приятелите му — гласът на Юфемия умоляваше да приемат действията ѝ като проява на загриженост за доброто на всички.

— Всичко, което се искаше от мен, бе да помогна съвсем малко да бъде уплашен Грей и да се накара да изостави някакъв незначителен политически проблем.

— Не — проплака Дру.

Когато преди час мащехата ѝ заговори за това, момичето не обърна внимание на обясненията, защото се радваше, че пречките между нея и мъжа, когото обичаше, са изчезнали. Сега, сгушена в прегръдката на Тимъти, разбра целия отвратителен план, който едва не завърши трагично и причини нараняването на нейния любим.

— Да знам, че си извършила всички тези ужасни неща за мое добро, означава да приема същата вина!

— О, не!

Като чу самообвиненията на любимата си доведена дъщеря, Юфемия понечи да се спусне към нея, но стоманеният поглед на Грей я закова на мястото ѝ.

— Продължавай до края — нареди Грей, като желаше да остави тъмния облак на това задължение зад гърба си и небето на бъдещето да остане свършено ясно.

Юфемия отвърна на погледа, но не можа да издържи на по-силната воля на брат си. Тя пое дълбоко въздух и продължи:

— Наистина — тя наблегна на думата заради Грей и Дру, — аз вярвах на обещанието на сър Дейвид, че Грей няма да бъде наранен в резултат на моите действия, а всичко, което направих, бе, че им казвах къде и кога ходи брат ми. Определено нищо, което да не могат да научат от друг източник с малко повече усилия — тя почти ридаше от отчаяние.

Грей кимна. Той вярваше, че Юфемия откровено е мислела, че може да играе опасни игри с предатели, които се борят срещу него, за да постигне своята цел, но това не я оправдаваше нито за злините, които причини на него, нито, което бе много по-лошо, за онези, причинени на неговата Лилибет.

— Признавам, но не приемам мотивите ти за извинение на постъпките, извършени срещу мен. Но ти нямаш дори минимално оправдание за непростимите си действия, насочени срещу Елизабет. Може да не си споделяла плановете на сър Дейвид срещу мен, но си пожелала моята съпруга да бъде продадена в харема на някой шейх.

— Но, Грей... — странен блясък, ужасен също като изкривеното мислене на Юфемия се появи в очите ѝ. — Мислех само за нашето фамилно име, както и ти трябваше да помислиш — сега звучеше като наставница. — Кръвта на наследника на Ашли не трябва да се петни с тази на буржоазната класа.

Лиз почувства думите почти като физическо нападение и се отдръпна гневно от Грей. В отговор на това, въпреки че не откъсваше поглед от сестра си, той прегърна нежно жена си през раменете.

— Подозирах, че американката носи твое дете. Бях сигурна, че дори да я спасиш от търговците на проститутки, ти никога не би

посмял да приемеш бебето ѝ за свой наследник.

Сребристите очи блеснаха с такава ярост, че Юфемия се дръпна назад. Грей се обърна към Лиз:

— Ако злодеите, които разгромихме, бяха успели в пъклените си планове за теб, докато имаше живот в тялото ми, аз щях да те търся и да те прибера обратно у дома с детето, което носиш, независимо какво е то.

Госпожа Симз бе чакала тихо пред вратата по време на целия разговор и при тази пауза влезе и метна един шал на раменете на господарката си.

— Време е, лейди Юфемия — каза тя с непоклатима лоялност. — Каретата чака, за да ни откара до гарата. Единственият влак, който може да ни откара до мястото на смяната за крайната ни спирка, тръгва след един час.

Юфемия се стегна и заприлича на пародия на онова, което бе преди.

— Багажът е нареден и натоварен?

— Да, госпожо — госпожа Симз кимна, като внимателно подканяше нейно благородие да тръгва.

След като Юфемия излезе Тимъти се зае да отърве Дру от незаслуженото чувство за вина и да ѝ съживи духа. С младежка непосредственост двойката бързо се успокои и се унесе в тих разговор за сватбата и бъдещето след нея.

Като се мъчеше да забрави болката, причинена от предателството на сестра си, Грей обърна цялото си внимание върху източника на онази топлина и обич, за които знаеше, че могат да излекуват раните от миналото.

Той стана и като се поклони, подаде на изненаданата Лиз ръка, за да се изправи.

— Мога ли да поговоря с вас на четири очи в библиотеката?

Въпросът бе зададен съвсем ясно. Въпреки дяволитата усмивка стана ясно, че Грей имитира себе си от техните първи дни заедно. Лиз помнеше колко често тези думи отбелязваха началото на яростни сблъсъци. Сега тя би приела всяко извинение, за да остане сама с мъжа на своя живот.

— Разбира се, ваша светлост. — Лиз повдигна леко крайчеца на полата си и направи лек реверанс.

Обектът на нейната насмешка изръмжа и тръгна след смеещата се жена. Като затвори вратата на библиотеката след себе си, Грей я сграбчи за страстна целувка. Тя се отпусна в прегръдката му и чак след няколко минути той я изправи на крака.

Лиз се облегна на стената с книги, докато красивият ѝ мъж се запъти към бюрото си. Той започна да рови в същото чекмедже, в което тя бе открила отвратителните заплахи, и това усили любопитството ѝ. Грей се приближи до нея, като стискаше нещо в дланта си, и тя позна жеста, който бе виждала по-рано. Безпределна обич озари красивото ѝ лице.

Грей отвори ръка и на дланта му Лиз видя медальона. Първия път той ѝ го даде с любов, която не бе признал. Сега повдигна ръката ѝ, целуна страстно дланта и сложи камеята на същото място, като че ли да запечата ласката завинаги. После каза най-красивите думи:

— Обичам те.

Пръстите на Лиз се свиха около съкровището, тя се притисна в него и започна да го целува, като не спираше да шепне:

— И аз те обожавам, обожавам те, обожавам те.

ЕПИЛОГ

Късният септември на 1886 г.

— Татко е организиран лов през първата седмица след пристигането ни — Лиз седеше на плюшения диван във всекидневната на Ашли Хол и се усмихваше на мъжа, който току-що беше влязъл. Усмивката, вече обичайна за съпруга ѝ, го правеше още по-красив, отколкото когато се запознаха. — Страхувам се, че ловът на фазани, в който той участва тук, не го впечатли, също като мене първия път.

— Все още е така — промърмори Грей и се наведе да я целуне, преди да продължи. — Когато Самуел прие поканата за Шотландия, аз го предупредих какво го очаква. Той се оказа упорит като теб и настоя. Можем само да бъдем благодарни, че му бе спестен заблуденият куршум, който прекъсна първата ти британска стрелба по птици.

— Да, но той не прекъсна британската стрелба по птици, а американския начин на ловуване, който принудих останалите да приемат — тя се изправи и му хвърли поглед, изпълнен с шеговитата уплаха. — Надявам се, това няма да доведе до подобно покушение.

— Не мисля, че това е проблем, защото се съмнявам, че имаш скрити врагове в Уайоминг, които искат да те изплашат. — Дяволита усмивка изви устните на Грей. Той се намести до нея на дивана и леко я чукна с пръст по носа. — Или се опитваш да намалиш радостта ми от предстоящото посещение, като знаеш колко харесах предишните ни пътувания?

— В никакъв случай — заяви Лиз тържествено.

Той обгърна раменете ѝ и тя още веднъж мислено призна, че свободата, която според нея можеше да се намери само в широките открити пространства, в действителност може да се окаже капан на самотата. Тя се наслаждаваше на посещенията им в ранчото, но то вече не я привличаше. Може би някое от по-малките им деца ще поиска да живее там, може би...

— В никакъв случай този път — прибави тя многозначително — след като знам, че следващата есен няма да съм в състояние да

пътувам.

Очите на Грей се наведоха към стегнатата линия на кръста ѝ.

— Да кажем ли на Тимъти и Дру, които, забравих да ти кажа, ще пристигнат всеки момент, или да оставим откритието на тях?

— Ние ще имаме цели месеци, за да споделим новината за увеличаването на нашето семейство, а днес е триумфът на Тимъти.

Грей бе оставил вратата на всекидневната отворена и разговорът им бе прекъснат от новопристигналите. Скоро двете двойки се настаниха удобно около запалената масивна камина във всекидневната. Топлината на усмивките придружаваше ясният звън на кристалните чаши, които се срещаха в тост за победата на Тимъти на неговите първи общонационални избори.

Облегната на Грей, който бе сложил ръка на раменете ѝ, Лиз гледаше другата двойка. Бракът не бе намалил възхищението на Дру към Тимъти, както и неговото към нея.

— Сега, след като всичко премина успешно — каза Тимъти с облекчение, — мога да призная колко бях притеснен. Въпреки че спечелих мястото в частичните избори след ареста на сър Дейвид, аз се страхувах, че при по-задълбочен размисъл върху ролята ми в разобличаването на моя предшественик избирателите могат да решат, че съм замесен в същите отвратителни афери като него — той спря, за да погледне любящата си съпруга. — Радвам се, че това бе забравено.

— Бедният глупчо мисли — подигра се нежно Дру, като стискаше ръката на съпруга си, — че е успял да скрие напрежението си от мене, сякаш аз съм безчувствена.

— Безчувствена? — тъмните очи на Тимъти се разшириха с преувеличена невинност. — Не! Аз бях безчувствен, за да подложам жена в твоето деликатно положение на такъв стрес.

Срамежлива усмивка стопли естествено руменото лице на Дру и тя поглади заобления си корем.

— Бебето е добре и ако съдя по жизнеността му в момента, той одобрява победата на баща си.

— Той? — усмихна се Грей. Лиз отговори първа:

— Казаха ми, че бащата твърдо е заявил на бебето, че не трябва да разочарова важния мъж, какъвто смята да стане.

— Вярно е — засмя се Дру, — но има и още нещо. Откакто се роди Джефри, Тимъти настояваше, че първородното ще прояви

достатъчно разум да бъде момче.

— Не е така — Тимъти изглеждаше обиден, — син или дъщеря, няма значение. Ще го обичам по един и същи начин — след многозначителна пауза той продължи. — Но ще бъде прекрасно Джефри да има другарче в игрите.

— Момче или момиче, то е твое. — Лиз с усмивка се подигра на политика за неговата недипломатичност.

— Като стана дума за това — Тимъти мъдро смени темата, — къде е мастър Джефри?

Точно в този момент вратата се отвори. Бавачката на момчето застана на вратата, но то я заобиколи и влезе в стаята. Черната му коса се развяваше, докато тичаше към майка си. То се хвърли в ръцете ѝ и погледна с обич своя баща, преди да започне да разказва следобедното си приключение.

Грей се забавляваше от лудориите на сина си и с топлота гледаше огненокосата си жена, смееща се на фантазиите на Джефри, който описваше как е преследвал страшно чудовище в горите на имението. Неговата Лилибет бе стопила ледените му задръжки и бе отворила сърцето му за радостта и доволството, които намери в семейството си и които преди това не подозираше, че съществуват. Любовта му към нея се усиливаше с всеки изминал ден.

Грей с нежелание прекъсна приятния унес и се обърна към братовчед си:

— Тъй като след седмица Елизабет, Джефри и аз потегляме през Атлантика, а зимната сесия започва почти веднага след нашето завръщане, днес е може би единствената възможност да обсъдим някои належащи въпроси.

Дру направи на Лиз гримаса на отчаяние. Херцогинята ѝ отвърна с многозначителна усмивка. Бе ясно, че мъжът ѝ и в бъдеще ще продължи политическата борба за нужните реформи. Тя се гордееше с това.

Лиз погледна Грей, който бе започнал да говори по проблема. Тя бе щастлива, че той ще иска и ще се вслушва в мнението ѝ по тези важни въпроси. Сега изпитваше удоволствие от положението, което така глупаво искаше да отхвърли в Ню Йорк и Уайоминг. Лиз държеше с една ръка палавия си син, а с другата леко докосна черната камея на врата си. Това бе нейният талисман за щастие.

Лиз почувства погледа на Грей върху себе си и погледна сивите очи, които вече рядко се превръщаха в лед. Без да обръща внимание на другата двойка, той се наведе и долепи устни до нейните, а Джефри, седнал между тях, щастливо се смееше.

Издание:
Мерилайл Роджърс. Реликвата
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.